

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 68

Dijous, 12 de febrer de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 46, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la formació d'adults

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'educació d'adults

Interpellació

al Consell Executiu sobre la formació de persones adultes

Interpellació

al Consell Executiu sobre la formació d'adults

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya i serveis de mitjancer en el mercat de treball

Interpellació

al Consell Executiu sobre les funcions i les activitats regulars dels consells comarcals

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política penitenciària

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió dels bombers

Interpellació

al Consell Executiu sobre les emergències mèdiques

Interpellació

al Consell Executiu sobre la protecció de la salut

Declaració

institucional sobre el conflicte a l'estat de Chiapas

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat animal

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament i el dèficit de la sanitat a Catalunya

S U M A R I

Alteració de l'ordre del dia	
<i>El president proposa una alteració de l'ordre del dia.</i>	4605
1. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació d'adults (Tram. 301-00062/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (10:03)	
<i>Formulació:</i> Sr. Lora i Lillo (M).	4605
2. Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (Tram. 300-00250/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (10:13)	
<i>Formulació:</i> Sra. Baig i Torras (S).	4606
3. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació de persones adultes (Tram. 300-00251/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (10:22)	
<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	4607
4. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació d'adults (Tram. 300-00290/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (10:34)	
<i>Formulació:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	4609
<i>Resposta conjunta:</i> conseller de Benestar Social.	4610
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Rèplica:</i> Sr. Lola i Lillo (M).	4616
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	4617
<i>Rèplica:</i> Sra. Baig i Torras (S).	4618
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	4618
<i>Rèplica:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	4619
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	4620
<i>Rèplica:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	4621
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	4622
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya i serveis de mitjancer en el mercat de treball (Tram. 301-00063/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (12:03)	
<i>Formulació:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	4623
<i>Resposta:</i> conseller de Treball.	4624
<i>Rèplica:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	4626
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Treball.	4627
6. Interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les activitats regulars dels consells comarcals (Tram. 301-00064/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (12:38)	
<i>Formulació:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	4628
<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	4631
<i>Rèplica:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	4632
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Governació.	4633
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Tram. 300-00183/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (13:12)	
<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	4634
<i>Resposta:</i> consellera de Justícia.	4636
<i>Rèplica:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	4637
<i>Contrarèplica:</i> consellera de Justícia.	4638
8. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels bombers (Tram. 300-00218/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (13:43)	
<i>Formulació:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S).	4639
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	

Resposta: conseller de Governació. 4640

Rèplica: Sr. Vilalta i Oliva (S). 4641

Contrarèplica: conseller de Governació. 4642

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les emergències mèdiques (Tram. 300-00252/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (16:03)

Formulació: Sra. Geli i Fàbrega (S). 4643

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 4644

Rèplica: Sra. Geli i Fàbrega (S). 4646

Segona resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 4646

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut (Tram. 300-00297/05) (Punt divuit de l'ordre del dia.) (16:32)

Formulació: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV). 4647

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 4649

El president s'incorpora al seu lloc.

Rèplica: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV). 4651

Segona resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 4651

11. Declaració institucional sobre el conflicte a l'estat de Chiapas (17:03)

El president llegeix el text de la declaració, signada per tots els grups parlamentaris. 4652

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística (Tram. 302-00127/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (17:05)

Presentació: Sr. Benach i Pascual. 4653

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot. 4653

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 4654

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez. 4655

Posició del G. Socialista: Sr. Cadevall i Soler. 4656

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt. 4657

Posició del grup presentant: Sr. Benach i Pascual (ERC), que presenta una esmena transaccional. 4658

El secretari primer llegeix el text de l'esmena transaccional. 4659

Posició del grup esmenant: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 4659

Votació de l'apartat tres de l'esmena transaccional: rebutjat per 15 vots a favor, 48 en contra i 32 abstencions. 4659

Votació dels apartats 1 i 2: rebutjats per 15 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció. 4659

Alteració de l'ordre del dia

El vicepresident primer proposa una alteració de l'ordre del dia consistent a passar el punt vint-i-unè davant del vintè, la qual és aprovada per assentiment. 4659

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat animal (Tram. 302-00129/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (17:48)

Presentació: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV). 4659

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 4661

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete. 4662

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal. 4663

Posició del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva. 4664

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Iglesias i Sala. 4665

El Sr. Portabella i Calvete (ERC) demana la paraula per al·lusions i el vicepresident primer la hi denega. 4667

Posició del grup presentant: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV), que retira l'última frase de l'apartat segon (des d'«especialment» fins al final) i els apartats sisè i setè. 4667

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per demanar una resolució motivada de la Mesa sobre la denegació de la paraula per allusions al Sr. Portabella i Calvete (ERC).

4668

La sessió se suspèn a dos quarts de set de la tarda i es reprèn a tres quarts de set.

El vicepresident primer respon al Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) i li manifesta que no escau la resolució motivada.

4668

Votació dels apartats no retirats de la Moció: aprovats per 99 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

4668

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament i el dèficit de la sanitat a Catalunya (Tram. 302-00128/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (18:48)

Presentació: Sra. Figueras i Siñol (S).

4668

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sra. Borràs i Solé.

4670

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

4671

Posició del G. Mixt: Sr. Lora i Lillo.

4671

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

4672

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Mayol i Beltran.

4672

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó.

4673

Posició del grup presentant: Sra. Figueras i Siñol (S).

4673

Votació de la Moció: rebutjada per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

4673

El vicepresident primer intervé per demanar disculpes amb relació als criteris de la presidència en la direcció del debat.

4673

La sessió s'aixeca a les set del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 46.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Sol i Ordis i Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball, la consellera de Justícia i el conseller de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

Amb la conformitat dels diputats interpellants i del conseller que ha de contestar les preguntes, acumulem, sense pèrdua de temps per part de ningú, el novè punt de l'ordre del dia, el catorzè punt de l'ordre del dia, el setzè punt de l'ordre del dia, i el darrer, que és el dissetè punt de l'ordre del dia, que tots fan referència a la formació d'adults. El senyor conseller m'ha dit que ell les contestarà conjuntament totes; per tant, farem les intervencions successives, contestarà el conseller, i tornaran a intervenir per al tom de rèplica.

Interpellació al Consell Executiu sobre la formació d'adults

La primera de les presentades és la formulada pel Grup Mixt; el títol exacte, a tramitar pel procediment d'urgència, és: interpellació sobre la formació d'adults. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per desenvolupar-la, el diputat senyor Fidel Lora per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, des del Partit dels Comunistes de Catalunya hem cregut important presentar aquesta interpellació, i hem de dir, primer, que ens han sorprès molt negativament les darreres declaracions de la Conselleria.

Senyor conseller, el millor és reconèixer que hi ha problemes, que avui hi ha incertesa sobre el futur de les escoles d'adults i que no té sentit amagar el problema desacreditant la comunitat educativa d'adults dient que això és corporativisme i acusant l'oposició de manipulació. No té sentit i no ajuda absolutament a res.

Senyor conseller, cal enfrontar-se a la realitat i dialogar. Valdria la pena que vostè es reunís directament amb la Mesa de formació d'adults, i que conegués quins són els problemes, per fer propostes de caràcter positiu, per fer un salt endavant en la formació d'adults a Catalunya.

Vostè sap que la formació d'adults ha jugat un paper molt important, ha permès que molta gent completés els seus estudis per a l'obtenció del títol bàsic, per reprendre els estudis, per tenir millors oportunitats en el

món laboral. També sap que l'educació és un dret constitucional reconegut, que ho tenim desenvolupat a la LOGSE i que fins i tot aquest Parlament va aprovar una llei per a la formació d'adults.

I és un dret que ha de ser assegurat per l'Administració pública, amb una planificació, amb una xarxa de centres públics, finançament adequat i els professionals de l'ensenyament necessaris. En aquesta premissa tots hem d'estar d'acord, i, en funció d'aquesta premissa, discutir sobre l'aplicació d'aquest. A més, les escoles d'adults són importants per tal que sectors socials que no han pogut gaudir d'ensenyament, per diferents motius, i que viuen situacions d'aïllament social puguin trobar-se en un lloc per reflexionar sobre la realitat social i cultural.

Les escoles d'adults són alguna cosa més que una eina per obtenir el títol bàsic; és un lloc de trobada, d'enriquiment de les persones. I dic això per connectar amb la proposta de la Conselleria amb referència a l'autoaprenentatge. Per nosaltres, aquesta no pot ser la metodologia central de l'educació d'adults. En la xarxa telemàtica, en aquesta proposta de xarxa telemàtica com a centre de la metodologia de les escoles d'adults, no hi estem d'acord. I això no contradiu que en les escoles hi hagi el suport tecnològic necessari per fer una bona feina. Més endavant em referiré a la proposta d'autoaprenentatge amb metodologia central.

Avui tenim una xarxa d'escoles d'adults, de Benestar Social, de 153 escoles i 18 aules d'autoformació. Cal dir que aquestes no cobreixen la demanda total; hi ha 76 centres municipals i existeix una demanda important, demanda que augmenta en quantitat i també en característiques. A més de la demanda clàssica —cada cop hi ha més joves que provenen del fracàs escolar—, alumnes que vindran a les escoles, que aniran a les escoles, que, tenint el graduat escolar, vulguin obtenir el graduat d'ensenyament secundari, perquè, malgrat que sigui una titulació equivalent, en la teoria, en el mercat laboral, tothom sap que serà més atractiva de cara a la contractació.

Per tant, com a mínim, es mantindrà la demanda actual, i és possible que pugui augmentar lleugerament. Això implica que cal una planificació, que cal una proposta clara, un mapa d'escoles d'adults, arreu de Catalunya, que cobreixi aquesta demanda. Escoles on es pugui obtenir la titulació bàsica, on es pugui obtenir el graduat d'ensenyament secundari de forma presencial a les aules i amb avaluació contínua. Per nosaltres, tant els comunistes com els meus companys de Grup del Partit per la Independència, hi ha d'haver una proposta clara. Cada escola on avui s'obté el títol de graduat escolar s'ha de mantenir com a escola per tal que els ciutadans que ho desitgin puguin obtenir la titulació de graduat de secundària de forma presencial i amb avaluació contínua.

I és aquí on està el debat, senyor conseller. Quantes escoles impartiran i donaran la titulació de graduat de secundària de forma presencial i amb avaluació contínua? A quines localitats? Té feta, la Conselleria, aquesta planificació? I, si la té feta, per què no la fa pública? És aquí on està el debat. És aquí on s'ha creat la con-

fusió, el malestar en la comunitat educativa i en les escoles de formació d'adults. Aquest malestar no l'han creat els grups de l'oposició, l'ha creat la mateixa Conselleria amb la incertesa i la falta de planificació.

Senyor conseller, seran 21 escoles, com diu la Direcció General de Formació d'Adults? Passarem de 151 escoles en què avui s'obté el graduat escolar a 21, en què es podrà obtenir directament, en aquestes escoles, el títol de graduat de secundària? Significarà que, a l'escola d'adults de Sant Vicenç dels Horts, que avui els ciutadans hi poden obtenir la titulació de graduat escolar, no podran obtenir directament en aquesta escola el graduat de secundària i hauran d'anar a una altra localitat, a Cornellà? O els de Montcada hauran d'anar a Sabadell o a Terrassa? És aquí on està el debat, és aquí on fa falta planificació, un mapa concret, que concreti on, quines escoles donaran la titulació de graduat de secundària. O és que han decidit deixar aquest sector en mans privades, en mans del mercat? Assistim a més privatització, senyor conseller? O és que volen que, sense propostes clares, amb confusió, baixi la matriculació de les escoles d'adults? Fa falta un mapa escolar d'adults. Per fer les coses ben fetes, aquest mapa hauria d'estar inclòs en el Mapa escolar de la Conselleria d'Ensenyament, perquè és allà, a la Conselleria d'Ensenyament, on es tenen l'organització, els instruments i la coordinació per tal de fer una bona feina.

I, senyor conseller, no ens parli de la UNESCO, perquè, realment, el que passa és que vostès tenen la concepció assistencial, i és aquella que diu: «una conselleria per als que no arriben, no segueixen, i anem a ajudar-los». És fer assistencialisme; aquesta és la concepció que vostès tenen des de la seva Conselleria. I, no, senyor conseller, l'educació és un dret; no és cap favor a ningú, és un dret. I cal que les escoles d'adults estiguin a la Conselleria d'Ensenyament perquè és allà on hi ha els instruments per fer una bona política.

Vostès van acordar el Decret 72/94, que donava un període transitori que finalitzava aquest curs per crear tots els centres necessaris. En l'actualitat s'han creat 34 centres, queden 177 aules per transformar-se en centres, i això repercuteix en la qualitat, en la planificació, en l'elaboració de currículums. Vostès van aprovar aquest Decret i vostès tenen la responsabilitat de posar-lo en marxa i de complir-lo. Això és un exemple de manca de compromís, de manca d'ordenació del sector.

I aquest cop, senyor conseller, no digui que nosaltres no tenim propostes, que l'esquerra no té propostes; en tenim: un mapa de formació d'escoles d'adults, públiques, adscrites a la Conselleria d'Ensenyament, que cobreixi la demanda, és a dir que, com a mínim, totes les escoles d'adults –ja siguin centres, ja siguin aules– que avui imparteixen i donen la titulació de graduat escolar puguin fer la secundària, puguin donar la titulació de secundària, de forma presencial i amb avaluació continuada.

Ordenació del sector: centres amb plantilles adequades per aplicar la reforma; acabar avui amb les diferents condicions laborals dels professors; cal ampliar plantilla per adequar la reforma i adequar-se a la flexibilitat necessària d'horaris. És a dir, la flexibilitat ha d'anar

l·ligada a una plantilla que posi les escoles d'adults en condicions perquè tot ciutadà, amb la flexibilitat d'horaris, pugui anar a les escoles d'adults per obtenir el títol de graduat de secundària.

Una campanya de difusió perquè tothom conegui que hi ha oferta pública amb titulació, aules i professors. No estem d'acord que sigui l'oferta privada la que es faci càrrec d'aquest dret. Amb el dret de l'ensenyament no podem deixar que es faci negoci. Per tot això és necessari un pressupost adequat i, sincerament, crec que és aquí on hi ha la diferència. Vostès ja no estan disposats a invertir-hi més, i en aquests moments vostès tenen altres prioritats.

En tot cas, més endavant seguirem fent el debat sobre les escoles de formació d'adults.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults

D'acord amb el procediment que hem establert, presentarà la interpellació sobre l'educació d'adults, ara, la diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar aquesta intervenció a partir de dos articles de dues lleis diferents, que em sembla que marquen una mica on està la situació d'aquest problema.

La Llei 3/91, del 18 de març, de formació d'adults, en l'apartat b diu: «Procurar que tots els ciutadans adults tinguin la possibilitat d'assolir la formació bàsica que la societat actual demana.» Quina és aquesta formació bàsica que ens demana? Evidentment, en aquest moment, i a partir de l'any 90, la formació bàsica és el graduat d'educació secundària.

Una altra llei, la LOGSE, que curiosament es va aprovar l'any 90 –un any abans, per tant, de la Llei d'adults–, ens diu, a l'article 52.2: «Las administraciones educativas velarán para que todas las personas adultas que tengan el título de graduado escolar puedan acceder a programas o centros docentes que les ayuden a alcanzar la formación básica prevista en la presente Ley para la educación secundaria obligatoria.»

És evident que, si la LOGSE és de l'any 90 i la Llei de formació d'adults de Catalunya és de l'any 91, quan aquesta cambra posava que «els ciutadans adults tinguin la possibilitat d'assolir la formació bàsica», s'estava referint a programar ja per aconseguir aquest graduat d'educació secundària. Malgrat els anys que han passat, el Departament de Benestar Social ha encaminat els seus passos cap a altres temes, no cap a aquesta planificació, i ha fet, segurament, pels seus interessos, programes que han afavorit ciutadans, com «Graduï's, ara pot», o s'ha basat en aules d'autoformació, en equips d'informació tecnològica, en grans congressos

per veure grans coses de les que estan succeint a Europa, que, després, poc ho veiem traduït a Catalunya.

Segurament, amb programes com el «Graduï's, ara pot», que, després, pot fer un acte d'aquests que acostumen a sortir a TV3, que no vam veure a la manifestació de diumenge, no vam veure per enlloc TV3 cobrint un acte, una manifestació en la qual la Mesa d'adults i els companys d'adults –que saludo, que estan aquí entre el públic– deien, amb un clam general, que el que volien era passar a una altra conselleria, a la Conselleria d'Ensenyament.

I li dic, senyor conseller, que tampoc és cap garantia d'eficiència i de planificació, la Conselleria d'Ensenyament, però, com a mínim, rendibilitzaríem els recursos i, possiblement, faríem, encara que amb un cert retard, la reflexió dins de la LOGSE.

La LOGSE és una llei flexible, que admet múltiples varietats curriculars i d'ofertes que cal reflexionar i explorar dia a dia. I el que hem vist, per tots aquests dies, anys, que han passat, és que aquest no deu ser, segurament, l'objectiu del Departament de Benestar Social. I costa i hem d'anar tibant perquè es faci des de la Conselleria d'Ensenyament, però almenys anem avançant: tenim una planificació, sabem, anem aprofundint en el tema de la LOGSE. Per això, nosaltres, el Grup Socialista, pensem..., i ens apuntem, per tant, a aquella demanda que la Mesa d'adults va fer i que es va sentir diumenge en aquesta manifestació: «Secundària adults, ja!», perquè les condicions ho portaven, perquè hi havia temps suficient i perquè ens sembla que no podem..., i són les úniques escoles de Catalunya que durant aquest curs escolar donaran un títol, el graduat escolar, que en la mateixa societat, en aquesta societat actual de què ens parlava la Llei d'adults, és un títol devaluat. Necessitem, ja, fer el pas cap a la secundària.

I, per dur-ho a terme, en condicions i amb qualitat, reclamem fer un mapa. Un mapa on hi hagin les inversions que calguin, amb els recursos necessaris, i, per tant, que hi hagi una planificació global que ens parli de centres, de plantilles, de plans de formació del personal docent, dels materials curriculars, i, a més, que, aquest mapa, el puguem conèixer; per tant, sigui fet de forma transparent i democràtica. Transparent, perquè el puguem conèixer i, per tant, puguem sortir d'aquest dubte i d'aquesta incertesa de si hi hauran vint-i-dos centres, vint-i-un, cent trenta que faran el tema de la secundària... Pels rumors, segons sembla, doncs, uns diuen vint-i-dos, vint-i-un; segons el diari, el senyor conseller diu que tots... No ho sabem; cal conèixer-ho i, a més, treballar-ho conjuntament.

Hi ha un consell assessor d'adults –que seria un bon lloc per treballar els temes de programació per les necessitats de l'educació de les persones adultes– que, senyor conseller, no es reuneix des del dia 18 de març de l'any 97 i que ara n'hem rebut una convocatòria que es tomarà a reunir el dia 19 de març del 98 –un any i un dia després. Vostè creu que es pot planificar, es pot treballar conjuntament, es pot fer una política democràtica reunint-se una vegada l'any? Deu ser allò d'aquella dita castellana «una vez al año, no hace daño».

Els ajuntaments necessitem, des del camp municipal, donar resposta a la ciutadania. Tenim, hi ha en aquest moment a Catalunya centres que són totalment municipals; hi ha altres centres que són compartits des del Departament de Benestar Social i els ajuntaments, i, en canvi, en la planificació aquesta «que no coneixem, que sembla...», eh?, sempre, només deuen comptar, per a vostès, els de Benestar Social, perquè poc parlen amb la Federació de Municipis –jo no sé si parlen amb l'Associació Catalana, però suposo que ens deuen tractar bastant igual–, poc parlen amb la Federació de Municipis per veure de quina manera podem encaminar aquests esforços, perquè la suma d'administracions segurament donaria millors resultats, però, el municipalisme, el desconeixen, l'ignoren... A vegades, però, l'utilitzen; sobretot quan, en un inici de curs escolar, com que no han partit de programació, vénen corrents a demanar a veure de quina manera podem fer que hi hagi contractacions de professorat, prometen, desprometen..., però no ha arribat mai a més realitat que la resposta degudament responsable que fan els ajuntaments davant d'un dret que és de la ciutadania, que és el dret de l'educació.

I, és clar, demanem aquesta transparència perquè els flaixos que ens arriben, els temes que coneixem són ben negatius per a la planificació de l'ensenyament d'adults. Si ens repassem els pressupostos, doncs, el pressupost, l'any 98, té una davallada, i una davallada que, si hi sumem que és per tercer any consecutiu, doncs, té realment molta incidència després en la realitat que veiem en la formació d'adults a Catalunya. I, si parlem del capítol de personal, bé, «s'ha incrementat», em pot dir el senyor conseller. Sí, s'ha incrementat, però és que resulta que, l'any passat, com va passar en tot el funcionariat, estava congelat; que aquest any hi ha un 2,1% d'augment general dels funcionaris, aplicat unilateralment pel Govern, i, a més a més, els trienis i els sexennis suposen aquest 1,7% restant.

Conclusió: no hi haurà augment de plantilla. I, si no hi ha augment de plantilla, com i de quina manera podem tirar endavant el que és una necessitat, que és la necessitat que tinguem planificació, que tinguem respostes per a aquesta titulació que la societat actual demana i que la Llei aprovada per aquesta cambra ens obliga a donar?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Interpellació sobre la formació de persones adultes

A continuació, presentarà la interpellació, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del Grup d'Esquerra Republicana compartim la

preocupació per la situació actual de la formació adreçada a les persones adultes a casa nostra. Ens preocupa el model d'ensenyament d'adults, el debat entre un model docent, formatiu, o un model anomenat «assistencial», el debat entre un model presencial o un model no presencial. Ens preocupa el model d'alfabetització. Ens preocupen les aplicacions pràctiques de l'organització de competències del Govern, professorat dependent del Departament d'Ensenyament, gestió del Departament de Benestar Social, disfuncions de competències de planificació entre uns i altres. Però el que ens preocupa més, a hores d'ara, és l'adequació de l'ensenyament d'adults a la LOGSE, i ens preocupa fonamentalment per una constatació: la incidència encara més gran en la consolidació de dos ritmes diferents en l'aplicació dels ensenyaments bàsics, el reglat ordinari i el reglat d'adults. Cada vegada el forat entre un i altre ritme és més gran.

El president Pujol es vanta sempre –i ho ha fet diverses vegades des d'aquesta mateixa tribuna– que l'aplicació de la LOGSE a Catalunya és més agosarada, més contundent pel que fa a la quantitat i més avançada en el temps que a la resta de l'Estat. El president Pujol s'oblida, conscientment o inconscientment –potser ni tan sols n'és conscient, i això no deixaria de ser simptomàtic–, de dir «excepte en el cas de l'educació d'adults», on Catalunya és a la rereguarda de l'Estat. Andalusia, el País Valencià, Galícia i Euskadi tenien ja dissenys curriculars el 1994, i el territori anomenat MEC ja ofertava els estudis tendents a l'obtenció del graduat d'educació secundària el curs passat. A Catalunya, el Departament de Benestar Social no té previst implantar l'oferta completa del graduat d'ensenyament secundari fins, com a molt aviat, al curs 2001-2002. Per tant, les persones adultes que obtinguin el graduat escolar durant els propers cursos, fins i tot el 2000-2001, no podran actualitzar la seva formació bàsica ni podran accedir a nivells superiors del sistema educatiu, cosa que sí que poden fer les altres comunitats i els del territori MEC.

Si volen que els expliqui una de les múltiples incoherències d'aquesta voluntat reiterada de retardar l'aplicació de la LOGSE a l'educació d'adults, els puc dir, per exemple, que hi ha ja –i n'hi haurà més– casos d'alumnes que han finalitzat els estudis ordinaris d'ESO sense obtenir el graduat, i que ara assisteixen a centres d'adults on acabaran obtenint, no el graduat d'educació secundària, que són els estudis que han cursat a l'ensenyament reglat ordinari, sinó el graduat d'EGB, que ja no existeix en l'ensenyament reglat ordinari.

O, si vol més exemples de tracte desigual a les persones que segueixen la formació d'adults, els alumnes que han superat els seus estudis en els dos centres d'adults que ja han avançat en la implantació de la LOGSE encara no tenen materialment el graduat, encara no tenen materialment allò que poden presentar de la titulació que han assolit. No hi ha mapa, no hi ha plantilles tipus, no s'ha aplicat, des del nostre punt de vista, el Decret de creació de centres del 94...

I permetin-me que d'aquest ventall de qüestions que afecten la no-aplicació de la LOGSE a l'ensenyament

d'adults –i per no reiterar el nostre discurs amb la resta de diputats i diputades que presentem interpellacions sobre el tema– em centri en el tema de les plantilles i les condicions laborals del professorat.

Per entendre la situació actual, podem posar l'exemple del centre de la Veneda: mil sis-cents alumnes i només tres professors de plantilla –mil sis-cents alumnes i només tres professors de plantilla. Com s'hi fa l'ensenyament reglat amb el professorat, amb la titulació i els nomenaments adequats? El voluntariat és qui ha d'encarregar-se de l'ensenyament reglat, de l'ensenyament tendent a obtenir una titulació marcada per llei? O és que hem de creure que el perfil de les persones adultes que exerceixen el seu dret a obtenir la titulació mínima és socialment, és econòmicament i és formativament el perfil més adequat per a un ensenyament sense contacte directe i basat en el treball telemàtic?

És indubtable que hi ha d'haver, si volem que l'ensenyament reglat d'adults s'equilibri amb l'ordinari i compleixi la legislació educativa, el professorat adequat, que és –hi estiguem d'acord o no hi estiguem d'acord, ens agradi o no ens agradi, ens surti més car o ens surti menys car– el professorat que marca la LOGSE: llicenciats i llicenciades del nivell A.

La LOGSE no només ens imposa això. Això, la necessitat del professorat adequat, ens ho imposa també la realitat social. Si volem oferir un tracte d'igualtat, amb igualtat d'oportunitats, a les persones adultes que volen accedir a la titulació docent mínima com a formació personal i com a possibilitat de promoció personal i social, els hem de donar –els hem de donar– les mateixes possibilitats de sortida que a la resta dels alumnes.

S'ha plantejat al Departament de Benestar Social adequar les plantilles a aquestes necessitats? No. No si analitzem els pressupostos, com ha fet la diputada que m'ha precedit: en els pressupostos no només no hi ha augment de plantilles, sinó que tampoc hi ha adequació de les plantilles a les necessitats de la LOGSE.

I continuem amb la LOGSE. La seva implantació, el pas de l'EGB a l'ESO, a la titulació mínima, ha significat a l'ensenyament reglat ordinari públic un augment de plantilles i el pas de professorat del nivell B al nivell A, quan tenien la titulació exigida. Això en l'ensenyament del Departament del mateix nom. Què pretén fer el Departament de Benestar Social? Augmentar l'oferta educativa amb retard i sense augment de recursos humans? I com pretén lligar una cosa amb l'altra? Com pretén aplicar la LOGSE, ni que sigui tard, sense augmentar els recursos humans? Reduint l'oferta pels nivells més baixos?, per l'alfabetització, els neoelectors o el certificat? Suplantant els recursos humans per col·laboracions voluntàries? Ja he explicat el cas de la Verneja: mil sis-cents alumnes, tres professors de plantilla, obert de les nou del matí a les deu de la nit.

Altres departaments cobriran necessitats obligades per llei amb voluntaris? Sanitat cobrirà el personal dels CAP amb voluntariat? Amb el màxim i absolut respecte a la tasca dels voluntaris, necessaris en múltiples facetes de la vida privada i pública, però, segurament, no els adequats per donar classes als centres d'ensenyament infantil i primari, no els adequats per donar classes als

instituts de batxillerat, no els adequats per donar classes a les universitats, no els adequats per donar classes a la formació reglada per a persones adultes.

Aquest curs 97-98, com a exemple, les dues úniques escoles que imparteixen secundària, s'havia de dotar aquestes escoles del professorat del nivell A –l'únic cos que, segons la LOGSE, pot impartir aquests ensenyaments–, i la realitat és que a cap dels dos centres se'ls ha dotat d'aquest lloc de treball. I la realitat és més dura: hi ha en aquests centres professorat de nivell A que està en excedència del Departament d'Ensenyament, que en aquests centres fa tasques del nivell A, però que ocupa, oficialment i normativament i segons la tipologia del Departament i les plantilles, un lloc de treball del nivell B. S'estalvien onze mil pessetes al mes, s'estalvien onze mil pessetes al mes amb cada professor, però estan incorrent en una illegalitat: qui signa les actes?, qui signarà les actes d'avaluació que donen el graduat d'ensenyament secundari? Aquests professors que no estan contractats com a nivell A, que no ocupen lloc de treball de nivell A, que és l'únic nivell que permet signar les actes. I no només s'estalvien onze mil pessetes per professor, sinó que estan incorrent en una illegalitat.

El temps se m'acaba. En continuarem parlant. Amb el que he exposat, li he de dir, conseller, que publiportatges de TV3 a banda, que vam poder observar dimarts passat i que ens recorden el NO-DO, publiportatges de TV3 a banda, el cert és que, amb el que he exposat...

El president

Senyor Bargalló, sí, ha esgotat el temps amb escriu.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. El cert és que el que nosaltres deduïm és que no tenen cap interès d'aplicar realment i adequadament la LOGSE a l'ensenyament de persones adultes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la formació d'adults

També, per a la interpellació sobre la formació d'adults, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana, per fer l'exposició de la interpellació.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, voldria, per començar aquesta interpellació, recollir alguns comentaris que ha fet vostè aquests darrers dies sobre la situació de conflicte o reivindicativa que s'ha manifestat a la societat catalana, perquè em semblen molt preocupants.

En una entrevista que li han fet a Catalunya Ràdio, diu vostè: «No es pot fer el GES –el graduat d'educació secundària–; l'any 2001-2002, quan s'haurà acabat el cicle d'escolaritat obligatòria, hi haurà GES a totes les escoles d'adults. Ara» –diu després– «es fa a dues escoles: una a Badalona i una a Sabadell.» Permeti'm que assenyali la contradicció: no es pot fer, però es fa. És que aquestes escoles estan en situació d'illegalitat? També en aquesta entrevista diu: «Hi ha la pressió d'alguns mestres, que jo entenc que no s'hauria de barrejar, d'alguns mestres d'adults que, si això avancés, les seves retribucions serien majors i volen, de segur, avançar aquesta etapa que nosaltres creiem que no podem avançar.» És una transcripció literal.

Penso, senyor conseller, que ni els professors ni la ciutadania que ha expressat la seva preocupació pel futur de la formació de les persones adultes mereixen aquests comentaris, que jo qualifico d'indignes.

I unes altres declaracions fetes a l'Agència EFE més recentment. Diu vostè: «S'ha enganyat els alumnes fent-los firmar manifestos i peticions escrites en un llenguatge molt complex, que no entenen.» Vol dir, senyor conseller, que no confon els déficits d'instrucció amb la minusvalidesa intel·lectual?

Les persones que volen accedir o accedeixen a les escoles de formació de persones adultes vénen de situacions socials d'èpoques anteriors, però malauradament massa recents –recordem que fins a l'any 80-81 no s'escolaritza el cent per cent de la població en aquest país–, que no els van permetre una formació mínima, i també una altra població que accedeix a les escoles d'adults és una població més jove, desmotivada –com vostè molt bé assenyala–, també d'entorns socials poc estimulants i d'un sistema educatiu que solament responia a un model d'educació formal, teòric, per a classes mitjanes urbanes, poc adequat per a les persones que no s'ajusten a aquests requisits. Però totes elles, les més grans i les més joves, mostren amb el seu desig d'aprendre i de millorar la seva condició formativa una motivació i un interès que serveix per demostrar que no era un problema de capacitats innates, sinó d'un model selectiu i molts cops marginador.

Amb referència a les acusacions que el president d'Iniciativa per Catalunya, Rafael Ribó, va fer el passat diumenge en la manifestació, amb referència al possible tancament d'alguns centres, vostè ha dit: «Ribó s'ha cobert de glòria dient que es tancaran escoles d'adults, però no ha dit quines tancaran.» El senyor Ribó manifestava una preocupació que no només sent ell, que la sentim tots –i per això hi ha aquest debat. De tota manera, li prego, conseller, que aprofiti aquesta ocasió per tranquil·litzar-nos a tots i dir-nos que no es tancarà cap escola d'adults pública, sigui aula, sigui centre, sigui del Departament de Benestar Social o municipal; que no es tancaran perquè es garantirà el seu funcionament amb les infraestructures i les dotacions de personal i materials necessaris. Tranquil·litzis'ns, si us plau.

Vostè també ha manifestat que valora positivament la manifestació de diumenge com a mitjà per defensar l'educació d'adults, però ha acusat els partits polítics de l'oposició de voler manipular l'acte amb la petició de

quatre interpellacions que es duren a terme, que s'estan duent a terme, en aquest moment, aquí, al Parlament. Senyor conseller, en una situació on una llei de reforma educativa, la LOGSE, promulgada l'any 90 –som a l'any 98–, sense mapa de formació d'adults, amb solament dues escoles que experimenten, diguem-ne, el model, sense cap orientació, i amb les condicions laborals del professorat que hem assenyalat: funcionaris definitius, funcionaris provisionals, interins, contractats laborals, en comissió de serveis, contractats per l'ajuntament on s'ubica el mateix centre de Benestar Social per reforçar una mica la plantilla, sense un concurs de trasllats transparent, sense pla de formació específica, amb les contradiccions que representa estar la formació d'adults a Benestar Social, perquè, per exemple, la inspecció és del Departament d'Ensenyament, sense la transformació de les aules en centres, com ja s'ha assenyalat abans –tenim ara un terç, aproximadament, de centres, i les aules queden per reformar o reagrupar–, uns pressupostos que enguany disminueixen un 1,2%, una fortíssima reducció dels diners que es dediquen a les corporacions locals, l'amenaça d'un model majoritàriament no presencial i deu mil persones al carrer reclamant major atenció a la formació de persones adultes... Jo crec, senyor conseller, que fer aquestes interpellacions és un deure per a nosaltres, i que vostè tracti això de manipulació em fa pensar en un menyspreu al Parlament per part seva.

Passo ara a comentar el model que se'ns proposa de formació d'adults. En el document lliurat per la Direcció General de la seva Conselleria, del seu Departament, parlant dels trets generals del model se'ns diu que el graduat d'educació secundària..., els ensenyaments per a l'obtenció del graduat d'educació secundària suposen una ampliació considerable dels actuals ensenyaments per al graduat escolar, i, en particular, la incorporació als centres que els imparteixen amb plena validesa acadèmica de professors especialistes amb titulació de llicenciat o equivalent. Aquest fet i la necessitat d'unes instal·lacions que permetin la realització de pràctiques..., jo ara pensava que dirien vostès: «Reclamen un augment de recursos». Doncs, no. Diu: «Fa que, aquests ensenyaments, només es pugui pensar a oferir-los en centres relativament grans».

Jo penso que això no garanteix el dret a l'educació i que, a més a més, introdueix unes preocupacions importants: si la substitució d'això ha de ser l'ensenyament a distància, majoritàriament –l'ensenyament a distància–, com vostès proposen unes línies més avall, què vol dir? Les instal·lacions aquestes necessàries perquè els alumnes facin pràctiques no existiran? I el professorat adequat? Què passarà? Perquè hi haurà tutories, hi haurà orientació –diuen vostès–, hi haurà combinació de presencial i a distància, però, si no hi ha el professorat adequat, com es farà? Fins i tot –això no s'ha confirmat, sembla que no s'està confirmant–, una mica més avall, es parla que «solament, en tot cas,» –diu– «l'ensenyament presencial convencional només seria una solució» –llegeixo literalment– «probablement insuficient en els municipis d'uns cent mil o més habitants». No cal pensar gaire per veure quin mapa de formació d'adults queda a Catalunya, si això s'arribés a confirmar.

És clar, l'ensenyament a distància, justament en l'etapa..., en el subsistema, com si diguéssim, de formació d'adults, planteja molts interrogants: un és com pot considerar-se precisament en aquest subsistema el majoritari, quan ni a batxillerat ni a universitat són els sistemes majoritaris, que són els presencials. Aquí em sembla que hi ha una contradicció: aquests alumnes minusvàlids intel·lectuals que vostè deia que no poden entendre un manifest on es demanen més escoles i millor formació, podran utilitzar la telemàtica en substitució de l'atenció directa del professorat? Jo penso que aquí hi ha una concepció molt important del que és aprendre, del que és conèixer, en definitiva, del que és educar i educar-se.

Les proves externes. Proves externes, què vol dir? No hi haurà avaluació continuada. Hi haurà una avaluació inicial –diuen vostès en aquest document–, n'hi haurà una d'inicial o diagnòstica, una de final o sumativa, i no apareix enlloc la continuada o formativa. Això, l'avaluació inicial i una de final o sumativa són pròpies dels sistemes selectius, i, justament, l'alumnat d'aquestes escoles prové de l'expulsió de sistemes educatius selectius que nosaltres, amb la reforma, tots –el partit del Govern, també–, hem intentat reformar amb l'aprovació de la LOGSE.

Bé, només voldria assenyalar –i continuarem després, senyor conseller– que aquestes precisions que faig sobre el model d'avaluació, el tipus d'avaluació o la metodologia emprada no poden considerar-se mai ni poden tractar-se mai com a qüestions tècniques. Jo penso –i m'afegeixo a les consideracions dels diputats i la diputada que m'han precedit– que en tot el model que es proposa, o en l'absència de model en alguns casos, hi ha tota una concepció del que és el dret a l'educació que nosaltres no hi podem estar d'acord.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller, Antoni Comas, per un temps màxim de quaranta minuts, que són els que han esmerçat els interpellants.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo desitjava tenir aquest debat, i vostès, això, ho coneixen: ho havia dit en diferents ocasions i havia agraït fins i tot a un diputat del Grup de Convergència i Unió que s'avancés al que vostès no volien fer. I per què ho desitjava? Perquè la formació d'adults és una de les tasques que requerirà més atenció de tots els governs en l'immediat futur. Per això, debate sobre opinions, sobre iniciatives, sobre alternatives..., he cregut, crec que és quelcom necessari i important. És cert que tenim també altres problemàtiques a la societat, però aquesta n'és una, i molt significativa.

Vostès varen presentar aquestes interpellacions fa quasi un any –el mes de maig de l'any passat– i no les han volgudes substanciar fins avui. Aquesta és la realitat. Per això, no és que jo em queixi que avui tinguem

aquestes interpellacions; en tot cas, em queixo que no les tinguéssim quan vostès les van presentar i no les van voler substanciar. El motiu, el veig ara clar: d'una forma més o menys activa, vostès han participat en l'organització d'una manifestació, a la qual han donat suport, que va tenir lloc diumenge passat. Es veu que aquestes coses poden tenir una certa relació.

I, per això, em sap greu que un debat que podria ser de molta vàlua estigui condicionat pel que crec –i penso tenir suficients elements de judici; si tinc temps, els assenyalaré– que és una lamentable actuació, que crec que és una actuació partidista de desgast del Govern, utilitzant mètodes que a mi em semblen clarament inadequats.

Però entrem en el fons de la qüestió. Per a l'intercanvi d'opinions i d'alternatives, perquè sigui profitós, sempre s'han de complir dues condicions: que les opinions que es formulin s'han de basar en problemes que es coneguin –alguna vegada, en aquest Parlament, jo ja he destacat la frase del president Azaña, que deia que un polític no ho ha de saber tot, però, quan parla, ha de saber de què parla; vostès, quan han vingut aquí han sabut de què parlaven; per tant, aquesta és una condició que es donava, en aquest cas–, i l'altra és que les opinions que es formulin siguin actualitzades, perquè no es poden formular opinions en base a realitats que ja han quedat depassades.

I començo aquest debat, doncs, amb la intenció de fer el possible... i perquè ens sigui a tots d'utilitat, però no he d'amagar la meva decepció per la forma com es presenta.

Què ha de ser una formació d'adults avui?, què ha de ser? Avui no es pot presentar la formació d'adults com ho fa un manifest que convocava la manifestació i que els grups interpellants han defensat. Comença aquest manifest dient: «Les escoles d'adults a Catalunya es van consolidar ara fa vint anys fruit de la campanya «Cap barri, cap comarca sense escola, ni cap treballador sense formació bàsica.» Això era vàlid fa vint anys, però avui s'ha de presentar d'una altra forma. Avui, la formació d'adults transcendeix les barreres, primer, del temps; s'ha d'estendre al llarg de tota la vida; el reciclatge permanent és quelcom bàsic per a la realització de cada persona, i la formació d'adults, avui, ha de transcendir també les barreres de les institucions formals, ja que es situa també fora de l'ensenyament reglat.

La formació té avui dia nous pressupòsits; una formació en la qual compta no tant l'acumulació, disponibilitat de coneixements, és a dir, l'erudició, com el fet que esdevinguin realment d'utilitat, que esdevinguin d'aplicació; una formació que s'ha de mesurar no tant per l'eficàcia en la transmissió dels coneixements, sinó perquè sigui apreciada per la societat i per la satisfacció que pugui donar a les seves demandes, per l'enriquiment personal que, en definitiva, proporciona. La formació ja no és un procés lineal, sinó cíclic, imposat per la profunda transformació del món que ens toca viure. En les societats tradicionals hi havia un entorn educatiu i social relativament estable; avui no és així. Fa trenta anys, es dedicaven cent mil hores d'una vida

al treball, mentre que avui se n'hi dediquen setanta mil; hi ha algun estudi de prospectiva que pronostica que l'any 2010 s'hi dedicaran trenta mil hores. En aquest context, la formació i el lleure hi tindran un paper cada vegada més important.

Però, a més, avui, canvis tecnològics, científics i de tota mena fan que el reciclatge sigui necessari per a qualsevol persona. Ho veiem en la vida de cada dia; ho comentàvem en aquest mateix Parlament analitzant l'evolució que ha tingut el PIRMI: avui hi ha persones que la perceben que han tingut treball i que ara no troben novament feina perquè el seu ofici ha desaparegut o ha canviat la tecnologia en què es fonamentava, sense que la persona afectada hagi fet a temps el reciclatge adequat. Avui hi ha el perill que cada vegada hi hagi més persones que restin al marge de la societat, si no creem els mecanismes de reciclatge permanent.

Això ens porta, com hem dit, a l'educació al llarg de tota la vida. Les polítiques de formació, per la complexitat de la societat actual, ja no es poden limitar a les persones d'una edat determinada; ja no hi pot haver una edat per estudiar i una altra de diferent per treballar: cal formar-se al llarg de tota la vida. La política de formació s'ha de concebre des d'aquesta perspectiva integral en tots els àmbits de la vida de les persones i per a totes les edats.

El mes de juliol darrer, es celebrà a la ciutat d'Hamburg la Conferència Internacional de Formació d'Adults organitzada per la UNESCO –que no és una entitat de voluntariat, la UNESCO: van ser tots els governs del món. D'aquesta important conferència, en va sortir una declaració, que va ser votada. Analitzem alguns dels seus punts, d'aquesta declaració.

En el punt 2 diu: «L'educació al llarg de tota la vida és, per tant, més que un dret. És una de les claus del segle XXI. És, a la vegada, conseqüència d'una ciutadania activa i una condició per a la participació plena en la societat. És un concepte del tot útil per fonamentar el desenvolupament ecològicament sostenible, per promoure la democràcia, la justícia i la igualtat entre dones i homes i per al desenvolupament científic, econòmic i social, així com per construir un món en què els conflictes violents siguin substituïts pel diàleg, i una cultura de la pau fonamentada en la justícia. L'educació d'adults pot configurar la identitat i donar significat a la vida; aprendre al llarg de tota la vida significa replantejar els continguts de l'educació, a fi que reflecteixin determinats factors, com l'edat, la igualtat entre homes i dones, les discapacitats, la llengua, la cultura i les disparitats econòmiques.»

En el punt 3, aquesta mateixa declaració de la UNESCO deia: «Per educació d'adults s'ha d'entendre el conjunt de processos d'aprenentatge, formal o no, gràcies als quals les persones adultes desenvolupen les seves capacitats, enriqueixen els seus coneixements, milloren les seves competències tècniques o professionals o les reorienten, a fi d'atendre les seves pròpies necessitats i les de la societat. L'educació d'adults comprèn l'educació formal i la permanent, l'educació no formal i tota una sèrie d'oportunitats d'educació informal i ocasional existents en una societat educativa

4612

multicultural, en què es reconeixen els enfocaments teòrics i els que es basen en la pràctica.»

El punt setè de la mateixa declaració –com he dit, votada– diu: «Els representants dels govems i organitzacions reunits en la V Conferència Internacional sobre Formació d'Adults hem decidit analitzar el potencial i el futur de l'educació d'adults, concebuda en termes generals i dinàmics, en el marc d'un aprenentatge al llarg de tota la vida.»

I el punt vuitè, que és fonamental per al que jo vull destacar, diu: «En l'actual dècada, l'educació d'adults ha experimentat profundes transformacions, i s'han desenvolupat molt el seu abast i generalització. En les unitats del coneixement que apareixen en tot el món, l'educació d'adults i l'educació permanent s'han convertit en un imperatiu tant en el si de la comunitat com en el lloc de treball. Les noves exigències de la societat i el treball susciten expectatives que requereixen que tota persona segueixi renovant els seus coneixements i capacitats al llarg de tota la vida. En el centre d'aquesta transformació hi ha la nova funció de l'Estat i l'aparició en la societat civil de relacions de col·laboració més àmplies, consagrades a l'educació d'adults. L'Estat segueix sent indispensable per garantir el dret a l'educació, especialment dels grups més vulnerables de la societat, i, per facilitar un marc general, dins de les noves formes de col·laboració que es creen entre els sectors públics, privats i comunitaris, aquesta funció està canviant. En efecte» –segueix dient la declaració– «no es limita a prestar serveis d'educació d'adults, sinó que, a més, assessora, finança, supervisa i avalua. Els govems i els copartícips socials han d'adoptar les mesures que facin falta per facilitar a les persones l'expressió de les seves necessitats i aspiracions en matèria d'educació i perquè tinguin, en el transcurs de tota la vida, accés a les oportunitats per poder-la rebre.»

Continua dient: «Dins dels govems, l'educació d'adults no s'ha de reservar al Ministeri d'Educació, sinó que tots els altres ministeris han de prendre part en la seva promoció; la cooperació interministerial és essencial. Aquesta tasca també pertoca a patronals, sindicats, organitzacions no governamentals i comunitàries, que tenen la responsabilitat d'interactuar, de crear possibilitats d'educació permanent per a totes les persones adultes, i procurar que aquesta educació sigui reconeguda i certificada.»

Bé, fins aquí, alguns punts d'aquesta declaració; en podríem dir més, però no vull exhaurir el meu temps rellegant aquesta declaració que vostès poden tenir. Però tantes mocions, tantes proposicions no de llei, tants discursos abrandats... Ara mateix –ara mateix–, amb alguna expressió, s'ha dit que això ha de dependre forçosament del Departament d'Ensenyament. Bé, en pot dependre. Fins ara, sempre s'havia dit que el Govern s'organitzava..., tots els govems s'organitzen com creuen oportú; però ve-t'ho aquí que la Conferència Internacional diu que això no s'ha de basar, la formació d'adults –votat per més de cent cinquanta govems– en els ministeris d'educació, sinó que ha de ser una cooperació interministerial.

Jo els aconsellaria, pel que fa a aquests punts que he assenyalat –i m'agradaria poder remarcar-ne alguns, com tota la qüestió de la col·laboració entre l'Estat i la societat civil–, m'agradaria que vostès els repassessin; jo crec que els seria útil. El món canvia ràpidament, i els polítics hem d'estar amatents a aquests canvis. No podem aplicar en res –en res– polítiques de fa deu anys; tampoc en formació d'adults. El món ha canviat molt. Per tant, jo els aconsello repassar aquesta declaració internacional de la UNESCO, que aquí s'ha volgut minimitzar. Com es pot dir que la UNESCO és una organització de voluntaris? Eren cent cinquanta govems –cent cinquanta govems, cent cinquanta govems.

En el que he dit i en els punts que no he llegit podran veure que el model de formació d'adults que la Generalitat ha creat resta ratificat, plenament ratificat. La Conferència Internacional que hem comentat abans va tenir el president de la Conferència paneuropea, que va organitzar la Generalitat per encàrrec de la mateixa UNESCO, en advertir l'avenç que Catalunya havia fet en aquesta matèria. Així es va dir per part del director general de la UNESCO, per part de tota la gent que hi va intervenir, així es va dir –n'hi ha actes, que ho poden vostès comprovar. Surtin fora i preguntin, i veuran que Catalunya és referència en el camp de la formació d'adults; comprovaran com estan d'equivocats en els seus plantejaments i com són d'injustes algunes de les intervencions i de les aportacions que es fan al respecte, la qual cosa no vol dir que no hi hagi aspectes per millorar i que no hi hagi aspectes que, realment, s'hagin de reactualitzar.

La formació d'adults, per tant, s'ha d'entendre, s'ha d'atendre a partir d'una comissió interdepartamental. I això és el que fa la Generalitat, ja fa temps. I la conformen nou departaments de la Generalitat, que són: Agricultura, Ramaderia i Pesca, Benestar Social, Cultura, Ensenyament, Justícia, Medi Ambient, Presidència, Sanitat i Seguretat Social, i Treball. I les actuacions que fan aquests departaments, que es promouen o es realitzen, estan estructurades en vuit àmbits: la formació instrumental i formació bàsica reglada, un; dos, altres ensenyaments reglats; tres, formació per a l'aprenentatge d'idiomes; quatre, formació de formadors; cinc, formació i reciclatge per a professionals; sis, formació per al món del treball; set, formació per al lleure i la cultura, i vuit, formació per a col·lectius i necessitats de programes específics. I des de la comissió interdepartamental es coordinen aquestes actuacions i se n'impulsen d'altres de caràcter interdepartamental.

La Llei de formació d'adults, a la qual s'ha fet referència, aprovada l'any 1991 per aquest Parlament, parteix d'aquesta concepció progressista de la formació i defineix tres àmbits fonamentals d'actuació: la formació instrumental i bàsica, la formació per al món laboral i la formació per al lleure i la cultura, i estructura de la política de formació amb caràcter interdepartamental, ja que en els temps actuals, com hem vist, ja no pot considerar-se cap organisme, cap ministeri o departament com l'únic responsable de la política de formació d'un govern. El responsable ha de ser tot el Govern, des de tots o de quasi tots els seus òrgans. Per això, en la Llei, en el títol III, capítol 4, es crea la Comissió Inter-

departamental per a la Formació d'Adults, amb nou departaments responsables de la Generalitat de Catalunya, a fi d'abastar l'acció formativa sobre les persones de manera integral i coordinada.

Pel que aquí s'ha dit, pels comentaris que de vegades tinc amb vostès, vostès no coneixen, per exemple, o molts no coneixen –diguem-ho més matisadament– que, l'any 96 –del 97 no hi ha encara les xifres–, la Generalitat de Catalunya, a través d'aquests departaments que he esmentat, ha donat cursos a gairebé sis-centes mil persones; per ser més exactes, 556.870, que és gairebé un 10% de la població, i, si no es compta la població fins als setze anys, és realment més d'un 20% de la població. I hi ha destinat 25.000 milions de pessetes. Aquesta és la realitat, i això és molt important. Això, quan s'explica això, és molt important. Tot això és formació d'adults. No tan sols les coses –m'hi referiré–, que les competències deriven del Departament de Benestar Social únicament..., però aquests són aspectes molt i molt importants –molt importants.

Entrem a parlar ara de la part de competències que gestiona el Departament de Benestar Social dins del Programa interdepartamental de formació d'adults. Els objectius que presideixen la nostra actuació són: primer, sensibilització als ciutadans de la necessitat d'obtenir el graduat escolar, els que no el tinguin, i prioritziació de l'oferta dels estudis necessaris per obtenir-lo; dos, implantació dels estudis per a l'obtenció del graduat en educació secundària; tres, potenciació d'altres ofertes formatives, prioritzar l'alfabetització i implantar els cursos de preparació per a les proves d'accés als cicles formatius, i quatre, l'ordenació dels centres i aules, i la creació del registre de centres. Desenvolupem-los mínimament –el temps, a pesar que tinc la sort que..., comptant amb quaranta minuts, el temps va corrent més ràpid del que jo voldria.

Primer punt: sensibilització dels ciutadans de la necessitat d'obtenir el graduat escolar per a aquells que no el tinguin. La Direcció General de Formació d'Adults, a través dels centres de formació d'adults, els centres d'autoformació, el programa «Graduï's, ara pot» i les proves lliures, es proposa prioritzar els ensenyaments conduents a l'obtenció del graduat escolar des d'ara mateix fins al 2002. El Departament de Benestar Social garanteix que els centres i aules de formació d'adults continuaran oferint la preparació per a l'obtenció del títol de graduat escolar de forma prioritària, sense retallar-ne mitjans, és a dir, escoles, aules o professorat.

La voluntat del Departament de mantenir aquesta oferta, convençuts que cal donar l'oportunitat als ciutadans de Catalunya d'obtenir aquesta titulació, ja que creiem que és el títol més accessible per als interessats en el graduat d'educació secundària, mantindrà sempre la seva validesa acadèmica i és equivalent, a efectes laborals, per mandat de la llei, al nou títol de graduat en educació secundària.

Un estudi d'opinió ha conclòs que el 89% dels alumnes de la franja d'edat entre setze i vint-i-cinc anys, actualment matriculats en centres i aules de formació d'adults, vol obtenir el graduat escolar, mentre que només un ajustat 6% aspira a obtenir possiblement el graduat

en educació secundària. Aquestes són xifres clares: no responen a les inquietuds dels usuaris les demandes que des de determinats sectors del professorat s'han fet, d'impartir arreu el GES des d'ara, sinó a interessos, molt respectables, però interessos concrets d'aquest col·lectiu. El Departament ha de prioritzar els interessos dels usuaris, del que desitgin, i el que desitgen és l'obtenció del graduat escolar.

El segon objectiu és la implantació dels estudis per a l'obtenció del graduat en educació secundària, que és al que vostès s'han referit reiteradament. Pel Decret 60/97, del 4 de març, de creació i regulació del Registre de títols acadèmics i professionals no universitaris de Catalunya, el Govern va regular el títol de graduat en educació secundària. L'expedició d'aquest títol per a persones adultes correspon al Departament de Benestar Social, segons aquest Decret. Hi ha, per tant, una voluntat explícita de fer el graduat en educació secundària des d'adults; la normativa al respecte és clara, i no cal que jo, ara, doni més arguments al respecte.

Tenim implantats els estudis per a l'obtenció del graduat en educació secundària –com ja s'ha dit– i, com a experiència pilot, al Centre de Formació d'Adults de la Concòrdia, de Sabadell, i també, el curs 97-98, al Centre El Gran Sol, de Badalona –després tornaré a referir-me a aquest punt per matisar alguns dels aspectes que s'han assenyalat.

Grups d'experts han desenvolupat el seu nivell de concreció del currículum adaptat a les persones adultes, i s'han elaborat els materials didàctics específics; algunes coses que s'han dit aquí no eren actualitzades: això està fet. I, l'any 2001, s'hauran d'implantar de manera generalitzada aquests nous estudis; s'ha definit un model d'actuació que està recollit en un document del juny del 96. Tot i això, hem constatat que la matrícula d'aquesta oferta ha estat més aviat escassa, la del GES, fet que torna a constatar que, ara com ara, l'interès dels ciutadans que no han obtingut el graduat d'educació secundària obligatòria es dirigeix més cap a altres ofertes de garantia social, de formació professional o directament ocupacionals.

El tercer objectiu que perseguim és prioritzar l'alfabetització dels col·lectius que ho necessitin, especialment la franja d'edat de vint-i-cinc a cinquanta anys; desenvolupar la segona fase d'aquest programa d'alfabetització, que contribuirà a l'eliminació progressiva de l'analfabetisme absolut –sortosament, ja poc significatiu a Catalunya–, i a superar, també progressivament, l'analfabetisme funcional, compensar les desigualtats d'oportunitats i afavorir els col·lectius amb necessitats prioritàries. També entra dintre d'aquesta aportació d'«altres ofertes formatives» el fet d'implantar els cursos de preparació per a proves d'accés a cicles formatius.

I, en el quart objectiu –i darrer dels que he enumerat–: l'ordenació dels centres i aules de creació del registre de centres, la formació d'adults segueix essent una qüestió amb àmplia vigència, i els resultats de les actuacions confirmen la validesa de la política que hem dut a terme des de l'any 1988.

I ara voldria entrar, perquè em sembla que és inqüestionable –he retallat una part del que jo tenia preparat per poder intentar donar resposta a les peticions que se m'han formulat–, voldria referir-me, dic, als arguments adduïts en el manifest que convocava la manifestació, als que figuraven en les declaracions d'algunes organitzacions de la manifestació i als que vostès m'han esmentat aquí, en les seves intervencions.

Primer: el manifest diu que només 20 escoles de tot Catalunya, sobre un total de 156, podran impartir de forma total i presencial el GES, el graduat d'educació secundària. Qui ho ha dit? Hi ha alguna normativa que ho assenyali? Hi ha alguna declaració que s'hagi fet des de la Comissió Assessora de Formació d'Adults, o alguna declaració programàtica de les actuacions del Departament?, o de mi mateix, com a conseller? Si tenien aquest dubte, tant costava formular una opinió, per escrit, o oral, o mantenir aquestes interpellacions, quan vostès les van presentar ara fa gairebé un any? Re de tot això.

I, reduir aquestes escoles, només es podia fer, és clar, creant normativa adient, que no existeix, ni es prepara, ni s'ha dit mai! Per tant, afirmo –m'ho ha demanat la senyora Tolosana, crec que amb raó, que ho havia de confirmar; jo ho confirmo– que el GES s'impartirà a totes les escoles d'adults; ho he dit sempre, no és la primera vegada que ho dic. Ho havia dit abans, àdhuc, d'aquestes declaracions a què vostè ha fet referència.

Segon: l'avaluació contínua. Diu el manifest: «que pugui ser el mateix mestre que fa el seguiment de l'aprenentatge el que avaluï l'alumnat». Jo dic: s'ha de complir la normativa vigent, sí o no? El Decret 2005/95, del 27 de juny, diu, desenvolupant la LOGSE en el seu punt primer, que «durant els cinc cursos següents a l'extinció del vuitè curs d'educació general bàsica es continuaran convocant proves extraordinàries per a l'obtenció de la titulació de graduat escolar». Per tant, afirmo, en aquest sentit, que es farà l'avaluació pels mateixos mestres, i en el mateix centre en què l'alumne pugui estudiar, però es farà cada trimestre. Cal recordar que aquest Decret ha estat informat pel Consell Escolar de Catalunya i per la Comissió Jurídica Assessora –cal recordar-ho, de passada.

Tres. En una altra part del manifest es diu: «La Generalitat no aplicarà la reforma educativa a l'educació d'adults per tal de facilitar l'adquisició del graduat d'educació secundària, ja que en aquests moments un percentatge importantíssim de la població adulta de Catalunya no té la titulació bàsica, i s'hi aniran afegint molts joves més.» La Generalitat compleix el que diu la LOGSE –vegin els articles 51, 52, 53 i 54 de la Llei–, i s'imparteix el GES a Badalona i Sabadell pel motiu que aquestes poblacions..., no perquè s'hagin escollit a l'atzar, sinó pel motiu que aquestes poblacions varen avançar la reforma aplicant l'ESO, i en aquests moments han completat aquesta aplicació. L'escola d'adults ha de tenir un efecte adequat, a partir que s'acaba de completar aquesta aplicació de l'ESO. Per tant, ho apliquem d'acord amb el que preveu la mateixa LOGSE.

I s'anirà aplicant el GES gradualment –com hem dit sempre, sempre– fins a tenir-lo establert a totes les es-

coles d'adults el curs 2001-2002. Abans no és possible –i jo penso que ni convenient– generalitzar-ho. Cal dedicar els recursos que es tenen a les necessitats dels ciutadans. Ara tot ens assenyala que les preferències i les necessitats dels ciutadans estan pel graduat escolar, que intensificarem tot el que podem. Dintre de poques setmanes publicarem l'ensenyament del graduat escolar per posar els recursos que tenim al servei d'aquestes persones que no el tenen i el poden necessitar per a les seves expectatives laborals.

L'enquesta presentada abans d'ahir, de la franja de joves de setze a vint-i-cinc anys –ho he dit abans–, ens diu que només un 6% dels nois i noies de setze a vint-i-quatre anys que tenim a les escoles d'adults volen seguir el GES, diuen ells. I és la part d'alumnat de més gruix que hi ha al conjunt de les escoles d'adults que depenen del Departament. I les mateixes escoles de Badalona i Sabadell on s'imparteix el GES tenen una matriculació de GES molt baixa, de 15 i de 23 alumnes, respectivament. S'ha de seguir fent, a pesar d'això? D'acord, com s'haurà de fer a totes les escoles, sigui quina sigui; després, al seu moment, s'haurà de fer, tenir aquests estudis, però és aquesta la matriculació que hi ha en aquests moments.

Quart punt. Diu el manifest que des del Departament de Benestar Social es promou cada vegada més el voluntariat en detriment de la tasca educativa professional. Jo pregunto: és que això es podria fer, encara que aquesta fos la voluntat? No estan regulats, la funció pública i els centres docents? És una afirmació que, simplement, no és veritat, i potser després, si tinc temps, llegiré un manifest del mateix claustre de professors de l'escola de la Verneda, que han fet ells. Per tant, això no és cert. Podria ampliar-ho, però m'agradaria llegir aquesta declaració del centre, que matisa més aquesta qüestió i que crec que pot tenir un caràcter objectiu, més enllà del que jo pugui dir.

Cinquè punt. També diu el manifest que es promou l'autoformació com a element d'aïllament. Concretament, s'afirma: «Volen convertir les escoles d'adults en llocs d'aprenentatge individual, fent autoformació, un element d'aïllament, que converteix les escoles d'adults en una oferta marginal en no donar titulacions». L'autoformació ha estat sancionada per la Conferència Internacional d'Adults, com hem dit abans. Com es poden fer aquestes afirmacions? I, l'autoformació, la contempla la LOGSE, article 51.5. La normativa s'ha de complir, penso; almenys ho creiem així.

Per altra banda, el Decret 284/95, d'11 d'octubre, assigna als departaments d'Ensenyament i de Benestar Social les funcions i els serveis traspassats a la Generalitat en matèria d'expedició de títols acadèmics i professionals, i el Decret 60/97, de 4 de març, crea el Registre de títols acadèmics i professionals no universitaris de Catalunya. Vegin-se els DOGC. Com es pot afirmar que no donem titulacions aplicant la normativa vigent a tots els alumnes? Això s'ha dit. 6.c.: accés als cicles formatius i a la universitat; en el manifest únicament es menciona que s'ha de fer. No cal recordatori, perquè es fa.

Setè: també es critica que es faci educació a distància. Concretament, es diu: «L'eix de l'oferta educativa d'adults han de ser les classes presencials, que són les que permeten adquirir no solament coneixement, sinó també hàbits que no s'aprecien davant de la pantalla de l'ordinador.» Ningú ha dit que es deixin de fer les classes presencials, fins i tot que no s'incrementin. Com es poden negar, però, avui dia, les qualitats de l'educació a distància? Com es poden negar? Aquests posicionaments no..., no són actuals. I, per altra banda, jo pregunto: i no tenim l'obligació de donar una igualtat d'oportunitats a tots els ciutadans? Com donar-la a aquells que viuen en el món rural o en ciutats petites? Bé, s'han d'utilitzar tots els mecanismes tècnics que tinguem a l'abast, i això de la pantalla de l'ordinador, la pantalla de l'ordinador..., ja fa uns mesos o un any que s'ha descobert la videoconferència, que permet el contacte directe amb el professor. Per tant, no és només que alguna informació..., jo em comunico amb els ciutadans que ho desitgen a través de la pantalla de l'ordinador, veient-nos al mateix moment, no només a través de la informació que es pugui donar del que fa el Departament de Benestar Social.

Per altra banda, cal revisar, al respecte, el que diu la mateixa LOGSE, article 53.3, sobre l'educació a distància, i la Declaració de la Conferència Internacional de Formació d'Adults, que jo –ho repeteixo– molt ho lamento però és una declaració d'un organisme molt important, i de tots els governs, així com l'Informe Delors, de la Unió Europea, que també els aconsellaria que repassessin si estan interessats en aquesta matèria. Davant l'elaboració del mapa de necessitats educatives de Catalunya en matèria de formació d'adults, jo, tal com ho interpreto, em sembla que no arribo a veure el sentit d'això. Potser m'ho haurien d'explicar millor, o potser la meua capacitat, per entendre'ls, doncs, en aquest sentit, no és l'adequada, però no tots els adults han d'anar a classe. Un mapa d'ensenyament obligatori té sentit, però reclamar el d'educació d'adults, no ho veig així; una altra cosa és que es faci el mapa de quanta gent no té el graduat escolar, de quanta gent és analfabeta, de quanta gent, realment, té unes carències o altres... Això ho hem fet, i, en tot cas, es pot actualitzar; segurament és el moment d'actualitzar-ho, i des d'aquest punt de vista admetria el seu punt de vista.

En novè lloc diuen que «la situació irregularment jurídica en la qual es mantenen les escoles d'adults...» –això és absurd; totes estan en situació jurídica adequada. Els centres, com a tals –i els espais que no poden ser tipificats com a centres ho estan com a aules–, tots estan legalitzats mitjançant la publicació en el DOGC. O és que no es llegeix, el DOGC? Vull dir que totes estan en situació regular.

En desè lloc diu: «Dedicació de recursos escassos per part de l'Administració». Quan es diu això, cal recordar que, l'any 89, teníem, a les escoles d'adults de Catalunya, dependents del Departament, 19.384 alumnes; donàvem classes a 19.384 alumnes, i, l'any 97, hem tingut 138.967 alumnes; hem atès aquest alumnat. També cal recordar que, l'any 89, hi havien a Catalunya 254 centres i, l'any 97, en tenim 267, i també cal recordar que, l'any 1989, teníem 394 mestres d'escoles d'adults,

i ara en tenim 761 –538 en les escoles de la Generalitat i 223 en les escoles d'ens locals o privades.

Aquestes xifres assenyalen una manca de dedicació de recursos de part de la Generalitat? S'ha dit que, aquest any, en els pressupostos del Departament, hi ha, per a formació d'adults, un 10% de baixa respecte a l'any passat. Però aquesta baixa no és tant. Aquesta explicació sí que vostès no tenen per què conèixer-la, i la meua obligació, per tant, és donar-la. L'any passat, es varen fer els textos d'alfabetització; aquest any, ja els tenim, i no necessitem aquest pressupost en material. Però, per altra banda, he d'informar –ho he dit sempre, en diverses de les partides del Departament, i això s'ha de tenir en compte quan es comparen xifres pressupostàries– que hi manca la incorporació de fons addicionals que el Departament encara ha de rebre, bàsicament procedents de l'Administració central o de la Unió Europea, i que, en funció d'això, estiguin tranquils, que el pressupost no serà inferior.

Per tant, aquesta és la situació i aquesta és la realitat. No, no..., no he trobat ni una sola raó que realment es justifiqui, que realment digui: miri, aquesta és una qüestió que hi podem estar o no hi podem estar d'acord però que es justifiqui.

I, per allò de la manipulació, miri, deia el diari ahir, un diari de Lleida, que «3.000 lleidatans exigeixen millores a l'escola d'adults». A tota la circumscripció de Lleida només tenim 1.094 alumnes; per tant, doncs, clar, aquesta és una qüestió clara.

Ara, anem pel que em sembla més interessant, que és el manifest que ha enviat a un mitjà de comunicació el claustre de professors de l'escola d'adults de la Verneda. Diu: «Al mitjà de comunicació ics» –que aquí no revelo– «del 9 de febrer del 1998 es dona una informació falsa sobre el nostre centre, que entenem producte de l'equivocació en les fonts d'informació utilitzades i no per la mala voluntat del mitjà de comunicació. Voldríem, per tant, la rectificació pública amb la publicació d'aquesta nota: «El Centre d'Educació de Persones Adultes de la Verneda - Sant Martí té, efectivament, 1.600 participants, però no estan atesos per una plantilla de 3 persones, sinó per un conjunt de persones entre les quals hi ha assalariades a temps complet, d'altres nomenades per a activitats i altres de voluntàries. Els recursos arriben des de les diferents instàncies, inclosos la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i la Unió Europea».

»Compreнем que vostès tenen molts temes de què ocupar-se, però és una verdadera pena que els desinformadors en què s'han basat ignorin o amaguin que aquest funcionament és el que es dona en tots els països democràtics on l'educació de persones adultes és important, i que el model basat només en funcionaris és desaconsellat per tots els organismes internacionals i només practicat en països, en determinats països on la formació d'adults és marginal.

»El centre de la Verneda és posat com a exemple per organismes internacionals, la literatura científica, les universitats de més prestigi del món –el mateix 27 de febrer es parlarà d'aquest centre a Harvard–, i també pels més populars. Els autors principals de l'educació

d'adults del món –Freire, Mezirow– l'han considerada exemple a seguir. Sentim que organitzacions d'esqueres» –ho diu la nota, no ho dic jo– «que ens mereixen molt respecte pel conjunt de les seves actuacions es deixin portar per dinàmiques corporatives i per desinformadors, anant així, sense voler-ho, contra la riquíssima tradició ateneïstica i de cultura popular de Catalunya, que està representada actualment per centres com el nostre. Escola d'Adults de la Verneda - Sant Martí, claustre de professors.»

Jo em limito a llegir el que ells ens han assenyalat. Aquest és un tema que jo ja he dit que no tan sols s'havia de saber del què es parla sinó que s'havia d'estar actualitzat i, aleshores, l'obligació del conseller que els parla és donar la informació que té i acceptar els punts de vista que vostès li poden oferir i intercanviar les opinions. Però d'aquí a fer-ne gran faramalla em sembla que ja hi ha molta, molta, molta diferència. Jo crec que estem en algun camí. No vol dir que no hi hagi aspectes que no s'hagin d'analitzar, que no s'hagin de tenir en compte, que no s'hagin de millorar, que no s'hagin de retocar.

No vol dir que estem en el millor món, el món més perfecte; no és així, però estem en bon camí, i si ho diu tothom, doncs, aleshores jo he d'estar convençut que això és així.

Els vull donar, ja que em sobra una mica de temps, alguna xifra. En aquesta enquesta que s'ha fet entre els joves de setze a vint-i-quatre anys que tenim a les escoles d'adults, resulta que un 94,1% diuen que ells treballen per aconseguir una feina, i que per això, doncs, principalment tenen interès pel graduat escolar, que segueixen un 89,2%. I ja he assenyalat que només el 6% diu: «En el cas que vulguis continuar estudiant, què creus que faràs?» I només un 6%, doncs, diu que faran el graduat d'educació secundària, quan diuen que faran formació professional un 40%, o, cursos ocupacionals, un 12,4%, o informàtica un 6,2%, etcètera, etcètera.

Per tant, jo entenc que, com havia dit la Conferència Internacional de Formació d'Adults de Stuttgart, avui, la formació ha d'esdevenir sobretot d'utilitat, la formació d'adults, i sobretot en aquest context del qual estem parlant, de les competències dins de la Comissió Interdepartamental de la Formació d'Adults que cuida el Departament, doncs, hem de procurar que esdevinguin d'utilitat, d'aplicació i que, en definitiva, serveixin per al que els ciutadans necessiten en cada moment concret. I avui, pel que assenyalen, tant pel que diuen enquestes, tant pel que ens diuen personalment, com pel que diu la mateixa matriculació, és la que és.

Em falten contestar alguns aspectes que se m'han formulat, però veig que no em donarà temps per fer-los tots. Per tant, els deixaré per ajuntar-los amb les qüestions que vostès tinguin a bé dir-me a partir d'ara.

Moltes gràcies, senyor president.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Guillot demana la paraula; a veure per quin...?

El Sr. Guillot i Miravet

Per l'article 27, senyor president, que li dona a vostè la potestat d'administrar el debat i d'ordenar-lo, per tal de sol·licitar-li que el torn de rèplica, en lloc d'acumular-lo, s'individualitzi grup per grup.

El vicepresident primer

Sí, sí, el Reglament l'empara. Almenys el seu Grup la podrà fer... *(Remor de veus.)* Perdó, ell pot parlar pel seu Grup. Doncs, jo anava a preguntar si els altres també ho volien fer així. O creuen que no ho puc fer? *(Rialles.)*

Els altres grups també volen fer-ho individualment? *(Pausa.)* Molt bé, tots d'acord. Doncs, comencem per l'ordre establert, que és el senyor Fidel Lora: té cinc minuts per fer rèplica al conseller.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè no ens pot dir que la nostra actuació és lamentable, tan sols ens mou la voluntat de buscar solucions, de fer propostes positives. No pot dir que la nostra actuació és lamentable. Fem la nostra feina, que és la feina de l'oposició, i crec que és interessant, com vostè ha assenyalat, fer un debat d'aquestes característiques sobre la formació d'adults en el Ple del Parlament.

Ningú ha dit, senyor conseller, que la UNESCO sigui una organització de voluntariat; ningú ha dit això. La declaració de la UNESCO diu, entre d'altres coses, que el dret a l'educació d'adults és més que un dret –és més que un dret–, i que no pot ser competència exclusiva del Ministeri d'Educació, del Ministeri d'Ensenyament –en el nostre cas, de la Conselleria d'Ensenyament. Però no diu, la declaració de la UNESCO –no som encara tan importants–, la UNESCO no diu que a Catalunya la formació d'adults hagi d'estar a Benestar Social. Es pot fer política interdepartamental des de la Conselleria d'Ensenyament, que és des d'on cal fer aquesta política interdepartamental.

No parli de lamentable actuació ni de manipulació. Nosaltres hem situat elements concrets. Vostè diu que tindrem el mateix pressupost que l'anterior any. Senyor conseller, l'any 94, el pressupost de la Direcció General de Formació d'Adults era de 2.194 milions, i, l'any 98, és de 2.145. Aquest és el desenvolupament del pressupost i marca que no hi ha voluntat, en un moment d'adequació de la formació d'adults, no hi ha voluntat perquè hi ha una retallada en números reals important –una retallada important: l'any 94, 2.194 milions; l'any 98, 2.145 milions. No parli que no hi ha retallada; hi és, la retallada. En números reals és una retallada important.

Ara vostè diu que baixarà la demanda per a l'obtenció del graduat d'ensenyament secundari. Document del juny del 96 de la Direcció General de Formació d'Adults. Aquest document diu: «És difícil fer una pre-

visió ajustada de la demanda, però es pot estimar que el seu ordre de magnitud serà semblant a l'actual demanda d'ensenyaments per a obtenir el graduat escolar». Aquesta hipòtesi sembla raonable, ja que els factors que tendeixen a reduir la demanda –escolarització generalitzada, major adaptació dels ensenyaments a les opcions i necessitats individuals, la consegüent disminució del fracàs escolar–, poden ser compensats per la probable major durada mitjana dels ensenyaments per a l'obtenció del graduat d'ensenyament secundari per a persones adultes. Aquí, vostè diuen que la demanda serà la mateixa, previsiblement, i ara vostè diu que la demanda de secundària serà menor. Calen propostes clares i no crear confusió, senyor conseller.

Vostè diu que el graduat d'ensenyament secundari es donarà en totes les escoles, i aquest document de la Direcció General de Formació d'Adults diu, textualment: «Només en els municipis més poblats, de l'ordre dels cent mil o més habitants, hi ha en el total de centres i aules públiques de formació d'adults, deu o més professors; per tant, és només en aquests municipis que es podria pensar a fer una oferta presencial d'ensenyaments per a l'obtenció del graduat d'ensenyament secundari.» Només en les ciutats de cent mil o més habitants. Això ho diu un document –un document– de la Direcció General de Formació d'Adults, i ara vostè diu el contrari.

L'autoaprenentatge com a metodologia central. Nosaltres estem d'acord en l'autoaprenentatge com a forma per flexibilitzar-lo, per a gent que no pot anar a les escoles, que existeixin mecanismes d'autoaprenentatge. No estem en contra d'això. Però a les escoles –a les escoles– l'ensenyament ha de ser presencial. I vostès, en un projecte de decret, diuen: «Metodologia. La metodologia docent estarà basada en l'autoaprenentatge. Els centres i aules de formació d'adults s'organitzaran convenientment per possibilitar aquesta metodologia. La metodologia docent estarà basada en l'autoaprenentatge, com a element central.» Això és un document, això és un document de la Direcció General de Formació d'Adults. No ho inventem nosaltres; no creem confusió, nosaltres. És des de la seva Conselleria des d'on s'està creant confusió.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Lora i Lillo

Senyor conseller, seria positiu que vostè dialogués –fem un bon debat–, que concretés propostes i que, d'alguna manera, si és necessari –no passa res–, rectificar, si és necessari, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula, per fer la contrarèplica, l'honorable conseller de Benestar Social.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, el diàleg l'he cercat sempre. Del que jo

em queixo és que fa un any que l'hauríem d'haver tingut, segons la iniciativa que vostès mateixos varen fer i que no va tenir lloc. D'això és del que em queixo. En tot cas, estic a la seva disposició, i per rectificar tot allò que es demostrí que s'ha de rectificar. Ja saben que no em cauen els anells. En el que no puc rectificar és en coses en les quals no es té raó o no s'aporten les raons adequades per fer-ho.

L'autoaprenentatge..., diu que és un projecte de decret. Bé, això ha estat, suposo, un *lapsus linguae* que podem tenir tots, no hi ha cap projecte de decret al respecte. Aquest mateix document que vostè assenyala, doncs, com si fos la Bíblia, la senyora Tolosa... –a veure si dic bé el seu nom, perdoni–, Tolosana, doncs, ja ha assenyalat que hi havia uns aspectes que ella criticava i hi havia altres aspectes..., i diu: «sortosament no es compleixen», per tant, vol dir que, en tot cas, era un paper que jo no conec però era un paper com tants papers hi ha al daixò; aquí, el que compten són els aspectes més essencials, no ens podem basar en papers més o menys..., doncs, que puguin circular en un moment determinat com a elements de treball.

L'autoaprenentatge no és que... Aquí també sembla que es dona una opinió de l'autoaprenentatge com si fos deixar l'alumne sol. El que fa l'autoaprenentatge té professors a la seva disposició en cada moment, des de no sé quina hora del matí –de les nou del matí, em sembla, fins a les vuit del vespre. Té professors per resoldre tots els dubtes que vulguin, tots els aclariments que vulguin. Per tant, no és un l'autoaprenentatge que se'n surti per ell, per si mateix, sinó que, en certa manera, vaja, té aquest guiatge i, per tant, no és el que vostè ha assenyalat.

Diu: «Bé, ja estic d'acord» –m'ha semblat que deia– «que no ha de dependre del Ministeri d'Ensenyament tota la formació d'adults, però ningú diu que la presidència de la Comissió Interdepartamental de la Formació d'Adults no pugui estar a Ensenyament.» No, jo tampoc ho dic; és clar que pot estar a Ensenyament. Això és una opció del Govern, decidir-ho d'una forma o d'una altra. El que sempre s'havia dit, el que vostès havien dit, el que molts de vostès havien dit –no diré que tots, però molts de vostès havien dit –i això consta en les proposicions no de llei, a més– era que la formació d'adults havia de ser una matèria del Departament d'Ensenyament. I això és al que la UNESCO diu que no. Per tant, jo no hi tinc res més a afegir. Clar que pot estar a Ensenyament –per què no?–, com pot estar en qualsevol altre departament que el Govern, en un moment determinat, pogués decidir.

Jo crec que vostè no ha entès alguna de les coses que jo he assenyalat quant al pressupost. Jo torno a insistir que, quant al pressupost, sempre dic que en algunes de les partides hi ha formació d'adults, del Departament de Benestar Social –si vostès volen, en podem parlar–, que s'han d'afegir al pressupost que realment aprova aquest Parlament aquelles partides que després s'incorporen a partir d'incorporacions que procedeixen del Govern de l'Estat o de la Unió Europea, i hi ha uns anys que hi ha unes expectatives i unes realitats, i altres anys n'hi ha d'altres, i, per tant, aquest any, nosaltres pensem incorporar-hi una partida de diners suficient perquè es com-

4618

pleixi aquesta qüestió que he dit. Això és el que jo he dit. I no he dit que baixarà la demanda, no ho he volgut dir. Dic que en el GES, allà on es dona ara, hi ha una demanda molt baixa. Això no vol dir que en el futur baixi; en el moment que el graduat escolar no es doni, és clar que pujarà, perquè la mateixa gent que, per qüestions laborals, ara fa el graduat escolar o prefereix el graduat escolar, doncs, aleshores passarà al GES. Això és el que jo he dit, i, en tot cas, doncs, ho ratifico.

Jo crec que l'oposició ha de fer la seva feina, evidentment –ho he dit sempre; ho he agraït sempre–; el que em sembla és que, en tot cas, el que jo destaco –en tot cas, el que jo incrimino, si es pot dir així– és que aquest debat, que hauríem pogut tenir fa molts i molts mesos, doncs, no l'haguéssim tingut en el seu temps i s'hagi aprofitat, s'hagi fet coincidir, per les raons que sigui, que puc admetre i fins i tot puc comprendre, s'hagi fet coincidir amb uns moments en què s'ha fet una manifestació que, com he assenyalat –i, vostè, espero que no em podran contradir–, no té cap aspecte concret, cap fonament concret amb el qual es pugui justificar.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Ara, si ho desitja, pot fer rèplica la senyora Assumpta Baig. Té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Senyor conseller, evidentment, l'oposició hem de fer el nostre paper i la societat civil també ha de fer el seu paper; per tant, aquí no és qüestionable ni que l'oposició li faci les exigències que li ha de fer ni que la societat civil organitzi les manifestacions que cal fer en els moments que li sigui necessari a la mateixa societat, perquè vostè mateix ens ha dit que cal conèixer la realitat, i, evidentment, aquesta realitat passa, també –passa, també–, pel que vam veure diumenge en aquella manifestació. Per què? Perquè, vostè, senyor conseller, ens ha parlat molt –i jo, en la intervenció anterior, ja li ho he dit– que grans manifestacions en temes europeus –deu haver anat a Hamburg, a Stuttgart, a Estrasburg, on cregui convenient..., però crec que coneix poc la realitat de casa nostra. I està molt bé conèixer la de fora, però, després, poder-la aplicar a Catalunya.

I, és clar, ens diu: «No cal que estigui a Ensenyament». Bé, a nosaltres ens és igual a Ensenyament que a un altre departament, però en aquest moment, en la realitat concreta d'aplicació de la LOGSE, és convenient que estigui a Ensenyament, a la Conselleria d'Ensenyament. Per què? Per poder donar l'amplitud de la reflexió en tot el seu concepte. Perquè ens ha dit que hi ha una comissió interdepartamental, però, possiblement, es deu reunir com el Consell Assessor d'Adults –«una vez al año, no hace daño».

Per què? Perquè fa la impressió que vostè no coneix que ja el Consell Escolar va assessorar la Conselleria d'Ensenyament que no hi hagués modificació de calendari. I, si no hi ha modificació de calendari, els alumnes fan GES, fan el graduat d'ensenyament secundari, o aquestes aspiracions que vostè ens deia que volen anar a fer formació professional no podran anar-hi,

perquè ja no existirà la formació professional com a tal. O potser tampoc s'han assabentat prou bé, en aquesta Comissió Interdepartamental, que l'experimentació que vostès fan a Sabadell i a Badalona, degut que hi ha hagut una anticipació de l'ensenyament secundari obligatori, és ja arreu de Catalunya. Si únicament ens queda alguna zona de Barcelona i alguna zona de Girona per a poder-ho portar a terme! Per tant, aquest graduat que vostès estan donant està devaluat. I, això, es veu que aquesta Comissió Interdepartamental, que jo veig i felicito que existeixi, convindria que es reunís i que es posés en marxa.

I em dol, em dol que ara vostè ens digui que publicitaran, ara, d'immediat, el graduat d'ensenyament secundari. Perquè això sí que els agrada: fer publicitat. I, és clar, aquesta publicitat ve amb retard, perquè, fet l'any 90, amb una planificació adequada, en podríem veure, realment, els fruits ara i no ens trobaríem amb aquests nombres que vostè ens ha llegit, perquè, evidentment, si no es coneix què és el graduat d'ensenyament secundari, si no se sap que, si no es té el graduat d'ensenyament secundari, no es podrà fer la formació professional, poc pot demanar, l'alumne, aquesta oferta.

Vostè ens ha assegurat que totes les escoles farien graduat d'ensenyament secundari, i, és clar, jo pregunto: però quines escoles? Perquè, per una banda, es parla d'escoles, però, per l'altra, es va fent reconeixement d'uns centres d'adults, i aquest reconeixement d'aquests centres d'adults serà el que faran... Hi ha un joc de paraules aquí? Evidentment. Si no existeix un mapa i no sabem en concret, quan diem «centre d'adults», què estem dient; quan diem «aula d'adults», què estem dient; quan diem «escola d'adults», què estem dient, hi pot haver un joc de paraules que ens pot portar a confusió, a la mateixa confusió que ens ha portat el fet que, en no existir una bona informació, no sabem si són 22, 32 o 130 els que poden fer el graduat d'ensenyament secundari.

Llegeixo el DOGC i el llegeixo amb preocupació quan veig que comencen a existir escoles privades que se'ls està fent el reconeixement per fer l'ensenyament d'adults. I li voldria dir, respecte a l'autoformació, que nosaltres també llegim els informes de la UNESCO, i, en els temes de l'autoformació, d'aquest aïllament que es pot portar davant d'una pantalla d'ordinador, aquest informe també diu: «S'han formulat alguns temors envers aquesta evolució; l'accés al món virtual pot, segons alguns, conduir a una pèrdua del sentit de la realitat.» Segurament, senyor conseller, quan vostè parla per aquesta pantalla virtual, potser també ha perdut aquest nord de la realitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Baig. Ara pot fer la contrarèplica l'honorable conseller de Benestar Social.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faré tots els possibles per no perdre'l, el nord. Faré tots

els possibles. Hi insisteixo: vostè ha parlat d'autoformació i volia dir, segurament, «ensenyament a distància» –pel que ha dit de la pantalla–, però insisteixo que tant l'autoformació com també, com diré ara –abans no ho he dit– l'ensenyament a distància, nosaltres, l'atensem a l'ensenyament presencial, perquè tant en l'un com l'altre l'alumne tindrà no la pantalla, sinó que tindrà el mestre per a poder-li consultar. Aquest mateix any, sortirà, en tota l'educació a distància que fem, introduïrem la videoconferència. Per tant, això ve a ser, també, per a aquells alumnes que no poden anar a classe, que no tenen possibilitats, un cert ensenyament presencial. Per tant, no és només la pantalla; s'han d'aprofitar totes les noves tecnologies. Avui dia, hi ha aquestes possibilitats –vostès ho coneixen, espero i confio– i, per tant, doncs, això es tindrà en compte.

Li accepto una qüestió: no hem de fer un joc de paraules –i li ho accepto ja des d'ara. Per tant, jo donaré instruccions a la directora general perquè no pugui haver-hi aquest joc de paraules i s'analitzi tot aquest aspecte que vostè ha assenyalat de centres, d'aules, tota aquesta qüestió..., que cadascú defineixi aquesta qüestió en la part que pugui faltar definir. Jo, a través de les seves paraules...; després, potser, em faran veure que no calia, però a mi mateix m'ha semblat que aquí vostè podia tenir raó, i sempre que a mi em sembla que una persona té raó la hi accepto, i, per tant, ja des d'ara, em comprometo que la directora general connectarà amb vostè i amb tots els grups parlamentaris que ho desitgin, de cara a evitar aquesta qüestió, que em sembla que això podria ser que es doni.

Li he dit que publicitaríem no el GES, sinó el graduat escolar –això és el que jo he dit: no el GES, sinó el graduat escolar. Perquè aquí hi ha molta gent que en té absoluta necessitat, de fer-lo, per qüestions laborals, i, per tant, que sàpiguen que hi ha aquesta possibilitat i que dedicarem tots els mitjans a afavorir els ciutadans –tot allò que jo he dit que han de ser útils, que han de ser d'utilitat els estudis de formació d'adults– que tinguin aquesta possibilitat. Això és el que jo he assenyalat i en vull deixar constància. Ja sé que això no és el que vostè demanava.

La Comissió Interdepartamental es reuneix. És clar que es reuneix. Es reuneix molt freqüentment. Vostè creu que és possible donar ensenyament a sis-centes mil persones, l'any 96 –que l'any 97 hauran estat més–, per part de tots els departaments de la Generalitat, sense coordinació, amb un sol programa? En aquests moments, a les pantalles surt el programa interdepartamental de formació d'adults de la Generalitat, amb els 5.249, em sembla –si la memòria no em falla–, cursos que fa la Generalitat a través dels diferents departaments de la Generalitat. Per tant, és clar que es reuneix. I, quant a allò del Consell Assessor, també és possible que tingui raó que s'ha reunit poc, però jo aquí, en tot cas, l'única defensa que puc tenir –defensa, ja li ho accepto, fluixa– és que també es pot demanar la convocatòria per part dels assistents. Però ja li ho accepto. Per tant, ara estan convocats per a aquest dia i esperarem, doncs, que aquesta qüestió es pugui refer.

Vostè diu: «M'és igual el departament al qual faci..., però ara convé que sigui la LOGSE». D'acord. Vostè té

aquesta opinió, el Govern en té una altra, però li reitere ro que això no és el que es deia quan es feien les mocions o les proposicions no de llei. I, la realitat de casa nostra, la conec. Jo no em queixo que es facin manifestacions. Tota manifestació, tota exposició d'un sentit d'opinió és positiva, és positiva; en tot cas, no m'he sabut explicar, si se m'ha entès així. Jo, del que em queixo, en tot cas, és que es facin manifestacions sense que hi hagi una motivació clara amb la qual puguem discernir..., i, d'això, sí que me'n queixo, perquè, realment, aleshores, quin és el motiu? Jo, aquí, he exposat tota una sèrie de motius, que vostè no m'ha rebutat. No sé si els altres que ara manquen per parlar, els altres il·lustres senyors diputats –diputada i diputat–, doncs, m'ho faran, però la realitat és la que és, i, per tant, jo no veig que, aleshores, tinguem en aquest aspecte diferències per a poder fer una manifestació, si no està convenientment manipulada.

I, per acabar, simplement dir-li que, de totes les cartes –que se n'han rebut moltes, moltes, centenars– d'alumnes, doncs, realment, tampoc el que aquí assenyalen com a motius..., no hi havia cap raó, perquè aquests motius no existeixen.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Ara pot fer rèplica el diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana senyor Bargalló. Té la paraula.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, els diputats i les diputades, entre les poques coses que el Reglament diu que podem fer clarament..., és decidir quan entrem les interpellacions i anar a la Junta de Portaveus i intentar quan una interpellació va en un Ple, a l'ordre del dia, o no. De moment, el Govern encara no mana en això damunt dels grups parlamentaris. Però el que sí que pot fer vostè –i no ho ha fet– és demanar la compareixença, a la Comissió de Política Social o de Política Cultural, per explicar-nos l'ensenyament d'adults, que vostè sí que pot demanar la compareixença i pot venir a la reunió quan ho desitja, si tenia tant d'interès que no es tractés avui, sinó fa dos mesos, o tres, o quatre, o cinc, perquè els consellers del Govern poden demanar la compareixença, que és acceptada automàticament en les comissions. Per tant, ja sé que no cal que li ho digui, perquè vostè coneix el Reglament del Parlament millor que jo i ho sabia perfectament, però com que..., no torni a sortir..., perquè ja en sabem la resposta.

Segona: celebro profundament que vostè hagi dit que es farà el GES a tots els centres i que mai ningú del seu Departament havia dit que es faria a vint-i-dos. Ho celebro per dos motius. Primer: tenim, tots els grups parlamentaris, un document de la seva Direcció General en què parla que «un nombre reduït de centres oferiran el GES de manera presencial» –això és de l'abril del 97. I li accepto que, aquest document de l'abril del 97, vostè ens digui que era un document de treball. El novembre del 97, el subdirector de Formació d'Adults i el

cap de Personal i de Centres van a la Mesa Tècnica de Formació d'Adults, i, a la Mesa Tècnica de Formació d'Adults, la cap de Personal i de Centres diu que seran vint-i-dos els centres que oferiran ensenyament presencial de GES. I si vol, eh? –si vostè no el coneix, com que ha dit que no el coneixia i jo li accepto que vostè no el conegués–, li puc dir la llista que va presentar la cap de Personal i de Centres de la Direcció General del seu Departament. Però li ho accepto, eh? En tot cas, sàpiga que, si ens n'hem preocupat, és perquè teníem notícies fidedignes, de primera mà, que això era així. I, en tot cas, si vostè diu que no serà així, li ho acceptem, ens en congratulem i, a partir d'ara, retirem qualsevol cosa que hàgim pogut dir criticant que fos així. Però, en tot cas, el que diem és que teníem notícies claríssimes i de molt primera mà sobre aquest aspecte.

I, finalment, l'Informe Delors, ens el llegim i, de vegades, el portem al damunt –de vegades, el portem damunt. Quan parla, l'Informe Delors, de l'educació al llarg de la vida com una exigència democràtica, insisteix, una i altra vegada, en la igualtat d'oportunitats, i diu que la clau de la formació permanent és la igualtat d'oportunitats. I, justament, la preocupació del retard de l'aplicació de la LOGSE a la formació d'adults és una preocupació que –i jo li he de ser sincer– no em mou per les condicions econòmicolaborals del professorat –que jo crec que són una conseqüència *sine qua non*, que són una conseqüència obligada–, ens mou per la igualtat d'oportunitats. Si vostès ara volen començar a publicitar, encara més, el graduat escolar perquè volen que més gent faci el graduat escolar, no sé si són conscients que aquesta gent que en aquesta enquesta diu que vol fer el graduat escolar per fer, després, formació professional, amb la LOGSE a la mà, no ho podrà fer, perquè a la formació professional, un cop aplicada la Reforma, s'hi accedirà amb el GES i no amb el graduat escolar. La formació professional reglada, eh?, perquè vostè distingia la professional de l'ocupacional. Per tant, entenc que, a la professional reglada, s'hi anirà amb el GES.

Per tant, aquesta enquesta –que, com totes les enquestes, depèn de les preguntes i de la informació que té l'enquestat–, com a mínim, conté un error, que és que la gent que respon els dos camins que vol seguir, són dos camins que no estan connectats i, per tant, no els poden seguir.

I, d'acord amb vostè: igualtat d'oportunitats. Informe Delors: europeisme i modernitat. igualtat d'oportunitats vol dir: la reforma aplicada a l'ensenyament reglat ordinari d'escoles primàries i d'instituts secundaris i la reforma aplicada a l'ensenyament reglat per a adults als centres d'ensenyament d'adults. Això vol dir, ara i aquí, igualtat d'oportunitats en aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. L'honorable senyor Comas té la paraula per fer la contrarèplica.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, a mi em sembla que, si la cap de Personal i de Centres ha formulat una opinió o ha dit quelcom en una reunió, això no és la màxima autoritat del Departament –a mi ningú m'ho ha preguntat, i sóc el conseller. Per tant, si això procedeix d'alguna equivocació o d'alguna opinió personal, aquest és un altre tema. Segueixo insistint que vostès no varen substantiar aquestes interpellacions; estan en el seu dret, jo no ho he discutit, això; el que dic és que, això, si tant preocupava, durant un any, això s'hauria pogut fer, o preguntes concretes, tantes en contesto –amb molt de gust, per cert–, de tots els grups parlamentaris, orals, escrites, com sigui...

Vostè diu: «No, vostè no va demanar una compareixença, que ho podia fer». És cert, no la vaig demanar, perquè n'hi ha una de demanada més recentment –demanada, no convocada encara– pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, però aleshores vaig aprofitar una interpellació que em va fer el meu Grup per dir el que jo creia que s'havia de fer, que vostès van protestar, per cert. Però, bé, no ha estat..., jo no he defugit, com no ho defujo mai, perquè sóc un dels convençuts de l'eficàcia de l'intercanvi d'opinions i d'idees i d'aspectes que convé considerar per fer millor la feina. La meva obligació és fer la feina tan ben feta com sàpiga, i ho intento fer.

Per tant, si es fa aquesta compareixença que ha demanat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, amb molt de gust tornarem a discutir aquesta qüestió; si ho fem per preguntes, amb molt de gust les contestaré –a més, amb molt de gust, com dic. Però ha quedat clar el motiu pel qual jo els retreia que, durant un any, no s'haguessin fet aquestes interpellacions que vostès havien presentat.

Hi ha d'haver igualtat d'oportunitats. Oh, i tant! Això ha estat una part, no sé si molt important, en temps, però sí molt significativa del discurs que jo he fet en la presentació; he parlat de la gent que està en centres rurals o en petites ciutats. I el que no es justifica –en aquests moments, que encara hi ha molta gent que només demana el graduat escolar, no per anar a formació professional, sinó, simplement, per aspectes laborals, no per anar a formació professional–, no justifica que, abans que surtin d'una determinada localitat persones que han fet el GES, amb fracàs escolar o sense fracàs escolar –en aquest cas, amb fracàs escolar, perquè no l'han acabat–, no justifica que les escoles d'adults, des del nostre entendre, de la localitat, el facin, el GES. Aleshores, què passa amb aquella gent que ja ha pogut tenir el graduat escolar i que, aleshores, necessita fer el GES? Aquesta és una qüestió que ja em sembla que he dit –però, si no, li agraeixo la seva interpellació per dir-ho ara–, aquest mateix any, utilitzant els serveis que avui dona la informàtica, que és la videoconferència, totes aquestes persones el podran fer a través de la videoconferència. Que és un sistema telemàtic? Sí, però molt actualitzat i molt presencial, alhora. També poden anar, si estan a prop de les escoles de Sabadell o de Badalona, però, de qualsevol manera, com que el grau de prioritats és quelcom que ens ha de tenir sempre molt preocupats, doncs, n'estem al cas, i ho farem.

No volem que hi hagi més gent que faci el graduat escolar; volem, simplement, posar a disposició de la gent que no el té les possibilitats de fer-ho, perquè el necessiten i, simplement, que ho sàpiguem, perquè ara hi ha una certa confusió en l'ambient, que potser hem fet entre tots. I, per tant, simplement volem comunicar això, perquè ho sàpiguem, no pas perquè hi hagi més gent que faci el graduat escolar; el farà la gent que ho desitgi, que en tingui necessitat. I, per tant, les preguntes que es fan es fan amb la bona intenció de saber què vol el ciutadà. Jo crec que estan ben fetes, són professionals, em sembla que això ha estat ben fet. I això, per altra banda, aquesta enquesta a mi no m'ha semblat inadequada, perquè jo pregunto molt, jo hi vaig, per les escoles d'adults. Això que ens ha dit, de «vostè no coneix...»; jo hi vaig, a les escoles d'adults, bastant. I aleshores faig preguntes a l'alumnat, i en rebo, de l'alumnat, i, quan m'escriuen alguna carta, la contesto, i, si veig que té algun aspecte que pot ser interessant, el convoco al meu despatx. Em sembla que és la meva obligació com a conseller, i, per tant, hi tinc contactes. Per tant, no en visc apartat, i aquesta és l'explicació que jo li puc donar.

De qualsevol manera, senyor Bargalló, estic a la seva disposició, no tan sols per contestar-li les preguntes o les qüestions que vostè desitgi, sinó per agrair-li les informacions, opinions, queixes o iniciatives que vostè em pugui plantejar, perquè ja he dit en començar la meua intervenció que aquest és un tema del qual hauré de parlar molt en el futur més immediat, perquè és un dels temes més importants que té plantejats la nostra societat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara és el torn de rèplica de la diputada senyora Tolosana. Té la paraula.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Miri, conseller, la sort que tenim al Parlament és que tot es registra i tot queda enregistrat, i, per tant, el que jo ara li vaig a dir, doncs, demostra que, o funciona molt malament el conjunt del Govern, o la seva Conselleria, o alguna cosa no va bé. Aquest Grup, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el 17 d'abril, va presentar una bateria de preguntes orals per ser respostes en comissió, que no van ser respostes, i ara les he tornades a presentar; però no pot començar, cada vegada que intervé, atribuint als quatre grups parlamentaris que li fan la intervenció oportunisme o falta de cura... Tots en fem, de preguntes, tots en fem! D'escriures, jo n'he fet, i justament les respostes tan insatisfactòries que vostè m'ha donat, dient-me que encara no hi ha mapa, que encara no hi ha planificació, que encara no tots són centres i que hi ha moltes aules, és el que m'ha portat a fer-li preguntes orals, per poder dialogar amb vostè. Com que vostè no s'ha presentat –jo no en sé la causa–, les he tornades a presentar. Ara he demanat una compareixença, i una interpellació, i no sé si, en acabar aquesta, no en presentaré una altra! Perquè, és clar, tots els mecanismes que el Parlament ens ofereix els utilitzem,

senyor conseller. De veritat, ho trobo un intent de desautorització d'un dret legítim –com molt bé ha dit el senyor Bargalló–, i ho trobo intolerable!

Diu vostè: «formació al llarg de la vida». Hi estem tots d'acord, senyor conseller, hi estem tots d'acord. És veritat, no cal buscar erudició ni acumulació de coneixement, sobretot perquè es fan obsolets molt de pressa, en el món que vivim. Per tant, necessitem una altra concepció del que és aprendre, del que és ensenyar, però ningú no nega que, amb aquesta altra concepció, que ha de ser diferent, que ha de ser canvia-ble, que hem de tenir la capacitat de posar-la al dia, ningú no nega, ningú diu que no ha d'estar planificada, ningú no diu que l'ensenyament presencial sigui obsolet, i, en canvi, sí que és preocupant que allò que ens va urgir a fer una llei el 90 encara no estigui aplicat, ni de lluny, el 98. Diuen els estudis que les reformes educatives tenen una vigència d'entre quinze i vint anys. Aquí, a adults, aplicarem la reforma educativa quan ja començarà la seva decadència, al pas que anem! És clar, això és preocupant. I no contradiu que hagi de ser una formació al llarg de la vida, que hàgim de tenir una concepció absolutament diferent del que, anys enrere, bastants anys enrere, es tenia del que volia dir educar-se, que volia dir que ho feies a les edats més joves, i que, si no, haves perdut la teua oportunitat. D'acord, és diferent, però justament perquè aquesta concepció és diferent, reclamem agilitat, planificació, inversió, recursos, tot el que ara creiem que no es dona.

Diu vostè: «Ofereim graduat escolar, que encara té validesa acadèmica; ofereim GES, altres ofertes formatives, proves per accedir als cicles formatius, alfabetització amb prioritització entre vint-i-cinc i cinquanta anys...», no sé si jo no ho he apuntat o vostè no ho ha dit, però, en qualsevol cas, a tots els altres documents també es parla, o està inclòs en aquestes altres ofertes formatives, de l'accés a majors de vint-i-cinc anys, a la preparació d'accés a majors de vint-i-cinc anys... En qualsevol cas, jo, en aquesta enumeració, senyor conseller, si mai he tingut algun dubte, ara ja no en tinc cap! Anem ràpidament a Ensenyament, perquè això són ofertes pròpies del Departament d'Ensenyament! És clar, també, el Departament d'Ensenyament s'ha d'entendre només com aquell que ofereix ensenyaments reglats a les primeres edats? Jo crec que no. Potser el que hem de canviar, també, és el concepte de què ha de ser, modernament, un departament d'ensenyament.

Deixi'm que faci atenció a una cosa que –la vaig llegir repassant una interpellació que el meu company, el senyor Riera, li va fer l'any 94– vostè deia: que es prioritza l'alfabetització de persones d'entre vint-i-cinc i cinquanta anys. Aquesta afirmació, al costat de l'afirmació que l'educació es dona al llarg de tota la vida, més l'expectativa de vida –per sort, altíssima– de vuitanta-tres anys, de les dones, que són les principals usuàries d'aquest servei, em fa veure, francament, una contradicció, que no és l'objecte central de la discussió d'avui, però que forma part, per mi, d'una esquadra més en tot el que vostè ens planteja, com la política educativa del seu Departament i del Govern.

Un altre punt –i acabo, perquè no tinc temps, segurament, de fer gran cosa més–: manca un encaix, conse-

ller, entre el graduat escolar i quan es podrà donar el GES: hi manca un encaix, hi ha un buit. Lògicament, el graduat escolar es donarà durant un temps, mentre encara no s'ha pogut fer, generalitzat i per a tothom, el GES, però no quadren els números; de veritat, hi manca un encaix. L'oferta de graduat escolar pot romandre durant un temps, segurament ha de romandre, però no pot quedar un buit entre aquesta oferta i la implantació, generalitzada i amb garanties, de la formació per obtenir el graduat d'educació secundària. Educació al llarg de tota la vida, sí; igualtat d'oportunitats, també; mitjans per fer veritat aquests principis, també, i amb urgència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara pot fer contrareplica el conseller de Benestar Social, senyor Comas. Té la paraula.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, jo no sé què dir-li, senyora diputada; jo, les preguntes, les contesto totes, les escric alguna vegada amb algun retard, cosa que no he de fer –cosa que no he de fer–, però, normalment, normalment, he estat dintre del temps; si no s'ha convocat la reunió, si no s'ha posat a l'ordre del dia, jo, normalment, el que puc demanar en alguna ocasió –i ho demano a la presidenta– és que m'ho ajorni per a una reunió posterior –això, sí que ho he fet, perquè aquell dia no m'anava bé, però no pas això. I, com dic, portem un any d'haver presentat les interpellacions. Jo només dic això, jo no desqualifico res, que no se m'entengui que vull desqualificar res; vull, realment, plantejar les coses com són. Si hi ha molta preocupació, en un any s'han pogut fer en un moment o altre. Res més.

Per mi seria –ja li ho dic ara– dialogar sobre aquesta qüestió, si, realment, aquesta compareixença que vostès han demanat es fa, i, si vol fer altres interpellacions, per mi, encantat, perquè jo ja he assenyalat que en aquest tema hi ha molts aspectes a millorar, hi ha aspectes sempre a actualitzar i, per tant, com més conjuntament treballem tots plegats, millor. No hi ha ningú que pugui adduir el dret de saber-ho tot i de ser el que millor ho pot fer; aproximant posicions segurament que ho podem fer millor. El que no puc acceptar són, realment, imputacions que no s'adiguin amb fets concrets.

Jo no he dit –ni ningú del Departament ho ha dit, almenys ningú autoritzat, la directora general no ho ha dit mai; no ho dic, ho afirmo categòricament– que el sistema presencial sigui obsolet. Qui ho ha dit, això? El sistema presencial és un sistema, ara com ara –no ho sé, demà; quan un veu, avui, el que fa la Universitat Oberta de Catalunya, per exemple, doncs, no sé com anirem, dintre de cinc anys ho tornarem a discutir–, avui és un sistema bàsic –i no ho he dit. Per tant, voldria que aquesta idea s'esborrés del cap, perquè no és això. El que he dit és que això es pot complementar amb altres sistemes, i que avui dia, hi insisteixo, cada vegada més són sistemes que tendeixen, que poden tendir, que es

poden aproximar a l'ensenyament presencial. Si a l'autoformació hi ha mestres a disposició de tot ciutadà des de les nou del matí fins a les vuit del vespre –no m'agafin els horaris d'una forma exacta, perquè no voldria pas, ara..., ho improviso, però sé que és una fracció molt llarga–, doncs, aquest és un tema que afecta un aspecte presencial; o si, realment, a partir d'aquest any implantem la videoconferència a qualsevol alumne, que aleshores segueixi els cursos a distància, doncs, aleshores, això és seguir la universalitat –com abans ja he dit al senyor Bargalló– i complementar les possibilitats que tenim.

Jo crec que en la reforma educativa no hem de confondre el calendari entre el que és necessari per implementar en l'edat obligatòria i en l'edat adulta; no tenen per què coincidir. Això és el que jo he volgut dir i justificar. No tenen per què coincidir. Creiem que no ha de coincidir, ho dic més..., no ho dic en lletres majúscules, però ho dic, que creiem que no han de coincidir. Si realment han d'existir en el moment que es deixa..., que ja surten alumnes del GES d'una població a la qual una escola d'adults atén, però abans no és necessari que n'hi hagi; el que s'ha de preveure és la possibilitat de, la gent que ja ha fet el graduat escolar i que vol fer el GES, com l'ha de fer. Això, sí, i, per això, implementar-ho a tot arreu; com algú demana, doncs, aleshores, això no és possible, perquè, aleshores, no hi ha alumnat per a aquesta daixò, però se n'han d'establir els mecanismes.

Respecte al Ministeri d'Ensenyament, jo no hi tinc res a dir, no participo de la seva opinió, però, de qualsevol manera, em sembla que aquest no és un aspecte essencial. Jo he assenyalat, ho repeteixo –i en això que em corregeixi qui m'hagi de corregir–, el prisma de visió que tenia, que l'ensenyament d'adults no depèn dels ministeris d'Ensenyament, segons les teories més modernes i les revisions més modernes assenyalen.

I també corregir una altra qüestió: les dones, avui, no són l'objecte, no són el gruix de les persones que acudeixen a les escoles d'adults... (*Veus de fons.*) Com? Perdó, no ho he entès; per tant, rectifico. Aleshores, des d'aquest punt de vista, doncs, sí, les dones són les que tenen una major..., però em sembla que en aquest aspecte es donen satisfacció i recursos, i, si no, li estimaria, si algun cas vostè en coneix, que me'l faci arribar.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

«Hi manca encaix.» Jo no els veig, però en tot cas estic a la seva disposició perquè m'ho assenyalin. El dia que vostè vulgui, ens podem veure, amb la directora general, i ho volem veure. Creiem que l'encaix existeix; que hi han dificultats, que hi han aspectes a corregir..., hi seran sempre –hi seran sempre–, però que hem de procurar que siguin els menys possibles. Però, aleshores, crec que això s'hauria de fer d'aquesta manera.

Jo crec que hem tingut un debat, doncs, que almenys ha estat més ric del que jo creia abans de començar-lo –ho dic sincerament, ja ho he assenyalat en començar...

El president

Senyor conseller, se li ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Benestar Social

Dues paraules per acabar. Jo crec que no s'ha desmentit la meua afirmació que cap de les coses que s'han afirmat per aquesta manifestació que s'ha fet, doncs, tenien..., responien a una realitat, però, de qualsevol manera, crec que la formació d'adults, que és un aspecte molt important, n'ha sortit guanyant, i esperem que puguem treure tots profit d'aquest debat que hem tingut.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya i serveis de mitjancer en el mercat de treball

Passarem al punt 10 de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya i serveis de mitjancer en el mercat de treball, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat... *(El Sr. Rañé i Blasco s'aixeca per parlar.)*

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Senyor conseller, li haig de reconèixer que, a l'hora de preparar aquesta interpellació, em vaig trobar amb una forta dificultat: hi havia tal quantitat de dades, hi havia tal quantitat de missatges, hi havia tal quantitat de coses que li volia dir, que em vaig veure temptat d'intentar ficar-les-hi totes i demanar que hi hagués una ampliació molt més gran. Com que sé que el Reglament no es pot canviar, intentaré concentrar-ho molt més i centrar-ho en aquells elements que són bàsics. Però, aquesta aparició de tantes dades, al final he trobat una línia que m'ha ajudat a explicar-la, i és que amb aquesta situació la seva actuació, la seva estratègia està produint l'efecte contrari..., millor dit, està produint l'efecte que algú deia: estan intentant que mirem el dit i que ens oblidem de les estrelles; estan generant un moviment perquè ens fixem només en el dit i no mirem on assenyala el dit. Han posat tal quantitat de petites coses, que, al final, el que volen amagar és la realitat de fons, que és la que assenyala el dit, i vostès intenten que mirem només el dit.

És, doncs, aquesta, una interpellació que el que pretén és no mirar aquest dit, sinó veure el firmament que vostès estan dibuixant. Perquè, ja que estem a les estrelles, sap que hi ha una pel·lícula de l'Apollo XIII, que hi ha una frase coneguda, que és aquella: «Houston, tenim un problema»; doncs, la primera cosa que hem de dir és que aquí tenim un problema, i un problema greu, i és el problema que ens falten llocs de treball. Aquest és el problema bàsic i fonamental pel qual es substancia aquesta interpellació: perquè a Catalunya no hi han prou llocs de treball. Això produeix dues coses, dos fenòmens, que es poden resoldre de manera complementària o no, o poden tenir dinàmiques diferents

—no m'hi estendré massa, però vostè ho coneix perfectament. El dèficit d'ocupació produeix una baixa taxa d'activitat i una alta taxa d'atur. En podem resoldre un i no resoldre l'altre; podem ocupar la gent que està a l'atur, però no incrementem la taxa d'activitat i no hem resolt el problema. Per tant, aquest element, la baixa taxa d'activitat, els pocs llocs de treball que hi han a Catalunya, per un dèficit històric que ve de bastant enrere, és el problema que tenim, i és allò on vostès haurien de desenvolupar la seva actuació. Tenim 4.200.000 persones i escaig a Catalunya entre setze i seixanta-cinc anys; només estan ocupats 2.300.000, i tenim 450.000 persones aturades.

A Europa s'ha produït un canvi substancial; els governs s'han posat d'acord a fixar uns objectius, que són dos: incrementar la taxa d'activitat, fer-la arribar fins al 65%, i baixar l'atur fins al 7%, d'aquí a cinc anys. Aquest és l'objectiu bàsic de Luxemburg, aquest és l'objectiu que els va agafar amb el pas canviat, al Govern de l'Estat i a vostès, malgrat que han tingut, d'alguna manera, una capacitat d'intentar reaccionar. Això, aplicat a Catalunya, vol dir que necessitem 425.000 llocs de treball més per aconseguir tenir 200.000 aturats menys; encara ens en quedaran uns altres 200.000 per ocupar, però, com a mínim, aquest és l'objectiu. I, quan algú veu aquest objectiu, que és el que ha fixat Europa, el primer que ha de dir és que, fent el que fem, no hi arribem. Tot el que fem està molt bé, però no hi arribem, no arribem a aquesta situació. Hauríem de tenir un creixement de l'ocupació superior als millors anys d'aquesta última dècada, com el 89 o com el 95; però ni el creixement és el mateix, ni la pràctica que s'ha produït l'últim any és que amb un creixement de l'activitat suficient no s'ha produït suficient quantitat d'ocupació. Creix l'ocupació, però no a un ritme que ens permeti dir que hi arribarem. I això és el que vostès no estan explicant.

I no ho fan perquè no volen comprometre's. No ho dic jo: ho han dit vostès. Vostè va fer unes declaracions dient: «No podem prometre llocs de treball.» El seu company de govern, el conseller Artur Mas, va anar més lluny, més enllà, i va dir: «No tan sols arribarem a la plena ocupació..., però nosaltres no ens comprometem a res. Segur que hi arribarem, però nosaltres no ens comprometem a res.» Per tant, aquesta manca de compromís, no la dic jo: la diuen vostès quan fan declaracions públiques i remeten al creixement econòmic la solució d'aquest problema.

Miri: Europa, una altra vegada, els torna a treure la raó. A Europa, a la cimera de Luxemburg, s'ha dit que el creixement econòmic és una condició necessària, però no suficient. I vostès tornen a confondre objectius i mitjans. El president Pujol ho feia ahir; deia: «Luxemburg ens diu que fem atenció personalitzada.» No, Luxemburg fixa un objectiu d'ocupació i d'atur i posa unes mesures. El que els fixa és l'objectiu; les mesures són mecanismes per aconseguir-ho: l'atenció personalitzada... I, si no funcionen aquestes, seran unes altres, però allò important és fixar l'objectiu de creació d'ocupació i de rebaixa de l'atur. I això és el que vostès no estan fent, i porten més de cinc mesos marejant la perdiu, intentant obrir un procés que, la veritat, tinc un

dubte bastant important: m'haurà d'explicar per què el van obrir. Si no anaven a donar el Servei Català d'Ocupació, si no anaven a crear el Consell Català de la Formació Professional, si no anaven a posar més recursos, si no anaven a accedir a res del que li demanen els agents socials, realment, expliqui'm per què van obrir aquest procés –no a mi; crec que a tota la societat aniria molt millor.

I, per últim, hi ha un problema important: vostès no assumeixen el que són, i no ho assumeixen perquè encara on s'han adonat que són l'Administració responsable de les polítiques d'ocupació, l'Administració pública que ha de gestionar els problemes de les persones sense feines. No ho han assumit. Segueixen encara pensant com una administració complementària d'una altra administració, que és la que tenia l'obligació de respectar, de garantir uns determinats drets. I això fa que menystinguin els recursos humans i econòmics transferits. Que vulguin aplicar mètodes de gestió que, en lloc de resoldre problemes, en creen més. Que facin coses tan complicades com que, mentre els membres o les persones que treballaven a l'Inem –avui a les OTG, a les Oficines de Treball de la Generalitat– omplien un currículum de quatre planes, ara els fan omplir una sola plana i els envien a un altre centre perquè acabin d'omplir el currículum, i, a més a més, li ho paguem. Que, quan venia un empresari, se li atenia l'oferta, i ara enviem l'empresari que posi la demanda a un altre lloc i li paguem per una oferta que hem derivat, i tenim els funcionaris i els treballadors laborals amb una manca de treball en aquest tema, i ho paguem doble. Vostès estan derivant ofertes, però diuen: «Si l'oferta és urgent, que es tramiti pel sistema vell, que ho facin pel sistema vell; després, que ho comuniquin al centre col·laborador, i, no es preocupi, cobrarà per oferta captada.» Home, si el sistema vell és més ràpid, per què en posem un de nou? Si, quan hi han urgències, utilitzem el sistema vell..., i ho diuen en la seva circular als centres, que les OTG faran gestió si és urgent, però que no es preocupin, que els derivaran l'empresari i cobraran la captació de demanda... Per què fem això? Vostès tenen mecanismes que, quan això era voluntari, tenien una certa racionalitat; nosaltres no hi estàvem d'acord, però com a mínim tenia una certa racionalitat. Avui és impensable. El seu sistema es basa en un mecanisme en què tota persona inscrita ha de tenir telèfon per ser consultada la seva disponibilitat. Vostè creu que el dret de l'accés al treball té alguna cosa a veure amb l'obligació que una persona tingui telèfon?

Estan equivocant-se, perquè segueixen sent una administració que pensa en termes complementaris, i no l'Administració que ha de garantir drets. Vostès, tots vam aturar nou mesos una transferència per evitar el nyap que suposava la preocupació que les persones anessin de l'oficina de l'OTG a la de l'Inem, i ara que en tenen les competències i hem arreglat o s'ha arreglat una mica això, amb moltes dificultats –i, si ho vol, algun dia en parlem–, ara resulta que, quan vénen a l'oficina, els enviem fora. Vam estar parant una transferència per no ocupar els aturats a donar voltes, i ara vostès els envien no ja a un altre centre de la població, sinó a una altra comarca, o fins i tot a comarques que no són ni confrontants...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Com que tindrà torn de rèplica, ja podrà continuar intervenint.

Moltes gràcies.

El Sr. Rañé i Blasco

En el meu rellotge queden tretze segons, i els utilitzaré...

El president

Han passat...

El Sr. Rañé i Blasco

Ah!, perdó. Els tenia en positiu, o creia que era en negatiu...

El president

No...

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president, i ho farem a la rèplica.

El president

Molt bé. Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Treball, senyor Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Illustre diputat senyor Rañé, vostè ha començat la seva intervenció dient que teníem tantes dades, que tenia fins i tot el dubte de com enfocar la seva intervenció, i ha posat un símil bonic, el del dit i les estrelles –si no l'he entès malament–, i, per tant, encara que sigui l'entrada, almenys l'entrada inicial, parlar dels estels, de les estrelles, doncs, ha anat més enllà, diguem-ne, del que és el context de la interpellació. Em sembla que les seves paraules són suficientment importants, la seva visió global, la seva, en tot cas, apuntació de començament, com perquè li dediqui unes paraules.

Miri: vostè diu que en el tema «el problema és de l'atur» –estic d'acord amb vostè–, «o la creació d'ocupació» –són problemes profundament interconnectats–, «i, per tant, vostès aquí han de posar el màxim d'esforç, aquí han d'abocar tot el seu esforç...» Hi estic totalment d'acord. El que passa és que vostè fa una crítica dient que aquí anem malament... Escolti, jo li acceptaré a vostè que, mentre hi hagi un aturat en un país, aquell país no es pot donar per satisfet; això, que quedi per definició. Per tant, la utopia de la plena ocupació, l'hem d'empaïtar sempre. Ara, una vegada dit això, crec que no sols és molt injust, sinó, a més, l'any i el moment que vostè diu, diu molt, diguem-ne, equivocat que a Catalunya no s'està avançant molt positivament.

Jo..., i en això ja m'avanço a això que m'ha dit: «Vostès haurien de donar xifres i haurien de prometre, etcètera.» Doncs, miri, jo, ahir a la tarda, estava repassant un article –que, per tant, haurà de sortir en un

moment o en un altre—, que suposo que més o menys anirà per aquest títol —si me'l respecten per raons tipogràfiques o el que sigui, no?—; serà: «1997, a Catalunya, sí que ha estat l'any de l'ocupació.» I, concretament, les dades molt senzilles i a l'abast diuen que Catalunya, l'any 97, l'atur registrat ha baixat de 35.000 persones, que representen el 25% de les 140.000 persones que ha disminuït el registre de l'atur a nivell de l'Estat.

Per tant, amb una població del 16%, disminuïm l'atur d'un 25%. I en la creació d'ocupació —perquè vostè em podria dir: «Oh!, la població activa...»—, en la creació d'ocupació, l'afiliació a la Seguretat Social —que són noms i cognoms, persones concretes, existents, no virtuals—, doncs, l'increment d'afiliació ha estat de 85.000 persones, que representa més o menys, em sembla, un 22% de la creació a nivell de tot l'Estat. Per tant, s'han eixugat les 35.000 persones, diguem-ne, que ha disminuït l'atur registrat i, a més, encara, 50.000 persones noves han trobat feina, persones que s'incorporaven al mercat de treball.

Després, vostè: «Per tant, em sembla que és un mal moment...» Vostè ho diu sense una base estadística. Tenim la comunitat autònoma d'Espanya més baixa de totes de l'atur; vostè sap que estem per sota del 9%. Jo em vaig atrevir a pronosticar, el primer semestre de l'any 97, que esperava que aquell any baixàrem no sols del 10%, sinó el 9%, i, fins i tot, que podíem —semblava en aquell moment agosarat— acabar l'any —acabar l'any, després del reflux d'estiu, que torna a pujar els últims mesos—, que acabàrem per sota del 10%; hem acabat per sota el 9%, en aquest moment estem al 8,83. I vostè que diu que no donem xifres, fa pocs dies —vostè ho sap perfectament— vaig també atrevir-me a dir que espero que enguany baixarem fins i tot per sota del 8% —per sota del 8%!—, i acabarem aquest any per sota del 8%. Per tant, estem avançant dins el que seria, en principi, la plena ocupació.

Per altra banda, vostè diu: «No donen xifres, etcètera.» Jo crec que s'han de donar..., quan es donen xifres, s'ha de ser modest, i cal..., s'ha de ser, sobretot..., per no crear expectatives i que, després, els ciutadans es sentin enganyats. Jo li voldria recordar que va ser el Govern socialista, diguem-ne, en plena eufòria d'haver guanyat en el seu moment les eleccions, quan les va guanyar, que va anunciar el milió de nous llocs de treball, el milió de nous llocs de treball! Bé, en comptes d'això es va produir, es va produir que, durant aquells anys de govern, doncs, es va produir una pèrdua de..., un augment de l'atur de 800.000 llocs de treball. O sigui, per tant, l'efecte, diguem-ne, va ser totalment el contrari. Per tant, bé, es poden dir xifres triomfalistes de futur, per entendre'ns. Val més dir..., actuar molt sobre el present i que, després, les xifres, immediatament passades, confirmin aquestes previsions per aquest treball que s'ha fet.

Per tant, em sembla que vostè m'ha donat una magnífica plataforma per dir: estem lluitant en aquest sentit i, a més, els resultats ho estan confirmant. A Catalunya, l'any 97, ha sigut realment l'any de l'ocupació, vist des de l'afiliació, vist des de l'administració de l'atur.

Passo al tema específic de la intermediació, als serveis d'intermediació al mercat de treball, que és el cos de la

seva interpellació. Permeti'm fer uns breus antecedents; si no, no situaríem pas el problema bé. Els darrers anys, es palesa que la intermediació a l'Inem no funcionava prou bé, i no pas perquè els funcionaris —que han fet sempre molt bona tasca; ho he reconegut públicament moltes vegades— no ho fessin bé, sinó perquè estaven dedicats a una cosa prioritària, que eren les prestacions, perquè les prestacions, a més, són drets subjectius i, per tant, de cap manera poden deixar de ser atesos ni preterits en el temps. Per tant, aquesta prioritat va fer que el Govern es plantejés, davant de les dificultats d'atendre l'altre camp, que seria la intermediació, el Govern del PSOE es plantejà recórrer a la societat, a la societat en general, per demanar-li ajut, col·laboració, per a aquesta tasca lloable de trobar..., de fer intermediació i col·locar, per tant, les persones, ajudar a col·locar les persones. I d'aquí neixen els Sipe i neixen els IOBE, que són serveis integrals per a l'*empleo i información, orientación y búsqueda de empleo* —ho dic perquè l'acrònim està fet amb les lletres castellanes. Què vehiculen, què fan aquestes organismes, els Sipe i els IOBE? Doncs, vehiculen part de les tasques de l'Inem fora de l'Inem, les encarreguen a entitats sense ànim de lucre que estan fora de l'àmbit de l'Inem. Per tant, això és una iniciativa que van emprendre en el seu moment els socialistes i que jo aplaudeixo, perquè l'important és combatre l'atur, unint el màxim d'esforços, no volent-ho fer tot exclusivament l'Administració. També en aquesta mateixa línia, l'any 1994, essent ministre el senyor Griñán, es fixa, amb la reforma de l'any 94, el final del monopoli de l'Inem sobre la intermediació. I d'aquí neixen, per iniciativa socialista, que vàrem recolzar, les agències de col·locació sense ànim de lucre. Per tant, també hi ha aquí un recurs a la societat civil en general, a l'Administració, no de l'Estat, sinó a les altres administracions, perquè l'ajudin a col·locar. I, a conseqüència d'això, la Generalitat crea el Servei Català de la Col·locació, que fou consensuat —que fou consensuat— amb els agents socials dins del Consell de Treball, i, concretament, el dia 23 de gener del 95. Per això m'estranya..., que vostès no hi estaven d'acord; doncs, escolti, no sé si vostè, personalment —i perdoni la referència—, estava present en aquest acord, etcètera, però em sembla que en aquell moment, amb una altra funció, i molt digna —i li ho he de reconèixer—, van consensuar l'acord de posar en marxa el Servei Català de Col·locació.

Per crear —vostè ho sap perfectament— el Servei Català de Col·locació, teníem dues alternatives: o crear noves estructures, fixes, amb tot el cost que implicava això i la llargada en el temps, la durada que hauria representat i més funcionaris, més infraestructures i més inversions, o aprofitar els instruments existents ja en la societat. I nosaltres vam optar, per la seva rapidesa i pel seu menor cost, per aquesta segona solució. També recordar-li que, el 8 de maig, farà —per tant, encara tot just fa dos anys i mig, una mica més— tres anys que va començar a funcionar el Servei Català de Col·locació, que ha estat adoptat per la seva eficàcia per diverses comunitats autònomes de tot signe polític: del PSOE, del PP o del Partit Nacionalista Basc.

Com tenim avui..., a nivell d'instruments? Doncs, miri, el Servei Català de Col·locació és un sistema obert a

tots. Integra –potser aquesta és la seva singularitat– totes les borses de treball existents a Catalunya que s'hi han volgut integrar; o sigui, tot un conjunt de borses de diferents estaments –ajuntaments, entitats, gremis, professions, sindicats, etcètera–, estan totes integrades en aquesta gran borsa de treball de tot Catalunya. Per tant, casa totes les ofertes i les demandes i està interconnectada, a més, amb la base de dades estatal. Per tant, em sembla que és un servei, diguem-ne, ben estructurat i eficaç. Eficax, perquè els resultats són clars: l'any 97, s'han aportat, s'han tramitat a través del Servei Català de Col·locació 107.000 demandants d'ocupació i 87.000 ofertes de llocs de treball.

I ara permeti'm que li digui una cosa que és important en el debat que aquestos dies vaig fer en els mitjans de comunicació i en el fons del problema que estem discutint; em sembla que és important, i li prego que en prengui nota, o, almenys, mentalment, s'hi fixi.

Simplificant, al Servei Català de Col·locació hi han dos tipus d'entitats, per la seva naturalesa jurídica, o respecte a la seva finalitat: entitats sense ànim de lucre i entitats amb ànim de lucre. No li detallo quines són unes i altres, etcètera –ajuntaments, tal, tal, tal–, totes les entitats sense ànim de lucre. Aquestes, el conjunt de totes elles, reben subvencions per tasques, per accions d'inserció per valor d'un 55% del total dels fons aplicats. I, en canvi, la seva aportació a la intermediació, el número d'ofertes més demandes que aporten, és d'un 26%; o sigui, amb el 55% dels recursos, aporten el 26% de les demandes o ofertes, amb la mateixa distribució, quasi simètrica, entre demandes i ofertes. En tinc aquí el desglossament, si convingués: són 25 i escaig, és a dir, 26 i escaig en un cas i en un altre, i, per tant, 76, etcètera; 26% d'aportació d'intermediació d'ofertes, i, en canvi...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Com que hi ha torn de rèplica, podrà continuar després de la rèplica del diputat.

El conseller de Treball

Doncs, molt bé. Només, si em permet, acabar la...

El president

Acabi, acabi...

El conseller de Treball

...la dada aquesta. I, en canvi, les entitats amb ànim de lucre reben fons, subvencions per un valor del 45% del total dels fons administrats per accions ocupacionals, i aporten al sistema un 74% de les ofertes i de les demandes.

Moltes gràcies. Com diu el senyor president, tindrè ocasió de contestar.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al tom de rèplica, té la paraula el diputat senyor Rañé, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Molt bé, senyor president. Senyor conseller, miri, jo li deia al principi que no confonguem els estels amb el dit, i, per tant, quan vostè intenta abocar un conjunt de xifres, ja li dic la primera cosa: jo no he afirmat que anem malament; el que he dit és que no hi arribem, que és diferent; que, fent el que fem, no hi arribem –això és molt diferent del que vostè ha dit.

Segon element: les xifres. No s'escarrassi, si us plau, a intentar convèncer-me. En tot cas, convenci primer els seus assessors, que fa quinze dies, en un mitjà de comunicació, parlen de l'11%; convenci el seu ordinador, que té noranta mil joves menors de vint-i-cinc anys inscrits, mentre que l'Inem en dona quaranta-cinc. I, sobretot, convenci els ciutadans, expliqui'ls que les seves dades signifiquen que hi ha un jove de cada deu que està a l'atur, perquè és que els nois joves van bojós buscant els seus nous companys que tenen treball, i els pares buscant quins veïns del bloc de cases resulta que tenen els nanos ocupats; van bojós, perquè les seves xifres són això. El 8% que vostè dona significa que hi ha una taxa d'atur juvenil del 10% només, i això no es correspon amb la realitat. Per tant, no ens ensenyi el dit: mirem la realitat. Aquestes persones, les que dona l'EPA, no són persones virtuals: són persones que vostè no coneix i que té l'obligació de conèixer, o almenys la voluntat, ha de tenir la voluntat política de conèixer-les amb profunditat per treure'ls, per resoldre'ls el seu problema.

Senyor conseller, li ho he dit i li ho torno a dir: vostès no han superat encara la concepció que eren una administració complementària; vostès són l'Administració dels aturats. Amb les competències, vénen les responsabilitats, i vostès tenen la responsabilitat de donar resposta a totes les persones aturades a Catalunya. I, aleshores, no poden dir que el que servia per atendre l'elit de l'atur és el que faran per atendre tot el col·lectiu de persones aturades. No pot confondre ofertes amb llocs de treball. Donar transparència al mercat de treball no és crear ocupació –no és crear ocupació–; és, senzillament, gestionar una cosa, i estem parlant de crear ocupació, i també donar-li transparència. I no em digui que les empreses privades són les que més demanda o oferta plantegen, quan vostè ha col·locat les ETT dintre d'aquestes empreses i han gestionat 322.000 contractes, d'1.600.000 contractes. Per favor, colloquem les coses i diguem les coses com són.

Vostè ho ha dit: l'Inem tenia un programa que es deia IOBE, que es diu IOBE. Un programa que, com deia algun diputat en aquesta sala ahir, va sortir publicat en una ordre el 23 de gener en el *Butlletí Oficial de l'Estat*. Quinze dies després, el seu Departament, que ha de distribuir aquests recursos, ni instruccions d'on presentar la papereta per demanar aquesta subvenció, ni les instruccions. A algun membre del seu Departament se li va haver d'informar que hi havia aquesta Ordre, perquè no ho coneixia. Per tant..., i això són accions d'orientació i de recerca, són recursos que ens vénen de fora que estem plantejant. Però, sobretot, el que no pot ser és que em faci un discurs dient: «¡Qué bien lo hicieron los socialistas!», allò, donant participació a la societat, perquè resulta que els treballadors de l'Inem només es

dedicaven a reconèixer prestacions, i vostè els condemna a només reconèixer prestacions i els treu tot allò que no són prestacions: atenció als aturats, atenció a les persones que fan oferta i demanda... Si allò era bo, per què vostè fa el contrari? Per què envia les persones als centres col·laboradors, els que demanen feina i els que ofereixen feina? Per què privatitza aquesta gestió? Per què la burocratitzem? Per què la paguem dues vegades? Per què hem de pagar 3.000 pessetes per cada currículum, 400 pessetes per cada confirmació i 4.000 per cada oferta que li enviem des de l'Inem. I tenim persones, allò —o des de les OTG—, tenim persones que estan veient com s'atempta contra la seva capacitat professional?

I li ho dic amb tota sinceritat: jo, aquest cap de setmana, he estat al País Basc; és una comunitat que no està governada pels socialistes... No hi han comunitats socialistes: hi han comunitats governades per un partit o per un altre, però no són de ningú. Aquesta concepció patrimonial de les comunitats autònomes, jo no l'he compartit mai. En tot cas, estan governades per un partit o per una coalició de partits, eh? Aquella és una comunitat autònoma en què els socialistes tenen responsabilitats. I del seu programa informàtic en treuen unes conseqüències completament diferents de les que vostè està fent. És el mateix programa informàtic. No ens ensenyi el dit; no és un problema de programa informàtic...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps de rèplica.

El Sr. Rañé i Blasco

...és un problema de concepció, i vostès —ho repeteixo, i amb això acabo— no han assumit que són l'Administració dels aturats i no s'han compromès. No li demanem que prometin: només que es comprometi en creació d'ocupació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim, també, de cinc minuts.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Miri: vostè ha dit que a Catalunya hi ha inscrits al Servei Català de Col·locació, em sembla, no sé quants milers de nois que no estan, que no figuren a la taxa d'atur, i tot això.

Miri: en tot cas, jo li puc dir que, des de fa mesos, des de fa bastants mesos, des que vam connectar, ja, amb l'ordinador central de l'Inem, totes les dades que entren, tots els demandants de feina, de les característiques que siguin, que voluntàriament entren en el Servei Català de Col·locació, són posats en coneixement —i estan posats a l'ordinador—, per tant, de l'Inem, i aquest aplica els criteris de definició de si són aturats o no són aturats, perquè vostè sap que es qualifica tota una sèrie de col·lectius —estudiants determinats i tot això, que no entren en la qualificació d'aturats—; hi entren com a

demandants de feina; per tant, per part nostra no hi ha cap —cap— ocultació, en absolut, hi ha una transparència total i absoluta; s'està aplicant una ordre, que em sembla que és de l'any 85, per la qual es defineix quins són els col·lectius que constitueixen la taxa d'atur.

Perquè em sembla que, de cara als ciutadans en general, i també a tots els funcionaris que es troben dins d'aquesta situació de canvi, seria bo que expliquéssim una mica els projectes. I jo ja li dic per endavant que no és cert —ho he dit públicament, també— que ni volem treure la feina de les oficines..., en absolut!; volem potenciar-les —que quedi molt clar!— ni volem privatitzar-les —que quedi molt clar! Per tant, en tot cas, el judici d'intencions que se'ns hagi pogut fer ja els el desmenteixo jo, perquè és un judici d'intencions, és així. Donin-me la gràcia d'explicar-los, el que hem fet, per què ho hem fet. I de cara al futur immediat, per tant, ens trobem que tenim un Servei Català de Col·locació i que tenim unes oficines de treball de la Generalitat d'abans de l'Inem.

Tenim, també, vius, tots dos, amb la seva vàlua tots dos, dos procediments d'intermediació i dues aplicacions informàtiques. El nostre propòsit és aprofitar tota la suma de mitjans materials i humans en un sol conjunt de serveis públics d'ocupació de Catalunya, en un sol sistema global, unificat. I, per tant, hi insisteixo: anem a un sistema global, i, totes les oficines traspassades, volem que estiguin en disposició d'atendre els seus usuaris en el procés d'informació, de tractament de la demanda, de tractament de l'oferta i, tan aviat com sigui possible, informació i tramitació d'altres matèries de la Conselleria. Per tant, potenciació al màxim.

Volem, per tant, també, que totes les oficines puguin operar degudament i totalment connectades a la xarxa informàtica. També és el nostre propòsit millorar els actuals mitjans tècnics per tal de veure d'alliberar una part del personal, que actualment no es pot dedicar a tasques d'intermediació, perquè ho pugui fer, alliberant-la de feines més mecàniques i repetitives. En qualsevol cas, vull ressaltar que qualsevol mesura per tal d'enfortir un sistema global d'intermediació no es farà en perjudici de la tramitació eficaç i àgil de les prestacions, que, evidentment, considerem prioritàries a tots els efectes, i l'atenció als usuaris és la principal, i, especialment, d'aquells usuaris que estan més desfavorits.

Permetin-me, per tant, que digui que no és veritat —perquè s'ha dit— que volem sostraure funcions a les oficines —això que ha explicat vostè. És gratuït i infundat que vulguem sostraure funcions a les oficines o al personal; al contrari, volem enfortir-les, enfortint els mitjans, enfortint les seves tasques, donant-los, facilitant-los nous mitjans tècnics i ampliant-ne les funcions.

Volem que tinguin un plantejament d'actuació integral, potenciar el treball i la professionalitat dels seus funcionaris, donar millors serveis als usuaris, i, per això, per ampliar des de bon començament les possibilitats d'ocupació, vam voler que, a partir del primer de gener, els demandants d'ocupació poguessin entrar els seus *curricula vitae* a la xarxa del Servei Català de Col·locació i gaudir dels seus avantatges. Els seus avantatges

eren, senzillament, que, a més, el que preteníem és que, a més de les vint-i-dues mil ofertes que rep aquests darrers temps l'Inem, fent un gran esforç, perquè hi dedica l'atenció marginal, per això que hem dit de les prestacions, poguessin gaudir, també, de les cent mil ofertes que esperem que es rebrà aquest any per part del Servei Català de Col·locació. L'any passat, ja se n'han rebut vuitanta-set mil; per tant, què més social que posar a l'abast dels aturats vint-i-dues mil ofertes i vuitanta-set mil o cent mil més aquest any? Per tant, aquesta era la intenció, posar-los immediatament a disposició d'un sistema que –l'altre sistema– era clos dins d'ell mateix. Per tant, podia haver estat, en tot cas, un error, diguem-ne, tàctic, en el sentit de dir: «No fem cap canvi, no fem cap canvi», vam voler oferir des del primer moment avantatges als aturats. Però, en tot cas, no hi ha cap intencionalitat ni de descarregar les oficines del seu contingut, de la seva força, ni de privatitzar-les, en absolut.

Potser vam cometre l'error o la ingenuïtat de voler donar uns serveis des del primer moment. A l'espera, per tant, del sistema global unificat, pensàrem que, les OTG, era bo que coneguessin el sistema de treball que tenia la Conselleria –s'acaben d'integrar dins de la Conselleria–, i, per tant, que els seus funcionaris i les seves oficines ho coneguessin. I, en aquest sentit, vam enviar la circular a què vostè deu haver fet referència, i, com que sabem, al mateix temps, la càrrega de treball que estan suportant les oficines –que és desproporcionada, en general, i mal distribuïda–, disposàrem un tràmit d'introducció dels *curricula vitae*, que es posés en un altre centre col·laborador. Això va ser per descarregar-los de feina i per poder-los donar l'opció, pel doble sentit. I les intencions, com pensàvem fer-ho, és: «mentre el personal no estigui format...», durant tot aquest mes, vostè sap que se l'ha format, s'ha fet –tinc ja una planificació–, durant el mes de gener s'ha estat formant tot el personal, són 950 persones, almenys, els encarregats d'aquesta qüestió, i mentre no tinguessin els mitjans tècnics en la seva plenitud. Per tant, aquesta voluntat d'afavorir l'ocupabilitat, en tot cas, va ser mal interpretada, potser la vam explicar malament, i va ser, en certa manera, també –i això em queda clar–, instrumentalitzada.

Per tant, escolti: com que la intenció és donar un bon servei, doncs, senzillament, hem modificat la circular en el sentit que la possibilitat d'utilitzar el Servei Català de Col·locació es faci amb caràcter voluntari per l'aturat que ho desitgi, la voluntat que pugui gaudir d'uns millors beneficis; els tindrà, si ho desitja, mentre no s'arribi a la integració total.

I, moltes gràcies –perquè veig, senyor president, que se m'ha acabat el temps–, i em sembla que li he donat resposta prou acurada i precisa, que aquí hi ha hagut, en certa manera, una certa tempesta en un vas d'aigua, per entendre'ns. En tot cas, els objectius queden molt clars, i han estat d'oferir una millora de servei, no en detriment dels serveis de l'Inem, sinó, en tot cas, que els serveis que oferia l'Inem s'augmentessin, des del primer moment, amb tota l'oferta que podia oferir-los el Servei Català de Col·locació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les activitats regulars dels consells comarcals

Entrarem ara en l'onzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les activitats regulars dels consells comarcals, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. D'entrada, voldria començar aquesta interpellació fent un acte de fe; un acte de fe, en aquest cas, parlamentària, aquí, al Parlament de Catalunya, en el sentit que Esquerra Republicana –una de les coses que crec que no s'ha de demostrar, però que sí que em toca reiterar-ho– creu en la comarca com a divisió territorial de Catalunya, i hi creu des de fa molts anys, a més a més, i també creu en els consells comarcals. I, francament, per creure en els consells comarcals, sí que s'hi ha de posar fe.

D'alguna manera, la primera constatació que voldríem fer nosaltres en aquesta interpellació és que, segurament, si les lleis d'ordenació territorial fetes el 87, en les quals nosaltres vam tenir un paper actiu i hi vàrem participar, haguessin estat aplicades amb un cert rigor i amb una certa seriositat, segurament que les coses haurien anat d'una altra manera. Aquesta interpellació, evidentment, no tindria cap sentit, però això no és important, i, de moltes de les coses que han passat –i això sí que és important–, ara, com a mínim, no caldria ni que en parléssim.

El Govern i la coalició que li dona suport, nosaltres entenem que no han tingut cap mena d'interès a potenciar els consells comarcals com a institucions, ni tampoc la comarca com a divisió territorial natural i pròpia del nostre país. Per què? Mirin, d'entrada, vostès han potenciat de manera permanent la cultura de la província –així de clar–, disfressada, de vegades, amb subterfugis com «comarques de tal lloc», o «comarques de tal altre» –disfressada, de vegades, amb això de la demarcació. En definitiva, escoltin-me, tot això no són altra cosa que sinònims de província, i la província ha estat la manera de funcionar en l'Administració de la Generalitat; la divisió territorial de l'Administració de la Generalitat és la província, i, en definitiva, tot un seguit d'exemples que podríem anar posant, milers d'exemples que podríem posar en aquest àmbit, i el que, en tot cas, és més dramàtic és que s'hauria pogut fer una cosa nova i no s'ha fet, i aquesta cultura de la província s'ha instal·lat de manera permanent en tota la societat, començant pels mitjans de comunicació, continuant per la classe política, continuant per l'Administració, i acabant, evidentment, pels ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

En segon lloc, conseqüència d'aquesta mentalitat, vostès, el que han fet ha estat, d'alguna manera, potenciar

i mantenir les diputacions provincials. Home, és evident i és cert que en alguns casos això ho han utilitzat, no pas vostès, sinó altres grups, com a contrapoder –i això és una realitat que no cal amagar–, però, en d'altres, en d'altres casos també és cert que s'ha mantingut per tal de tenir un cert estatus polític de privilegi que a vostès els ha anat molt bé.

I, en tot cas, jo reconec que la frase, segurament, és dura –i l'he meditat molt–, però el que és evident és que, des de les diputacions, des d'una part de l'Administració local, s'ha fet més partit que govern; s'ha donat més suport a segons quins partits que no pas als ajuntaments i als consells comarcals, com seria lògic i desitjable en aquest cas. En qualsevol cas, el més lògic i desitjable seria la desaparició absoluta de les diputacions provincials.

En tercer lloc, recordo l'afirmació que feia al començament, i per la qual sustento aquesta interpellació: vostès no han potenciat els consells comarcals. En tercer lloc, desidia en relació amb els consells comarcals. En una primera fase, fins i tot, aquests són utilitzats com un cert contrapoder quan hi havia un ajuntament de color polític diferent –normalment a la capital de comarca– i no era ben bé de la mateixa corda, i llavors aquí hi havia un joc de poders i contrapoders, i aquí hi vaguen exemples en molts llocs. Però, el que també és evident és que hi ha hagut una desconfiança general, això s'ha anat traslladant –evidentment, les coses evolucionen i es van superant aquests temes–, s'ha anat convertint en una desconfiança dels ajuntaments grans de la comarca –normalment, en relació amb el consell comarcal–, i això es produïa independentment del color polític, fins i tot. En el cas concret de la comarca on jo visc hi han tres ajuntaments grans –n'hi ha més, però vaja, tres dels més grans són de colors polítics totalment diferents en relació amb el del consell comarcal–, i tots presenten reserves de cara a algunes actuacions que fa el consell comarcal en aquests moments, i fins i tot ajuntaments que tenen el mateix color polític, hi insisteixo, que el consell comarcal.

Per tant, d'alguna manera, l'esperança –petita, però esperança, al capdavant– que podíem tenir en el desenvolupament i en la correcció de problemes i, per tant, arribar a fer una interpretació generosa de les lleis d'ordenació territorial, s'ha vist frustrada per la realitat i l'aplicació que vostès han fet des del Govern.

En moltes ocasions, quan s'ha intentat plantejar temes en relació amb els consells comarcals, que fossin temes més concrets, territorials o sectorials, o temes més globals, sempre s'ha sortit amb l'argument de l'autonomia local; un argument curiós, si més no, pel que fa al tractament en altres casos i, en tot cas, per exemple, la Llei que es va aprovar ahir en aquesta cambra en relació amb la intervenció ambiental, doncs, va ser un bon exemple de debat en aquest àmbit, no?

Per tant, és curiós observar com ara es planteja la possibilitat –un plantejament molt recent– que la Generalitat faci una auditoria, mitjançant una empresa externa, als consells comarcals, entre d'altres coses, perquè resulta que la Sindicatura de Comptes diu que, a partir de les liquidacions corresponents a l'any 1993, només

tres dels quaranta-un consells comarcals van presentar correctament el seus comptes. Aquest fet posa en evidència la disbauxa que a hores d'ara es viu a nivell dels consells comarcals, i en tot cas, quan diem «disbauxa» no ho diem en el sentit alegre de la paraula, sinó en el sentit de desordre i de poca seriositat.

Permeti'm preguntar-li, en tot cas, on és aquell principi d'autonomia local que reclamen tantes vegades. És que els consells comarcals no es podrien auditar ells mateixos? O, el que és més greu: això, vol dir que no és una burla clara cap a la Sindicatura de Comptes, que té aquesta funció encomanada per llei? O és que ara ja no se la creuen, la Sindicatura de Comptes, perquè, en definitiva, de fet, pels informes que ha fet en algun cas, potser més valdria que se la replantegessin tots plegats.

En qualsevol cas, sembla que algunes manifestacions fetes pel director general són el reconeixement clar i explícit que les coses no van bé, i que hi ha, com a mínim, la intenció –i això és positiu– d'intentar arreglar-les. Veurem si aquesta intenció es queda en un anunci més o menys propagandístic, tenint en compte les circumstàncies d'aquests dies, o es concreta en propostes i mesures legislatives.

A part de la intenció d'auditar els consells, un dels motius que ens ha mogut a presentar aquesta interpellació és, precisament, intentar saber com la Generalitat ha exercit les competències que vénen regulades al Decret 94/95, del 21 de febrer, d'assignació de funcions en matèria d'hisendes locals als departaments de Governació i d'Economia i Finances. El seu article 4 diu: «Sens perjudici de les facultats específiques del Departament d'Economia, en aquells supòsits en què, per raó de les matèries que li són assignades per aquest Decret, li correspongui entendre, correspon al Departament de Governació l'obtenció i el processament d'informació sobre la destinació que els ens locals donin als fons procedents de transferències econòmiques de caràcter finalista, sobre el grau d'utilització dels seus recursos tributaris propis i sobre el nivell de prestació dels serveis locals de caràcter bàsic.»

De fet, aquesta funció del Departament de Governació ja figurava a l'article 5 del Decret 369/86, d'assignació de funcions en matèria d'hisendes locals als departaments de Governació i d'Economia i Finances, per la qual cosa ja des del primer moment de constitució dels consells comarcals –i aquesta dada és important– la Generalitat l'havia d'haver exercit. Sempre, evidentment, amb ple respecte a l'autonomia local, però també exercint la vigilància, o, almenys, el coneixement de la destinació d'aquelles transferències que se'ls fan des del pressupost de la Generalitat, que no són poques, perquè la immensa majoria dels ingressos dels consells comarcals són transferències finalistes, i aquí sí que, la resposta que el president de la Generalitat feia ahir mateix a una pregunta del nostre portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, em va deixar una mica astorat, en el sentit que, home, escolti, el consell comarcal de l'Alt Camp, per exemple –i això és una frase textual, dita pel seu president–, es resigna –i utilitza aquesta expressió de «resignació»– a no poder decidir sobre el 75% del seu pressupost –sobre el 75% del seu pressupost no poden decidir res.

4630

El Consell Comarcal del Baix Camp, per exemple, té un Patronat de Turisme que té un pressupost que és exactament el que val la persona que hi està treballant. És clar, dius: «Home, quin sentit té això?, quina racionalitat té?». És a dir, el pressupost, per exemple, del Consell Comarcal del Baix Camp, que ve a ser d'uns 1.000 milions de pessetes, vostè sap quant té de lliure disposició, és a dir, què pot gastar en allò que li sembla? Doncs, d'aquests 1.000 milions, en té 100, de milions. I, d'aquests 100 milions, el noranta per cent, se'l gasta en personal, lògicament. Per tant, en definitiva, l'única possibilitat d'actuació que té el Consell Comarcal del Baix Camp és d'un 1%, en funció del pressupost, és clar. Home, francament, la resposta del president de la Generalitat, ahir, en el sentit de dir: «Home, és que els consells han fet molt en medi ambient». Sí, han fet en medi ambient, però, és clar, sota un control estricte que no es descantellessin ni un pèl de la Junta de Residus, entre altres coses, perquè la mateixa Junta de Residus no se'n fia, perquè és una administració jove, que s'ha de tutelar, que no se li pot donar encara...; no els deixen ser grans.

En tema de transport escolar, home, francament, pura gestoria. I el que és més greu, no només pura gestoria, sinó que els gestors cobren uns diners, i la seva feina val uns diners. Els consells comarcals fan de gestories i en cap cas, en cap moment, estan cobrant aquests diners. Per tant, a més a més, estem encarint tot un seguit de qüestions.

Fons europeus. Torno a posar el Consell Comarcal de l'Alt Camp com a exemple. Miri, el Consell Comarcal de l'Alt Camp, que era qui havia de gestionar els fons europeus –els fons Feder, en aquest cas, del Departament d'Agricultura– de les subvencions que venien d'Europa, que es podien demanar o bé al Departament d'Agricultura, directament, o bé a través del Consell Comarcal, doncs, resulta que se'n va oblidar.

Només tres ajuntaments de l'Alt Camp –el de Valls, el d'Alcover i el del Pla de Santa Maria– van poder accedir a aquesta subvenció reglamentàriament, entre altres coses, perquè el Consell Comarcal se n'havia oblidat. Escàndol immens! Però, és clar: ni de gestors! –ni de gestors!

I podríem continuar amb exemples, en el tema de turisme, com deia, o en l'assistència primària –un altre exemple clar de gestoria, de res més que de gestoria–, en relació amb el que deia el president ahir.

Jo, senyor president, per demostrar la meva honestedat, em sembla que s'han equivocat: porto onze minuts parlant...

El president

No.

El Sr. Benach i Pascual

No?

El president

No. Li falten quatre minuts per acabar, i estic escoltant-lo de més.

El Sr. Benach i Pascual

He parlat quinze minuts, eh?

Gràcies.

El president

Ha parlat ja quinze minuts? No. Segons quin rellotge?

El Sr. Benach i Pascual

Aquí me'n queden tres. Tant se val, millor.

Gràcies.

El president

No; del rellotge de baix, no en faci cas.

El Sr. Benach i Pascual

En qualsevol cas, continuo, continuo...

El president

El que marca és el que tinc aquí davant meu. Té tres minuts i mig per continuar.

El Sr. Benach i Pascual

...Des del punt de vista pressupostari, és molt clar que els consells comarcals poca cosa poden fer. La destinació de les subvencions de la Generalitat té un control establert a cada una de les lleis de pressupostos, un mecanisme de control que nosaltres voldríem amb més transparència, però que el Grup de la majoria donava per idoni. Tenim, doncs, dues vies per les quals el Govern s'ha d'assegurar de la correcta utilització dels fons. Quin ha estat el resultat d'aquest control? Si aquest control no s'ha fet, hi ha hagut desistiment de funcions per part del Govern? i, si s'ha fet i el Govern no ha actuat, hi ha hagut negligència? Finalment, si s'ha fet, hi havia dades falses? Potser caldria que el Govern emprengués alguna mena d'acció necessària en defensa de la legalitat dels interessos generals. I, evidentment, aquí em permetrà que posi un altre exemple, que és el del Consell Comarcal del Priorat, que, aquests dies, ha estat sovint als mitjans de comunicació.

És un tema –ho reconec– difícil, complicat, lamentable –segurament, entre altres coses, perquè aquella comarca es mereix molt més que tot això. És a dir que aquí hi ha unes responsabilitats jurídiques penals, en les quals, evidentment, no entrarem –ja serà la justícia qui se n'encarregui, en el seu moment, de dictaminar. N'hi ha d'econòmiques, i també, en aquest sentit, la justícia dirà a l'informe elaborat per la Sindicatura de Comptes –ja en parlarem en el seu moment; tot i que per a nosaltres és insuficient, ja en parlarem en el seu moment– en la Comissió de la Sindicatura de Comptes. Però és evident, també, que aquí hi ha unes responsabilitats polítiques institucionals: responsabilitats polítiques de Convergència Democràtica de Catalunya –i dic clarament: «de Convergència Democràtica de Catalunya», només– i responsabilitats institucionals del Govern de la Generalitat. I, d'aquestes, sí que en voldria parlar, entre altres coses, perquè, en començar aquesta Interpellació,

jo li deia que vostès no han tingut cap interès a potenciar ni les comarques ni els consells comarcals, i, per tant, com a conseqüència d'això, d'aquesta actuació política global del Govern –i, indirectament, de la col·lició que li dona suport–, els escàndols han afectat diversos consells comarcals. Ara he comentat el Priorat, però hauríem pogut parlar de la Terra Alta o del mateix Consell Comarcal del Baix Camp, en els seus inicis. I ho han fet perquè el desplegament no ha estat fet de manera correcta, i, en definitiva, s'ha propiciat un mal estil de governar.

Les funcions de tutela de la Generalitat són clares i no s'han complert. Per exemple, en el cas del Priorat, com és que ningú es preocupava per saber quin era el patrimoni del Consell Comarcal i per què no s'inventariaven els béns que eren propietat de l'ens públic? Aquí es compren quaranta ordinadors i, dels quaranta ordinadors, al Consell Comarcal i als ajuntaments, al final, només se n'hi troben vint-i-cinc. Els altres quinze, on són? Qui els té controlats? O, com és, per exemple, una cosa tan elemental com que es pagaven nòmines d'una empresa privada, des del Consell Comarcal, amb diners del Consell Comarcal, o rebuts d'empreses privades –rebuts de FECSA– que estaven domiciliats als comptes del Consell Comarcal.

Per tant, conseller, aquest és un assumpte fosc, complicat, difícil –hi ha molts més exemples; no hi entraré pas en aquest torn–, però sí que és evident que vostès, en aquest àmbit, tenen les responsabilitats molt grans, molt clares; que Convergència Democràtica de Catalunya té responsabilitats polítiques i que el Govern té responsabilitats polítiques i institucionals, i que, segurament, és el moment de fer una aturada, de reflexionar, i, sobre tot, d'emprendre mesures de cara al futur. De les mesures, suposo que tindrè ocasió de parlar-ne en el torn de rèplica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Pomés, per un temps màxim de deu minuts.

No faci cas del rellotge de sota. El rellotge que va bé és aquest; l'altre, a la tarda, suposo que el tindrem arreglat.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyor Benach, li agraeixo el to de la seva intervenció i, sobretot, la seva primera frase o acte de fe, perquè jo –i no ho entengui com un recurs literari– també m'hi sumo, i em sembla que en la trajectòria del meu Departament, des que jo en sóc el responsable, hi ha proves –potser a vostè li semblaran insuficients–, hi ha proves –alguna cosa més que indicis– que nosaltres –i el Departament de Governació, també– creiem en els consells comarcals. I, aquesta creença en l'estructura d'organització dels consells comarcals, nosaltres la volem tirar endavant, malgrat que existeix una història –de la qual vostè ha fet es-

ment, i referència, molt per damunt–, però també és cert que, en part, l'adstrat, el seu naixement..., o, més que el seu naixement, potser, seria el seu «despegue», la seva volada. Per què? Doncs, perquè els consells comarcals pateixen una greu situació de finançament, atès que no han estat fins ara –malgrat les insistents demandes– reconeguts per l'Estat i, per tant, el seu finançament ha hagut d'estar basat, exclusivament, en les aportacions del Govern de la Generalitat.

Vostè ha fet esment d'una cosa que, miri, potser perquè jo estic de conseller de Governació i en una etapa molt clara, li demostraria el contrari. I és que no; diu: «La Generalitat continua pensant amb mentalitat de província i no amb mentalitat de comarques». No em negui que el desplegament dels mossos d'esquadra, si una cosa ha deixat clara, és que es fa de comarques. I que es fa basant-nos, precisament, en aquesta comarcalitat, en aquest mapa de demarcació de planta judicial i, després, en una situació, en el futur, de regions. És obvi que, quan arribem a la regió primera –Barcelona i el seu àmbit metropolità–, això haurà de canviar. Però, en principi, s'ha seguit el mapa de demarcació de planta comarcal i ha estat una de les coses en què nosaltres hem tingut més cura, perquè també ens sembla que és un procés emblemàtic.

Quina és l'evolució dels consells comarcals en aquests deu anys? Doncs, miri, la botella està mig plena, la botella està mig buida, la botella està bastant buida, a la botella hi ha coses: hi ha líquid.

Hi ha botella, sí.

El pressupost dels quaranta-un consells comarcals l'any 1989 –el 88, van ser els seus inicis, però no era un any complet– era de 5.519 milions de pessetes, és a dir, una estructura minsa de supervivència. Aquests mateixos 41 consells comarcals, del 89 al 90, van passar a 16.000 milions –16.432–; del 90 al 92, a 23.307 milions, fins a arribar a l'exercici 97, amb 30.209 milions, com deia ahir el president de la Generalitat. Bé és cert que mitjançant, molt substancialment, la via de convenis, via de convenis, i ja li anuncio que, aquesta política de convenis, la Generalitat és partidària d'anar-la substituint gradualment pel finançament directe a través de fons propis. No obstant, mentre es mantinguin aquests convenis, sí que també es contemplen uns certs percentatges en concepte de gestió per afrontar despeses estructurals per a la prestació de serveis conveniats que comporta.

Una altra dada que vostè posa sobre la taula: el tema de les diputacions, el manteniment de l'estructura de les diputacions. Si mal no ho recordo, l'any 1986, es va fer una llei de buidat de les diputacions, que va ser recorreguda, i va ser sentenciada en contra dels nostres interessos. I bé és cert que, darrerament, amb el tema de les diputacions, s'han començat a establir fórmules amb què, per exemple, els consells comarcals de Tarragona han signat un conveni amb la Diputació de Tarragona mitjançant el qual es presta de forma integral a tot el territori assistència tècnica als municipis de la comarca. Les diputacions de Girona i Lleida, conjuntament amb els consells comarcals, també han establert fórmules similars. Ens sap greu dir que la Diputació de Bar-

celona, en aquest cas, continua laminant de forma sistemàtica qualsevol servei que puguin tirar endavant els consells comarcals de la seva zona –per exemple, els serveis de recaptació del Consell Comarcal d'Osona.

Però, en qualsevol cas –en qualsevol cas–, el que sí que és cert és que no hi ha la voluntat que romanguin dues estructures: una de caire provincial, com són les diputacions, amb unes de caire comarcal, que estan naixent. Ara, les situacions són les que són; les situacions de la llei, en el seu moment, i de les sentències són les que són, i, malgrat tot, volem tirar-ho endavant.

Penso que, a partir d'aquí, nosaltres hem de continuar avançant. I, per tant, no és cert que a la Generalitat ja li estigui bé aquesta situació, sinó que el paper dels consells comarcals els ha de dotar de més contingut, tant a nivell polític, com a nivell econòmic, com a nivell competencial, i, sobretot, fent-los més operatius.

I, per fer això –i em sembla que això s'ha dit ja en algunes ocasions, i ho vull repetir aquí, en aquesta tribuna del Parlament–, hi ha en aquests moments l'estudi en marxa de quin ha de ser el principi de diversitat comarcal. Vostè coincidirà amb mi que el Consell Comarcal de l'Alta Ribagorça, o el de la Terra Alta, que vostè esmentava, té poc a veure amb el que pugui ser el Consell Comarcal del Baix Camp, per no dir el del Baix Llobregat o el del Barcelonès, que serien concepcions absolutament diferents. Per tant, quan parlem de quaranta-un consells comarcals, no estem parlant de quaranta-una entitats absolutament homogènies, ni amb el seu contingut ni amb les seves necessitats ni –podríem dir, potser– amb les seves competències a desenvolupar amb posterioritat. Per tant, nosaltres, aquí, en aquest principi de diversitat comarcal, sí que voldríem avançar, a fi i efecte que cada consell pogués assumir aquelles competències que pot prestar de forma eficaç i eficient i, per tant, adequar la seva actuació a les necessitats exactes del seu territori.

Hi ha un altre aspecte, que és el de la política d'inversions. Actualment, línies i criteris per a l'aprovació del Pla director d'inversions locals de Catalunya estan, des de fa un temps, sobre la taula, tant de l'Associació Catalana de Municipis com de la Federació de Municipis de Catalunya.

Existeix el règim de cooperació econòmica en què es passarà a participar en la gestió del PUOSC, a una major implicació en la seva forma de formulació. Ara, els consells comarcals gestionen la globalitat del PUOSC, que són 26.000 milions, i també executen projectes d'interès comarcal, de forma directa i autònoma, la qual cosa s'ha traduït, en el darrer trienni, 96-99, en un total de 7.830 milions de pessetes en actuacions.

Per últim, deixi'm dir –no esgotaré el meu temps–, en tot cas, la seva referència al tema del Consell Comarcal del Priorat. Com vostè sap, en el tema del Consell Comarcal del Priorat –que, com molt bé diu vostè, està *sub iudice*–, el Govern de la Generalitat, sí que ha fet una cosa i és presentar-se com a acusació. Per què? Doncs, senzillament, per defensar els interessos, en aquest cas, del Govern de la Generalitat, i per garantir en tot moment quina ha sigut la situació de les diferents subvencions. I també dir-li que en els mecanismes de

control tant d'Economia i Finances com de Governació sobre un determinant nombre de partides econòmiques que en el seu moment podien no haver estat justificades, o podien haver estat fraudulentament justificades però no executades, doncs, a través dels sistemes de control del Departament d'Economia i Finances s'han bloquejat les transferències de subvencions per fer front a les certificacions que s'havien presentat, i això ha produït unes garanties que hi ha hagut un seguit de diners que no han estat traspassats, sinó que han estat bloquejats en el moment en què s'han detectat aquests irregularitats. Per tant, sí que existeix, també, un mecanisme de control econòmic. (Pausa.)

He esgotat el temps...

El president

Encara no, li queden quaranta segons...

El conseller de Governació

Bé, en qualsevol cas, en qualsevol cas, estic a la seva disposició per contrastar després en el moment de la rèplica.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Benach, per un temps màxim de cinc minuts. Els repeteixo, senyor diputat i senyor conseller, que el rellotge de la tarima està espatllat; intentarem que estigui arreglat aquesta tarda. Ni la llum ni el cronòmetre no van: el que va és el que jo tinc aquí davant.

El Sr. Benach i Pascual

Ja ens avisarà vostè, senyor president.

El president

Endavant, senyor diputat.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller. Miri, jo crec que també hi ha un altre factor en tot el que hem comentat. Vostè parlava de l'ampolla mig buida, mig plena; jo crec que hi ha alguna ampolla que està plena de líquid que no ha estat ben oxigenat, perquè fa una mica de pudor i, francament, aquest és el tema que, d'alguna manera, també s'haurien de plantejar. Segurament que es tracta d'omplir totes les ampolles tant com sigui possible, i, en aquest sentit, trobarà la nostra col·laboració, i, algunes de les afirmacions que vostè ha fet, les comparteixo, però pensi que en aquests moments jo diria que la moral de molts consells comarcals i, específicament, de molts consellers i conselleres comarcals és baixa, és altament baixa: gent que està dient i acords de plenaris de consells comarcals que estan dient: «Escolti: a això, o li donen contingut, o li donen utilitat, o li donen recursos, o no serveix de res». I, si no, repassi actes dels consells comarcals, que, en teoria, al seu Departament les haurien de tenir. Quan es debaten els pressupostos d'algun d'aquests organismes, la sensació de frustració és clara i evident.

Hi ha una reflexió que vostè ha fet que és interessant. És a dir, no és el mateix el Consell Comarcal de la Terra Alta, efectivament, que el Consell Comarcal del Baix Llobregat, del Barcelonès o del Baix Camp. Com no és el mateix l'Ajuntament de Barcelona que l'Ajuntament d'Arbeca. Són ajuntaments totalment diferents. I, escolti, des del punt de vista municipal, sempre ha quedat clar, això. Per què no hi ha d'estar des del punt de vista comarcal? Per tant, en aquest sentit, jo crec que és bo el fet que es respecti, o que siguem conscients que cada consell comarcal, que cada comarca, en definitiva, té una idiosincràsia. Però, és clar, aquí hi ha un tema evident: això, de què es fruit? Que vostès han constatat el descontrol, o que, d'alguna manera, doncs, queda clar que la manera com s'han plantejat les coses no era la correcta i que això fa que en aquests moments hàgim de revisar-ho? Home, si és així, doncs, endavant, som-hi, però el que és evident és que en aquests moments, de la manera com s'escullen els consells comarcals, per començar, de la manera com s'escullen, de la manera com se'ls deleguen les competències i, en definitiva, les seves funcions, que moltes vegades són més aviat un tap a l'acció d'alguns ajuntaments, doncs, és evident que aquí no en surt res.

Nosaltres entenem que aquí hi hauria d'haver tota una altra part, que és la transferència de competències de la Generalitat cap als consells comarcals, que tampoc s'ha plantejat clarament i que caldria d'alguna manera... I no cal dir de les diputacions. Insisteixo que aquest és un tema absolutament clar, no? Jo no ho entraré a debat, perquè crec que tindrem ocasió de fer-ho en altres moments, el tema de la província... Continuo pensant que vostès tenen la província al cap i no se la treuen i, per tant, d'aquí no em trauran.

Però, sí, per acabar, d'alguna manera, un parell de comentaris més. En relació amb el tema que vostè deia del Consell Comarcal del Priorat, jo celebri... Home, només faltaria que la Generalitat no s'hagués presentat com a acusació, entre altres coses, perquè, home, el que és clar és que la principal perjudicada de l'actuació del Consell Comarcal del Priorat durant el període que està en aquests moments *sub iudice* és la Generalitat de Catalunya –amb bastants milions de pessetes, per cert. I, és clar, això a mi em fa pensar una cosa: vostè parla de control de subvencions, de control d'Economia i Finances, de control... Escolti, i control d'activitat, que no s'ha fet? És a dir, què feia el Departament de Governació –en aquest cas, el delegat de Governació a la Delegació del Govern a Tarragona– en relació amb aquest tema, quan hi havia evidències clares i denúncies que tot un seguit d'actuacions que estaven tutelades per la Generalitat no s'estaven fent? Home, com pot ser que els pares paguessin el transport escolar de la seva butxaca quan aquesta és una activitat subvencionada pel Departament d'Ensenyament? I etcètera... És a dir, no voldria entrar en els exemples, perquè penso que de la lectura de l'informe de la Sindicatura de Comptes i de l'informe del fiscal del cas, doncs, ens en podrien sortir uns quants que ens farien, a tots plegats, posar-nos vermells; per tant, no és el cas.

I insisteixo molt en una altra cosa: no voldria que s'interpretés..., que la comarca Priorat s'associés directa-

ment a frau i a mala gestió i a tota la història aquesta, perquè, en definitiva –com he dit abans–, la comarca no s'ho mereix. Però el que és evident és que aquesta situació, aquesta situació, independentment de les culpabilitats que cadascú tingui, que ja jutjaran, es produeix, en definitiva, perquè aquí no hi ha criteri, aquí no hi ha voluntat de potenciar un organisme comarcal. Que, la teoria, sí que és aquesta: que hem de ser comarcalistes, que toca, perquè ho diem, i perquè som nacionalistes, però a la pràctica això no és així. I no és així perquè, en definitiva, es demostra, doncs, cas per cas: no hi ha control de l'activitat, no hi ha control de les subvencions, es produeixen casos de corrupció com el que hem expressat anteriorment i d'altres i, en definitiva, la possibilitat de fer una actuació política amb criteri propi es nega permanentment. És clar que els estranya que passin coses com la que ha passat al Priorat... Indubtablement, indubtablement, seria desitjable que no hagués passat mai; si les coses s'haguessin fet d'una altra manera, hauria pogut ser perfectament evitable, però jo hi insisteixo: vostès, aquí –i, concretament, no només Convergència Democràtica, el Govern de la Generalitat i les persones que en són responsables–, hi tenen una responsabilitat molt clara. Malgrat que s'hagin presentat com a acusació particular en aquest cas, algun dia potser algú hauria d'assumir que, realment, en aquest tema, doncs, s'han equivocat.

Permeti'm, senyor conseller, acabar amb un oferiment: és a dir, ens trobarà sempre en aquesta línia de potenciar els consells comarcals, quan aquests no siguin taps per a l'actuació dels ajuntaments...

El president

Senyor diputat, ara sí que se li ha exhaurit el temps...

El Sr. Benach i Pascual

Doncs, acabo, senyor president. Que aquests puguin assumir realment competències tant de la Generalitat com de les diputacions; però sobretot, en alguns casos, el millor que podem fer és buidar l'ampolla, netejar-la bé i, en tot cas, omplir-la a vessar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller. Cinc minuts.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Molt ràpidament. Començaré pel tema del Priorat, que vostè n'ha anat fent esment. Miri, quan en un hospital hi ha una mala praxis mèdica i això va a un jutjat, no per això es qüestiona tot el sistema sanitari del país; és a dir, a mi no m'agradaria que, com a exemple del Priorat, això servís per qüestionar l'existència dels consells comarcals. És a dir, si al Priorat hi ha hagut una mala actuació; si, d'aquesta mala actuació, se'n desprenen responsabilitats penals, doncs, s'ha d'actuar i, si després d'aquestes responsabilitats hi ha d'haver algunes responsabilitats, també de

4634

tipus polític, no es preocupi, que també s'han d'assumir.

Dit això, dit això, miri, jo no estaria d'acord amb vostè que hi ha una moral baixa. És a dir, en els pressupostos de 1997 hi va haver un increment dels fons que la Generalitat aporta al Fons de cooperació a comarques, precisament com a signe i símbol inequívoc que, en uns anys de restricció pressupostària important, doncs, s'incrementaven les aportacions en un 21%. Crec que aquest és un dels aspectes.

Segona. Li podria dir, doncs, totes..., un seguit d'activitats concretes que desenvolupen en funció de competències diferents consells comarcals: del Pallars Jussà, de l'Alt Empordà, la Segarra, etcètera... En qualsevol cas, no tinc cap inconvenient a facilitar-les-hi, perquè jo crec que això no és cert.

Respecte al tema de diversitat de serveis, vostè diu: «És evident que no és el mateix l'Ajuntament de Barcelona que l'Ajuntament d'Alfarràs» —o «Arbeca», m'ha dit. Molt bé; és cert, però sí que és veritat una cosa: que, en principi, tots els ajuntaments tenen uns serveis obligatoris que han de complir. És a dir, sí que la Llei marca taxativament que, en el moment en què hi ha un ajuntament, aquest ajuntament ve obligat a donar uns serveis obligatoris. Sabem que existeixen, i és una cosa dallò..., que a Catalunya hi ha un seguit de municipis que tenen un nombre d'habitants molt petit; aquests serveis, que pugui estar, després, delegada la seva execució en un consell comarcal estalviaria molts recursos i, possiblement, faria una economia d'escala important. Però també és cert que les necessitats d'equilibri territorial, les necessitats de desenvolupament comarcal fan que alguns consells tinguin unes necessitats i potser unes determinades competències en uns aspectes que altres no cal que tinguin o que les han de tindre d'una altra manera. Per tant, hem d'entrar en aquesta diversitat de serveis obligatoris.

Quant a transferència de competències, quant a transferència de competències, hi estic d'acord: la Generalitat ha de transferir competències als consells comarcals, les diputacions han de transferir les competències als consells comarcals, i *els ajuntaments* han de transferir o delegar determinades qüestions als consells comarcals. Això és un triangle, no és unidireccional de la Generalitat cap a consells comarcals, sinó a tres bandes. Si això no ho sabem fer, si no en sabem ser capaços entre tots, evidentment, el problema dels consells comarcals, el tornarem a debatre vostè i jo, o el seu successor i el meu, doncs, d'aquí a uns anys en aquest Departament.

I, per últim, jo li he de negar que em sembla que els consells comarcals en cap cas han sigut taps o han volgut ser taps absolutament de res. És a dir, podem discutir el grau d'efectivitat, el grau de transferència de competències, el grau d'actuacions, però de tap li garanteixo que no, perquè en cap moment, en cap moment jo crec que el tema dels consells comarcals ha estat plantejat en el sentit que vostè li volia donar amb aquesta última afirmació.

Acabo celebrant la seva disposició, celebrant el seu oferiment: tingui per segur que el tindrà en compte, és

a dir que li demanaré el seu ajut per continuar avançant en el desplegament i el desenvolupament dels consells comarcals a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquests dies, amb l'execució a l'Estat de Texas de Karla Tucker, molts anys després de cometre els delictes de què venia acusada, s'ha tornat a desfermar el debat no només sobre la moralitat de la pena de mort, sobre això que es coneix com a assassinat legal, sinó també sobre el sentit últim de la pena. El sentit de la finalitat de la pena és divers segons les concepcions penals de les quals resulti: van des del sentit d'expiació, o retribució, que té en Carnelutti un dels seus màxims defensors doctrinals, i que confereix a la pena un sentit de sofriment, de càstig imposat, en retribució del delictes comès, fins al conegut com a sentit social de la pena, que té en Grammatica un dels seus màxims inspiradors i que rebutja tota idea de repressió i aspira exclusivament a la resocialització de les persones antisocials pels qui proclamen el dret a ser socialitzats, eliminant, per tant, de la pena el concepte de sofriment. Enmig d'aquestes dues concepcions hi ha naturalment multitud de teories intermèdies, que intenten combinar elements de les dues propostes doctrinals, aproximant-se més en un sentit o en un altre a les dues posicions. Cal dir de tota manera que la pena és sempre retribució, fins i tot si està orientada exclusivament a la resocialització del condemnat: retribució, càstig personal per al delinqüent i intimidació general per al conjunt de la societat.

També és cert que hi ha penes que per la seva naturalesa exclouen la finalitat reformadora. La pena capital, la pena de mort, n'és una prova evident—, i el cas de Karla Tucker, la qual esmentava al començament, un exemple paradigmàtic del que estava dient: una dona autora d'uns crims cruels, addicta a les drogues, ingressada a presó i justament allà, a la presó, aconsegueix superar la seva addicció i plantejar-se la vida a partir d'uns altres valors, valors coincidents, en principi, amb la majoria social, i, per tant, en perfecta disposició de conèixer lliurement en societat. La presó, aparentment, havia complert la seva funció rehabilitadora, havia acabat amb l'addicció a les drogues de la condemnada —que, pel que diuen, havia estat un condicionant evident en l'activitat delictiva de la protagonista. El sentit

de càstig que l'Estat de Texas dona a la pena s'observa clarament quan executa la condemnada, que, segons tots els indicis, ja no representava una amenaça social, davant la protesta d'uns pocs i la impassibilitat de molts, d'altra banda, preocupadíssims –això, sí, i perdonin l'*excursus*–, pels afers de bragueta del senyor Clinton

Preocupats com estan els Estats Units per la salut general de la democràcia i les llibertats del conjunt dels països del món, potser també que la resta del món, també nosaltres, també aquest Parlament, es preocupi alguna vegada de la salut democràtica dels Estats Units i rebutgi i condemni les execucions que s'hi practiquen amb excessiva freqüència. Aquesta matinada, sense anar més lluny, van executar una persona que sembla ser que estava afectada per un retard mental considerable.

Aquest no és el nostre cas, afortunadament –i tornem a casa. La pena de mort no forma part del catàleg de penes del nostre Codi, i esperem que així continuï essent. Deia que aquesta és una pena que no admet la finalitat rehabilitadora, però n'hi ha d'altres en les quals aquesta finalitat tampoc s'hi veu, aparentment, com són les pecuniàries, les privatives de drets, i també, si més no, per a determinat sector doctrinal, les privatives de llibertat quan aquesta privació és d'escassa durada, en considerar que hi ha d'haver un temps prudencial per tal de reeducar el condemnat. El que passa és que no a tothom qui ha comès un il·lícit penal, delictes o falta, li hem de suposar una especial maldat, un caràcter intrínsecament pervers o una degradació moral total i absoluta. Hi ha persones que podríem qualificar de «normals» –i ja poso entre cometes aquest qualificatiu–, que no necessiten cap especial procés reeducador i per als quals la intimidació, l'avertiment que pot suposar una sanció pecuniària o una privació curta de llibertat són més que suficients per fer desistir el subjecte de determinats comportaments.

El nou Codi penal ha apostat clarament pel sentit resocialitzador de la pena. De fet, en el primer criteri que trobem a l'exposició de motius que justifica la redacció d'un nou codi penal, l'anomenat «Codi penal de la democràcia», s'expressa justament la reforma total del sistema de penes, de tal manera que s'intenti aconseguir fins allà on sigui possible l'objectiu de la resocialització. De fet, el Codi penal no fa més que recollir un principi, un objectiu que ja venia definit en l'article 25 de la Constitució, que en el seu apartat 2 deia –diu– que «les penes privatives de llibertat i les mesures de seguretat restaran orientades vers la reeducació i la reinserció social, i no podran consistir en treballs forçats»; i continua l'article anunciant els drets dels condemnats.

Realment, jo crec que l'actual Codi penal ha fet un esforç de compliment d'aquest principi constitucional, d'intentar la resocialització del condemnat, i ha trobat unes fórmules noves en el nostre ordenament penal que van en aquesta direcció, i, en aquest sentit, en destacaria els arrestos de cap de setmana i els treballs a benefici de la comunitat. Segons l'article 37 del Codi penal, els arrestos de cap de setmana, amb una durada de trenta-sis hores i un límit màxim de vint-i-quatre caps de

setmana, s'hauran de complir durant els divendres, dissabtes o diumenges, tot i que es poden pactar dies alternatius, en funció de les necessitats del condemnat, en el centre penitenciari més proper al domicili de la persona arrestada. En el cas que en el partit judicial no hi hagi centre penitenciari, l'arrest es podrà complir en els dipòsits municipals.

Aquestes penes d'arrest s'imposen a les conductes que podríem qualificar com a menors, que demostren una voluntat criminal d'escassa entitat, i estan previstes bàsicament per a les faltes: faltes contra les persones –per tant, lesions lleus, producte, per exemple, d'alguna baralla–, faltes contra el patrimoni –petits furt–, o faltes contra l'ordre públic, a partir, naturalment, de conductes lleus. Són conductes que no causen cap alarma social, que no indiquen una especial perillositat per part de l'autor, que són, normalment, fets puntuals, ocasionals, reprovables penalment, però succeeixen sense premeditació i, per tant, especial preparació de l'acte tipificat, i, sobretot, conductes que indiquen una possibilitat clara de no-reincidència i, al mateix temps, una possibilitat certa de reinserció o de resocialització.

El legislador ha apostat clarament per aquestes penes, aplicades a conductes d'escassa entitat delictiva, ja que, al marge del que ara mateix dèiem, l'article 88 del Codi penal permet als jutges o tribunals substituir les penes de presó que no excedeixin d'un any per arrestos de cap de setmana, encara que la llei no prevegi aquesta pena per a la conducta de la qual es tracta. Per combatre aquestes conductes, els arrestos de cap de setmana són una pena ideal. És una pena empipadora: anar diversos caps de setmana –fins a vint-i-quatre– a passar-los en un centre penitenciari o en un dipòsit municipal no és la manera més idíl·lica de passar els caps de setmana. És una pena que permet temps per pensar en el que es pot fer i en el que no es pot fer, i també en les conseqüències que poden derivar de determinades conductes. Suposen també un advertiment clar i greu; greu, si més no, per a persones que no han ingressat mai a presó, per als quals el fet d'estar tancats uns quants caps de setmana ha de suposar un càstig sever. Tot això suposa un element dissuasiu per al futur.

Al mateix temps, però, l'arrest de cap de setmana té uns avantatges clars per intentar assegurar la resocialització del condemnat: evita el contacte amb els delinqüents habituals –i això és important, i no m'estendré més en la seva argumentació–, evita sofriments afegits a la privació de la llibertat i que deriven de l'ambient de la presó i de les normes no escrites que en certa manera condicionen el seu funcionament; en aquest sentit, no és el mateix estar trenta-sis hores tancat en un hotel de cinc estrelles que en una presó, i això malgrat els tòpics que, de vegades massa alegrement, circulen sobre la matèria.

Finalment, i per a la banda més baixa de perversitat delictiva, el Codi preveu la possibilitat que els arrestos de cap de setmana poguessin ser substituïts per treballs a benefici de la comunitat, que no poden ser imposats sense el consentiment del penat, i que, amb diferents condicionants, seran facilitats per l'Administració, la qual podrà establir els convenis pertinents amb aquesta finalitat.

Bé, feta la llei, fetes les previsions pertinents, si ens creiem la seva voluntat resocialitzadora, cal aplicar-la, i, per aplicar-la, els jutges es troben bàsicament amb dues resistències. La primera –crec que salvable i, jo diria, salvada–, la de la pròpia inèrcia a continuar aplicant les penes, diguem-ne, tradicionals, bàsicament penes de presó; en qualsevol cas, aquesta inèrcia es superarà pel transcurs normal del temps. La segona, el segon impediment, la possibilitat que la pena es pugui complir, que hi hagi els elements estructurals suficients de tal manera que la imposició de la pena i el seu compliment no es converteixin o bé en un impossible, o bé el seu compliment distorsioni la voluntat rehabilitadora del legislador. I, en aquest sentit, encara hi ha massa jutges, en massa llocs de la nostra geografia, que addueixen falta d'instal·lacions suficients per poder complir aquestes penes amb els elements i la finalitat que el legislador va preveure. Si les penes s'han de complir –com inicialment diu la llei– en el centre penitenciari més proper, ens trobem que en molts casos no s'ha fet cap obra d'adequació en el centre per encabir-hi els penats de cap de setmana. D'altra banda, si la condemna s'ha de complir en dipòsits municipals i evitar el tràngol d'entrar en un centre penitenciari, encara que sigui en un sector apartat i diferent del dels reclusos, ens trobem que molts municipis, fins i tot comarques senceres, no tenen dipòsits municipals en condicions d'acollir penats durant trenta-sis hores seguides.

Per tant, senyora consellera, quins esforços ha fet la Conselleria per adaptar les seves instal·lacions a la nova normativa? Què s'ha fet per trobar llocs i àmbits on poder complir les penes de treball a benefici de la comunitat? Quin és el capteniment, finalment, del Govern pel que fa a la possibilitat de compliment, d'acord amb la voluntat del legislador, de les penes alternatives que dissensya el nou Codi penal?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable consellera de Justícia, senyora Núria Gispert, per un temps màxim de deu minuts.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustres diputades i diputats, la custòdia i la reinserció social de les persones privades de llibertat han estat els eixos bàsics de la política penitenciària catalana, d'acord amb el mandat constitucional, des que la Generalitat de Catalunya va assumir les competències en matèria penitenciària, l'any 1984, i el febrer, ara fa, doncs, catorze anys.

Aquests eixos bàsics s'han distingit sobretot en dos aspectes: la millora de la qualitat de vida dels interns i facilitar eines per a la seva rehabilitació i per a la seva reinserció social. Fins ara, la política penitenciària catalana s'havia destacat per intentar que aquests dos eixos fossin una realitat. Des de l'any 1995, que va ser aprovat el nou Codi penal, el mateix Codi va introduir

una sèrie de novetats importants en política penitenciària, i, al costat del Codi penal, va ser aprovada una modificació important del Reglament penitenciari, que també marcava una sèrie de diferències respecte a aquesta política.

El Departament de Justícia, què ha fet davant de tot això? Doncs, el Departament de Justícia, immediatament després de l'aprovació del nou Codi penal, el que va fer és introduir en una de les direccions generals de la Conselleria –i no en la de Presons, i no en la de Justícia Juvenil– una sèrie de funcions que marcava el nou Codi penal. La Direcció General de Justícia Juvenil i Mesures Penals Alternatives va ser aprovada, la seva reestructuració i organització, el mes de juliol del mateix any 1995. A partir d'aquesta reestructuració, el que es feia era donar funcions a aquesta Direcció General perquè es fes càrrec d'aquelles novetats que, sense ser les mesures de privació de llibertat, fossin aquelles que s'encarreguessin de les mesures penals alternatives. I tot això en base a l'experiència adquirida per la Direcció General de Justícia Juvenil en quinze anys de funcionament respecte als nostres joves delinqüents.

Quines han estat, per tant, aquestes novetats introduïdes pel Codi penal i pel Reglament penitenciari en els dos àmbits del Departament de Justícia? D'una banda, en l'àmbit penitenciari, les modificacions més importants que es va trobar el Departament de Justícia van ser el sistema de penes, si bé la presó en segueix sent l'eix central. D'altra banda, va donar lloc a una sèrie de treballs fets per les mateixes presons, en les quals el que es va intentar és fer tota la revisió de condemnes, que durant un any i mig van donar lloc a una sèrie de revisions de les fitxes penitenciàries.

Un canvi important ha estat, com vostè ha dit, la introducció de les penes d'arrest de cap de setmana. En aquest sentit, li puc dir que, l'endemà de l'aprovació del Codi penal, a Catalunya hi havien cent cinquanta places, distribuïdes pels diferents centres penitenciaris, que permetien el compliment de la pena d'arrest de caps de setmana. Des que va entrar en vigor el nou Codi penal fins al 31 de desembre del 97 –per tant, dos anys i mig–, el nombre de persones condemnades a aquesta nova pena ha estat de 1.429, de les quals l'han complert en una unitat d'arrestos de cap de setmana 321 persones; de la resta, 477 interns es troben en tràmit d'actuacions prèvies a l'execució, siguin aclariments judicials, citacions prèvies, etcètera, i, d'altra banda, 631 interns han estat condemnats a complir-la, però ja es troben a la presó com a interns penats o preventius.

En relació amb l'actuació d'aquest Departament, d'una banda, la Direcció General, amb una circular dirigida als centres penitenciaris, va establir la manera i la forma de com s'havien de complir aquestes penes. No s'han necessitat més places. El que li puc dir com a exemple és que, durant l'any 97, la mitjana setmanal d'interns que han complert en una unitat d'arrestos de cap de setmana ha estat de trenta-un, i la distribució per centres ha estat: divuit a Barcelona, tres a Dones, dos a Girona, quatre a Lleida i quatre a Tarragona. Per això, ha estat innecessari l'increment de noves places. Si augmentés considerablement el nombre de persones

condemnadés a la pena d'arrest de cap de setmana, es formalitzarien convenis de col·laboració amb alguns ajuntaments, amb un volum de població detinguda significatiu, que disposessin d'un dipòsit municipal en bones condicions i que no tinguessin presó al partit judicial.

Un altre canvi important del Codi penal ha estat l'avançament o l'anticipació de la llibertat condicional. La novetat important introduïda pel Codi penal fa referència a la possibilitat d'avançar aquest benefici als que hagin complert les dues terceres parts de la condemna, i no les tres quarts parts, com era fins ara. Fins al 2 de febrer del 98, s'han beneficiat d'aquesta novetat onze interns.

Finalment, el nou text punitiu ha dotat de rang normatiu suficient l'anticipació de la llibertat condicional dels penats que compleixin setanta anys o que pateixin una malaltia inguarible.

Les novetats introduïdes pel Reglament penitenciari han estat, sobretot, en tres mesures concretes. Primer, en un règim de semilibertat propi del tercer grau de tractament. Aquest Reglament penitenciari introdueix la possibilitat de les sortides i la integració en institucions externes per dur a terme programes concrets d'atenció especialitzada, sigui de formació o drogodependència, sempre que siguin necessaris per al tractament dels interns.

Un segon aspecte important és la presó oberta. Aquest Reglament preveu, en regular el règim obert, la possibilitat que l'intern no hagi de pernoctar al centre penitenciari i que només hi hagi de romandre el temps fixat en el seu programa de tractament per efectuar les activitats de tractament, entrevistes i controls. Fins al 31 de desembre del 97, hi ha hagut un total de vuitanta-sis interns a qui s'ha aplicat aquesta mesura de tractament que abans era impossible de poder realitzar.

I un tercer element important ha estat la creació i la possibilitat de crear unitats dependents per al compliment del règim obert. Es tracta d'unitats arquitectòniques ubicades fora dels recintes penitenciaris, preferentment en habitatges ordinaris de l'entorn comunitari. Un exemple d'aquests ha estat el que s'ha convingut amb l'Associació HOREB, l'1 d'octubre de 1996, que era destinada a dones classificades en tercer grau de tractament.

Fins avui, a 31 de desembre del 97, s'han atès en aquesta unitat 11 dones. Amb vistes al futur, s'està estudiant la possibilitat de constituir una altra unitat dependent, per al compliment del règim obert, que sigui, sobretot, destinada a dones amb els seus fills.

I, en l'àmbit de la Direcció General de Mesures Penals Alternatives i Justícia Juvenil, l'aspecte més important a tenir en compte és, a part dels programes d'assessorament als òrgans judicials, obligats a través del nou Codi penal, les mesures penals alternatives, i, en aquestes mesures penals alternatives, especialment, els treballs en benefici de la comunitat. Com vostè ha dit, consisteix a prestar una cooperació desinteressada en activitats d'utilitat pública, i pot substituir les penes d'arrest de cap de setmana que no siguin substitutives

per altres penes de presó. Aquest programa de treball en benefici de la comunitat s'ha elaborat a partir de l'experiència, adquirida des de l'any 90, en l'execució de programes de serveis en benefici de la comunitat per la jurisdicció de menors.

Fins al 31 de desembre de l'any 97 s'ha efectuat un total de 81 intervencions per a l'execució de penes de treballs en benefici de la comunitat, distribuïdes de la següent manera: 59 a Barcelona, 11 a Girona, 4 a Lleida i 7 a Tarragona. Aquest programa de treballs en benefici de la comunitat s'ha fet amb els convenis amb diferents ajuntaments—en aquest moment, més de 35 ajuntaments—i amb entitats sense ànim de lucre, que col·laboren amb la Direcció General per a la recerca de treballs que puguin donar lloc a aquest treball en benefici de la comunitat.

Aquesta Direcció General també es preocupa del seguiment de la suspensió de la condemna, o de mesures de seguretat. La suspensió de l'execució de les penes privatives de llibertat és d'aplicació en els supòsits en què la pena imposada, o la suma d'aquestes, no sigui superior als dos anys de privació de llibertat, i, excepcionalment, als tres, si el delicte s'hagués comès a causa de la dependència de substàncies tòxiques.

Al llarg de l'any 97 s'han efectuat 39 intervencions en el marc de la suspensió de la condemna privativa de llibertat...

El president

Senyora consellera, ha exhaurit el seu temps de resposta.

La consellera de Justícia

...del nou Codi penal.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora consellera, jo sóc plenament conscient que la Conselleria de Justícia ha de defensar la tasca i l'activitat del Govern, i sóc plenament conscient, també, que ha de defensar la tasca de la seva pròpia Conselleria, i això es pot fer de dues maneres, bàsicament. La primera, considerar que tot va bé, o, si tot no va bé—perquè aquesta és una frase ja, potser, massa usada—, doncs, es fa allò que s'ha de fer, i, per tant, doncs, ja es defensa la tasca de la Conselleria d'aquesta manera, i, l'altra, és considerar que hi ha coses que es poden millorar. I, a partir d'aquesta constatació, treballar, posar-hi els elements que siguin pertinents per tal de millorar allò que és francament millorable. I, davant de la meua interpellació, la cosa concreta que vostè m'ha contestat és dir: «Vam reorganitzar, vam reestructurar la Conselleria, la Direcció General».

Aquesta és una tasca institucional que no costa diners; és fàcil de fer, era necessari fer-la i, per tant, en fi, cap problema per aquesta banda, nosaltres ho recolzem, però amb això no n'hi ha prou, perquè aquí estem en una situació que és aquella que el peix es mossega la cua. Els jutges diuen: «No hi ha prou instal·lacions...» (*Remor de veus. Pausa.*) És que, després, la senyora consellera no em podrà contestar. Els jutges diuen: «No hi ha prou instal·lacions i, per tant, no posem penes de cap de setmana». La consellera diu: «Com que no hi ha prou condemnes, no cal fer més instal·lacions». O sigui, hi ha 150 places. Això de les places és molt relatiu. N'hi ha únicament 150, se n'hi poden posar 300 –i no descobreixo res. Per exemple, al Centre Penitenciari de Ponent hi ha, per complir penes de caps de setmana, i encara en les instal·lacions de règim obert i, per tant, només en cap de setmana, que és quan les instal·lacions de règim obert queden vacants, i, per tant, allò que permet la llei de dir «Les penes de cap de setmana també es podran complir a benefici del reu, quan treballi, per exemple, els caps de setmana, els altres dies de la setmana...», resulta que això ja no pot ser, perquè només es pot complir en les instal·lacions de règim obert. I aquí tenen 5 places els homes i 3 places les dones. Ho repeteixo: tot això és relatiu. Allà on n'hi caben 5, se n'hi poden posar 15, i, allà on n'hi caben 3, se n'hi pot posar els que vulgui –12, no? El que passa és que jo crec que la voluntat del legislador justament és la de donar tots els elements per tal de rehabilitar, de resocialitzar, els penats. I, per tant, crec que les places han de ser individuals i, a més a més, se'ls ha de fer els tractaments que siguin necessaris i no se'n dona, no hi ha tractaments específics per a aquests condemnats –les cel·les sovint no estan en condicions i, per tant, hi ha molts problemes.

Vostè ha fet una afirmació que m'ha preocupat. Ha dit: «Calen convenis amb els ajuntaments». M'ha preocupat, perquè em preocupa que no s'hagi fet ja, que no s'hagi parlat amb ajuntaments, que no s'hagin fet convenis amb ajuntaments, i, encara diria més: abans es parlava aquí dels consells comarcals i de les funcions que podrien o haurien de tenir. Doncs, facin convenis també amb consells comarcals. Hi ha comarques senceres que no disposen d'un dipòsit municipal en condicions, comarques senceres. I, per tant, si la voluntat del legislador és la de donar tots els elements de rehabilitació al penat, el lògic és que compleixin la pena en la comarca en la qual viuen normalment, i, per tant, que la puguin fer en el dipòsit; si més no, en un dipòsit comarcal que estigui en condicions.

També hi ha alguns tics que voldria posar a la seva consideració, alguns tics que no són culpa de la Conselleria; són culpa, probablement, dels jutjats en els quals, probablement, caldria incidir, caldria fer alguna mena, en fi, de consell –no dic de pressió– per tal que variïn aquests tics. Per exemple, jo comentava abans, a qui entenia jo que era la voluntat del legislador que s'apliquessin les penes de cap de setmana. Doncs, els inquilins d'aquestes penes, bàsicament, són pares que no paguen la pensió, conductors sota la influència de begudes alcohòliques i delinqüents habituals; delinqüents habituals que, d'altra banda, el que demanen, senyora consellera, per exemple, quan els posen vuit caps de

setmana, és complir-los d'una tirada, i, en lloc de fer vuit caps de setmana, el que fan són setze dies de presó. I, això, jo crec que va d'una manera directa contra la voluntat del legislador. I, per tant, aquestes qüestions –veig que se m'ha acabat el temps–, les hauria d'intentar ajustar la Conselleria –ja dic que no és responsabilitat directa seva– donant els consells que calguin a l'Administració de justícia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula la senyora consellera, l'honorable Núria de Gispert.

La consellera de Justícia

Senyor diputat, he començat dient que una de les actuacions que va fer la Conselleria immediatament va ser la reestructuració de la Direcció General de Justícia Juvenil per adaptar-se a una gran part de les novetats establertes pel nou Codi penal. Ja sé que això, com vostè diu, no costa diners, però s'havia de fer, per poder delimitar fins on havia d'arribar l'assumpció d'aquestes novetats, per part de la Direcció General de Serveis Penitenciaris, i fins on podia fer-se'n càrrec la Direcció General de Justícia Juvenil. I la decisió que es va prendre va ser aquesta de dividir, entre altres coses, per l'experiència que durant quinze anys Justícia Juvenil havia tingut en tot el que eren mesures alternatives l'internament, i, per tant, simplement, amb reajustos en la mateixa Direcció General i amb una preparació adequada en el seu personal, podia fer-se càrrec d'una manera immediata de les novetats introduïdes pel nou Codi penal.

I dic això perquè estem acostumats que a Catalunya, en el moment que el Codi penal, o qualsevol modificació legislativa, signifiqui un canvi en la manera de funcionar d'una conselleria, es faci immediatament. Pensi que, a la resta de l'Estat espanyol, probablement, en aquests moments encara no s'ha complert un sol treball en benefici de la comunitat, entre altres coses, perquè no tenen ni la sensibilitat que hem tingut nosaltres des d'aquí, ni, potser, les possibilitats, perquè tenen distribuïdes –com vostè sap– totes les presons a nivell de l'Estat espanyol i l'altra Administració penitenciària és, simplement, l'Administració del Govern de l'Estat.

S'ha fet feina, i vostè ha dit que, potser, aquí, si no se n'ha fet més, és per la mateixa inèrcia dels jutjats. I és ben cert. Els jutjats estan acostumats, des de fa més de cent anys, que l'única pena que poden aplicar a les persones declarades delinqüents és la pena de privació de llibertat. I els és més fàcil seguir aplicant aquesta, o aplicar una sanció pecuniària. És funció de la Conselleria –i, a més a més, s'està fent des del primer moment– sensibilitzar tot l'àmbit judicial i la fiscalia, i també els advocats, perquè vagin acceptant la possibilitat d'utilitzar altres mesures alternatives que no siguin exclusivament la pena de presó o la sanció pecuniària.

En un altre ordre de coses, vull aclarir-li que, sobre el tema de les penes d'arrest de cap de setmana, tenim 150

places i que la mitjana setmanal, durant l'any 97, ha estat de 31 o de 32, com li he dit. Mai, mai, mai n'han estat ocupades dia a dia més de 50 –ja no dic les 150, sinó més de 50. A més a més, són places noves; no són les places de règim obert. El règim obert a les presons està en un lloc diferent. Les penes d'arrest de cap de setmana es compleixen en una ala diferent, creada a l'efecte en alguns dels nostres centres penitenciaris i amb entrada separada, i no té res a veure ni amb la vida interna de les presons ni amb el règim obert.

El que és clar és que és absurd pensar a crear més places, quan les 150 creades ara fa un any i mig no han estat mai utilitzades plenament –ni la meitat. El que sí que tenim previst és la possibilitat d'arribar a acords amb diferents ajuntaments: per al cas que algun dia pugui ser necessari tenir més places d'arrest de cap de setmana, poder tenir-les en els dipòsits municipals que puguin estar adequats. Però això no és excusa per a l'àmbit judicial i per als jutges determinar aquestes mesures, és simplement –jo diria– una excusa respecte a la inèrcia que sempre han tingut quant a l'aplicació de noves mesures legislatives.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels bombers

El darrer punt que substanciarem aquest matí és el tretzè punt de l'ordre del dia: Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels bombers, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la Interpellació, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller, intentaré ser, en qualsevol cas, el més breu possible, donada la llarga sessió que portem aquest matí i amb l'intent de donar satisfacció a una expectativa que jo crec que comparteixen moltes de les senyores i dels senyors diputats.

Aquestes darreres setmanes hem tingut ocasió de veure com els bombers de la Generalitat expressen públicament la seva insatisfacció per les condicions en què han de desenvolupar el seu treball, que, en la seva opinió, afecten negativament la seguretat col·lectiva, la seguretat que ells tenen encarregat de preservar.

Hem tingut ocasió de trobar-los i escoltar-los davant mateix del Parlament, a la plaça de Sant Jaume, a les portes de la Conselleria de Governació; els hem vist en manifestació pels carrers de les capitals del país i acompanyant les visites del president de la Generalitat en diversos indrets de Catalunya.

Hem escoltat les seves protestes sorolloses, però sempre simpàtiques i imaginatives, i tot Catalunya s'ha pogut assabentar que hi ha un problema que no s'aca-

ba de resoldre, encara que TV3 els faci un buit informatiu humiliant i vergonyós.

Els bombers han difós a bastament una taula reivindicativa que ha motivat, certament, que es constituís una taula de negociació amb el Departament de Governació. Ens interessa conèixer l'opinió del Govern sobre les seves demandes i si el Govern considera possible que la negociació acabi satisfactòriament, tal com seria de desitjar, tal com nosaltres desitgem particularment.

Els bombers, per als quals tots sentim molt d'afecte i consideració, han estat objecte d'un oblit lamentable aquests darrers anys, malgrat el punt d'atenció que va merèixer sobre ells la situació crítica de l'estiu famós dels incendis forestals. No és responsabilitat, és clar, de l'actual director general d'Emergències i Prevenció i Extinció d'Incendis, que tot just acaba de fer-se càrrec de la responsabilitat, sinó d'una certa deixadesa, en benefici, probablement, d'altres actuacions més lluïdes i vistoses per part del Departament en aquests darrers exercicis pressupostaris.

1.440 bombers professionals de la Generalitat i uns quants bombers més municipals tenen encarregada la seguretat del país, no solament en matèria de prevenció i extinció d'incendis, és clar, sinó en moltes altres incidències, que van des dels salvaments a muntanya fins a les actuacions en matèria d'accidents de trànsit, passant per les assistències tècniques. Els 1.440 bombers de la Generalitat han realitzat 54.200 actuacions l'any 97; d'aquestes, 24.400 corresponen a assistències tècniques, 14.000 a incendis urbans, 6.600 a incendis de vegetació, 6.300 a accidents de trànsit, 2.600 a salvaments i 96 a explosions i ensorraments. 1.440 bombers organitzats en setanta-tres parcs professionals estables, als quals cal afegir els parcs de voluntaris –als quals avui no voldríem dedicar aquesta interpellació, perquè no escau– i els parcs d'estiu; amb una disposició d'uns set-cents vehicles, dels quals el 25%, d'aquests set-cents vehicles, té més de quinze anys de servei, i la majoria procedeixen del mercat europeu de la segona mà. Per a completar-ho, el grup d'emergències mèdiques de bombers ha realitzat 796 actuacions, més de la meitat de les quals corresponen a intervencions en accidents de trànsit, i apunto aquesta dada perquè aquesta tarda la companyia Marina Geli, en la seva intervenció, suposo que connectarà una part de la seva exposició amb aquest punt.

Una plantilla, senyor conseller, manifestament insuficient, molt lluny de les *ratios* europees i d'algunes zones del mateix Estat espanyol, i molt lluny també de les propostes que el mateix Grup de Convergència i Unió va presentar a l'Ajuntament de Barcelona amb motiu de la negociació i de l'aprovació del conveni que havia de regir la composició i actuació dels bombers municipals de Barcelona.

Horari d'aquests bombers professionals: 1.806 hores l'any, en lloc de les 1.610 que els correspondrien d'acord amb la Llei 30/84, a raó de trenta-set hores i mitja, com ho fa la resta de funcionaris de la Generalitat. 200 hores de més l'any, que en conjunt representen 294.000 hores de més, a les quals cal afegir les hores extraordinàries que realitzen aquests 1.440 bombers,

que, l'any 97, han estat 270.000 hores extraordinàries de més, és a dir, 294.000 de més com a conseqüència d'una prolongació forçosa de jornada i 270.000 més com a conseqüència de la dedicació en hores extraordinàries. Evidentment, senyor conseller, això no pot ser i haurem de trobar alguna fórmula que ens permeti corregir una situació que exigeix als bombers molta més generositat de la que ja els correspon i ens donen.

En definitiva, senyor conseller, un cos que fa molt més que previndre i apagar incendis, que treballa dues-centes hores més del que toca, que es veu obligat a realitzar milers d'hores extraordinàries com a conseqüència d'unes plantilles insuficients i mal equipades, amb cascos que ni tan sols han estat homologats, i que des de fa temps li han deixat damunt de la taula una taula reivindicativa, una plataforma reivindicativa, que es pregona i es distribueix pels carrers i les places de Catalunya. Li demanen que augmenti plantilla; que reguli l'accés a una segona activitat per als bombers als quals l'edat o les circumstàncies personals ja no permeten sortir a apagar focs; que millori la seva qualificació professional i les seves condicions laborals; que millori la seva formació; que incrementi els mitjans materials de què disposen.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Necessitem, senyor conseller, saber què pensen fer al respecte. En nom del Grup Socialista, com en altres qüestions importants de la seva àrea i del seu Departament, li oferim la col·laboració que pugui necessitar, si vostè ens manifesta un compromís decidit d'afrontar aquests problemes amb tota la intensitat que el problema requereix i amb tota la sensatesa que requereix poder acabar una situació que jo crec que deteriora excessivament la imatge que pot tenir l'opinió pública de la situació en què es troba, de menysteniment per part del Govern, un cos tan sincerament preuat per tots els ciutadans de Catalunya, com és el Cos de Bombers.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara, per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Pomés.

El conseller de Governació

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començo per l'última frase del diputat senyor Vilalta: «afrontar-los». Sí. Afrontar-los no vol dir acceptar-los, sense més ni més, tota la taula reivindicativa. Això també ho deixo ja d'entrada ben clar.

Bé, fem-ne un petit repàs. En primer lloc, jo li demanaria que fes una distinció, que al final m'ha semblat que sí que ja la feia, eh?, però que fem una distinció. És a dir, miri, en aquests moments, hi ha un procés, sens dubte, de malestar, hi ha un procés de reivindicacions, no dels Bombers de la Generalitat, sinó dels bombers funcionaris de la Generalitat, perquè Bombers de la Generalitat tant ho són els funcionaris com els volun-

taris, i aquest és un principi absolutament bàsic que el Govern ha mantingut, manté i suposo que mantindrà en el futur. Per tant, estem parlant aquí d'una qüestió que afecta els bombers funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

Oblit, deixadesa..., jo crec que no són les paraules més adequades. En primer lloc, una altra consideració: no sé..., té vostè un error en les xifres. 1.440 bombers és la xifra que hi havia de bombers funcionaris el 1994; el 1997, jo li garanteixo que, deixant a part 59 persones que estan en aquesta segona activitat, nosaltres paguem la nòmina de 1.635 bombers funcionaris. I això li ho garanteixo, perquè, en aquests moments, és a dir, sabem a qui paguem i en concepte de què.

Perquè, miri, l'evolució dels bombers funcionaris des dels anys 82, 83, en què es van fer les transferències de les diputacions, ha sigut una evolució creixent: dels primers 464 bombers, l'any 82, es va passar als 769, el 84, i, a partir de 1987, en què ja no hi van haver més incorporacions –perquè les altres incorporacions dels darrers, per exemple, ajuntaments, com puguin ser el de Tarragona i Reus, en realitat ja eren bombers que una part del seu sou ja s'incloua dins del capítol de la Generalitat–, ha sigut que, el 88, hi havien 1.073 bombers; el 89, 1.142; el 91, 1.303; el 93, 1.474, i, el 95, 1.695, que després, en un període decreixent de jubilacions, aquests 1.695 han passat a 1.635, perquè en aquests moments hi han 85 places vacants, de les quals hi han 42 persones que les estan ocupant interines. Fem bé les sumes i restes.

Per la seva banda, els bombers voluntaris –i també ho vull deixar molt clar– no han tingut un creixement paral·lel que en algun cas pogués fer sospitar que, el Govern de la Generalitat, el que pretenia era substituir funcionaris per voluntaris. Perquè, miri, quan els bombers funcionaris tenien 1.141 persones el 89, els voluntaris eren 1.813; quan els funcionaris eren 1.303, els voluntaris havien baixat a 1.786, i, quan els funcionaris eren 1.695, aquests continuaven estant al voltant dels 1.700 efectius. Sí que és veritat –sí que és veritat– que nosaltres pretenem que la disposició del Servei d'Emergències de Catalunya sigui un sistema mixt, en què hi hagi una part de funcionaris i una part de voluntaris. I això, com vostè sap molt bé, ha sigut un dels aspectes que nosaltres hem volgut posar aquí, sobre la taula, a partir del moment en què s'ha aprovat la Llei de protecció civil en aquest mateix Parlament –i, per cert, amb un gran consens i una gran col·laboració per la seva part, i així en vull deixar constància i reconeixement–, com, també, després de la resta d'actuacions que s'han dut a terme, com ha sigut la fusió en una sola direcció general de la part de protecció civil i de bombers.

Jo entenc que els bombers plantegin un seguit de reivindicacions, i sempre –sempre– mantindran no solament el meu respecte, sinó la meua consideració, en tant que professionals. Hi ha un seguit de coses en les quals el Govern..., el que vostè demana: «Quin és el capteniment del Govern?»; doncs, ja li ho avanço.

En el tema de material, continuar endavant amb un pla plurianual; pla plurianual que, els anys 95, 96, 97, ha suposat de l'ordre dels 1.517 milions de pessetes en

material i que per als propers anys està xifrat en 1.400 més. Si comptem inversions que en aquests moments estaran realitzades per l'empresa GISA, se n'hi haurien de sumar de l'ordre de 160 milions més per a aquest any, ja, 1998. Per tant, una remodelació, una remodelació de mitjans materials d'acord amb unes necessitats.

Per cert, no és cert que s'hagin baixat les prioritats de bombers. Vostè mateix sap que en les meves compareixences hi ha hagut un tema al qual s'ha donat molt d'èmfasi, que és tot el tema de detecció precoç i anticipació de mitjans aeris per a incendis forestals, que això significa de l'ordre de gairebé 1.000 milions de pessetes en campanyes forestals, que també s'han de considerar en aquest capítol en conjunt de dotació de material.

En el tema de personal, doncs, en el tema de personal nosaltres tenim ja un acord de govern en què s'autoritza, aquest any 1998, a fer una oferta pública de fins a 140 places. Una part d'aquestes 140 places serien precisament per cobrir les vacants que, per jubilació o bé per persones que han demanat l'excedència, s'ha reduït d'aquesta plantilla. I la resta seria per anar a aquesta negociació de la segona activitat, segona activitat que jo crec que la Llei ja contemplava, i és evident que s'ha de regular, perquè, lògicament, un professional arriba a un moment de la seva vida biològica que, tot i mantenir unes altes prestacions per poder desenvolupar determinades actuacions en el si del parc, doncs, no és obligat que pugui anar a un sinistre. Aquesta persona ha de poder continuar estant dins de l'estructura d'emergències, però ha d'haver-hi una persona que la reemplaci en l'àmbit operatiu. I, per tant, sens dubte, la regulació d'aquesta segona activitat portarà de forma anual un increment progressiu del volum total de professionals bombers funcionaris per garantir en tot moment una correcta situació operativa.

En el tema de formació, nosaltres, aquest Pla director que volem endegar, que estem intentant endegar, que el bomber deixa de ser el professional del foc, com molt bé vostè deia, per passar a ser el professional de l'emergència, sens dubte –sens dubte– requereix uns processos de formació, d'adaptació a unes actuacions que, per cert, no és que estiguéssim fent, l'any 97, en la memòria que vostè em deia, sinó que ja les fèiem per endavant, i, per tant, en el tema de formació, sí que aquí també estem disposats a anar endavant i, en aquest sentit, també s'han fet propostes a la mesa de negociació.

No sé si se m'ha...

El vicepresident primer

Li falta mig minut.

El conseller de Governació

Molt bé. Pel que fa al tema d'horaris, vostè diu: «Els bombers estan fent més hores del compte»; els bombers estan fent les hores que marca la Llei; perdoni, estan fent les hores que marca la Llei. Una altra cosa és que hi hagi un altre col·lectiu de funcionaris que tingui una normativa diferent. Els bombers per aquest horari i per

la seva especificitat també cobren un complement diferent de la resta de funcionaris –bastant diferent.

Acabo. Per cert, una anotació. Digui'm si en el mercat hi ha alguna marca de casc de bomber que en aquest moment estigui homologat. Si la sap, me la diu.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Per fer rèplica, té la paraula el diputat senyor Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor conseller, em sembla que s'ha deixat el rellotge; millor el rellotge que el casc, oi? (*Rialles*).

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo, evidentment, he manejat dades sobre plantilla extretes de les darreres memòries publicades per part del Departament. En qualsevol cas, no hi ha més de mil cinc-cents voluntaris –perdó: bombers professionals operatius en aquest moment–, i, per tant, fins i tot, si vostè vol que ens situem en una referència de mil sis-cents, jo no hi tindria inconvenient.

El que he dit continua sent veritat; es produeixen hores extraordinàries en l'ordre de magnitud del que he assenyalat abans: 270.000 hores extraordinàries i 294.000 hores en concepte de prolongació de jornada. Si aquestes 294.000 hores en concepte de prolongació de jornada es convertís en bombers en l'horari pausat que s'assenyala per a la resta de funcionaris, significaria –la prolongació de jornada– la necessitat addicional de cent vuitanta-dos bombers més i les hores extraordinàries significarien la necessitat addicional de cent seixanta-set bombers més. En conjunt, cent vuitanta-dos i cent seixanta-set sumen prop de tres-cents bombers addicionals que, en qualsevol cas, farien falta en el millor dels casos. I li deia abans que ens manteníem lluny de les *ratios* que es consideren normals –per a una població com la nostra en el conjunt d'Europa, seria d'uns quatre mil cinc-cents bombers, i, per tant, respecte a les *ratios* europees, ens en farien falta uns tres mil–, que ens mantenim baixos respecte al que és la mitjana de l'Estat espanyol –que consideraria que, per a una població com la nostra, farien falta dos mil cent quaranta-tres bombers i, per tant, que en farien falta sis-cents quaranta-tres– i que es mantindria baixa, senyor conseller –i aquí li crido especialment l'atenció–, respecte a la proposta que vostès van fer, que Convergència i Unió va fer a l'Ajuntament de Barcelona.

Extrapolant la proposta que vostès van fer –i el document de proposta és aquí–, signada pels regidors senyor Antoni Marcet a l'Ajuntament de Barcelona, per oposar-se al que l'equip de Govern de l'Ajuntament de Barcelona plantejava, i extrapolant-ho en el conjunt de la població de Catalunya, per a Catalunya caldria una plantilla de dos mil sis-cents vint-i-un bombers, amb la qual cosa en mancava encara, en qualsevol cas, en la millor de les hipòtesis i acceptant que n'hi haguessin mil sis-cents d'operatius, un miler més. I aquest és el problema. Sabent totes aquestes consideracions, és pel que, els bombers professionals, suposo que han decidit

4642

portar la seva protesta al carrer. Si estem tan excessivament baixos respecte a les *ratios* europees, fins i tot respecte a la *ratio* espanyola, però, sobretot, respecte al que vostès mateixos, la seva pròpia coalició planteja a l'Ajuntament de Barcelona –i li repeteixo que aquí hi ha proposat–, vol dir que estan carregadíssims de raó més enllà de les consideracions polítiques partidistes que puguem afegir-hi els grups de l'oposició quan plantejem aquesta qüestió en el si del Parlament.

La realitat és aquesta: els bombers realitzen una prolongació de jornada que ells consideren que no és acceptable per més que hi hagi un complement específic que la complementa; doncs, qüestionem-nos la situació. Els bombers li diuen que reformuli la seva dedicació horària i que reformuli, també, el seu complement; que no es poden fer tantes hores, que no disposen de l'assessorament i de la formació necessaris per a atendre tot aquell ventall d'exigències que se'ls reclamen i, tot això, jo crec que l'obliga, senyor conseller, a plantejar-se decididament, amb ànim d'intentar resoldre –vol dir amb ànim d'intentar pactar i de trobar els acords necessaris– aquesta taula reivindicativa.

Jo li ofereixo, en nom del Grup Socialista, el diàleg que vostè pugui requerir, però jo crec que no és bo ni per a vostè ni per a nosaltres, ni per al conjunt del país, veure com el cos de bombers, evidentment, professional –ja he dit abans que la qüestió dels voluntaris no ho afrontava avui, aquí; ho podem fer un altre dia– ha de repartir pels carrers i les places de Catalunya, doncs, la seva protesta per saber que no se senten tan ben atesos com correspondria i que no se'n senten tan majoritàriament..., i que les manifestacions que fan són tan reeixides com tots hem tingut ocasió de veure.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ara, el conseller, si ho desitja, pot fer contrarèplica. Doncs, té la paraula l'honorable conseller de Governació senyor Pomés.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president; per a la rèplica, molt ràpidament. Em barreja xifres no homogènies, senyor Vilalta, perquè tornem a dir allò de sempre; vostè diu: «Si apliquem *ratios* de Madrid o de l'Estat espanyol o apliquem *ratios* d'una altra banda, es necessiten dos mil cinc-cents, se'n necessiten dos mil, se'n necessiten sis-cents...» Torno a dir-li el mateix: «Bombers de la Generalitat és la suma dels funcionaris més els voluntaris», i aquesta és una de les qüestions, per a nosaltres, cabdal.

Segona: reformulem l'horari. Evidentment, evidentment, estic d'acord amb vostè, estic d'acord amb vostè que, si es manté el mateix sistema de gestió horària que en aquests moments tenen establerta els bombers funcionaris de la Generalitat i es volgués fer una reducció d'hores, aquesta reducció d'hores implicaria neces-

sàriament la incorporació de tot aquest seguit –no sé si coincidiríem exactament amb les xifres, però per al cas ara és igual– d'increment de bombers per continuar prestant la mateixa assistència amb el mateix grau que ara. Jo crec que això no porta a res positiu.

És a dir, nosaltres estem disposats –i ho dic aquí molt clarament i, per tant, li agraeixo, també, la seva voluntat de diàleg–, nosaltres estem disposats a entrar en una anàlisi sobre aquesta situació horària dels bombers, però qualsevol reformulació que anés a la baixa en tema d'hores ha d'anar inexcusablement acompanyada d'una modificació de l'actual horari i de l'actual gestió de recursos humans en els parcs i les zones.

Això que s'ha presentat sobre la taula de negociació fins ara ha estat taxativament rebutjat pels bombers, però, en qualsevol cas, nosaltres no podem acceptar, perquè ens semblaria un encariment de la prestació de servei sense cap contraprestació, que, mantenint la mateixa seqüència horària que ara, es disminuís el nombre d'hores/any per professional. És a dir, la disminució d'hores/any per professional ha d'anar inexcusablement lligada a una reformulació del sistema de quadrants horaris.

Per últim, insistir en el fet que, per part nostra, la voluntat d'avançar en els temes de formació, en els temes de la segona activitat, en els temes d'aquest reconeixement professional, en cap moment els la neguem, i que no es pot interpretar l'actitud del Departament de Governació o del Govern en una situació, doncs, de tensió en unes negociacions com que no existeix un reconeixement professional, però és evident que també hi ha una responsabilitat del Govern per garantir una correcta ordenació d'aquesta prestació del servei.

Nosaltres volem anar cap a una àrea d'emergències potent, amb un dispositiu actualitzat, amb uns professionals correctament tractats, òbviament, però dins d'un marc en què el servei estigui prestat, doncs, també amb unes garanties, amb uns costos i amb una organització que permeti aquesta qüestió. En cap cas ens plantejem ni reduir la plantilla de funcionaris ni la seva congelació; admetem que aquest procés de segona activitat anirà incrementant les xifres, gradualment, però el que no pot ser és que en aquests moments nosaltres ens puguem plantejar fer incorporacions d'un 20 o un 30% de plantilla per mantenir una situació horària que, si canviéssim la seva gestió, es podria fer, doncs, d'una millor manera.

En qualsevol cas, li agraeixo la seva voluntat de diàleg; tingui per segur que estarà vostè perfectament informat de tot el que fem i, eventualment, doncs, per aconseguir això: garantir un procés idoni de prestació de serveis.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Es suspèn la sessió fins a havent dinat; la reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

(En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.)

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre les emergències mèdiques

Entrem ara al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les emergències mèdiques. Per presentar la interpellació, té la paraula la il·lustre diputada del Grup Socialista senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, honorable conseller, el motiu d'aquesta interpellació, que ve seguida de la interpellació que el company Ramon Vilalta ha fet al conseller de Governació, senyor Pomés, és continuar amb el tema de les emergències mèdiques, que en algun aspecte ja s'ha tocat en la interpellació prèvia.

Són molt breus els objectius d'aquesta interpellació. Volem saber, aprofundir quins són els propòsits de capteniment de la Conselleria de Sanitat, del Departament de Sanitat, respecte a l'assistència sanitària i transport sanitari primari, en el cas dels accidentats i malalts amb urgències d'alt risc. En volem debatre fonamentalment el model, el disseny. Per això necessitem, clarament, analitzar el que tenim ara. També voldríem saber, senyor conseller, què implicarà la posada en funcionament del número únic d'emergència, 112, que des del Departament de Governació..., en la premsa almenys s'ha anat dient durant tots aquests últims mesos i dies.

En aquest moment, tot el tema de les emergències mèdiques, des del punt de vista sanitari, és molt heterogeni, com vostè sap, en el territori català. Per tant, com que aquest Parlament ha de respondre a les necessitats dels ciutadans, intentar un equilibri territorial..., si m'ho permeten, intentaria portar-los de viatge; portar-los de viatge al territori català, molt breument, perquè des del territori s'ha de veure aquesta heterogeneïtat i com podem avançar en el model.

Si vostè o qualsevol de nosaltres té un accident a Barcelona ciutat, per exemple, senyor conseller, vostè sap que el 061 serà, amb aquesta ordenació que va fer fa uns anys el mateix Departament amb l'Ajuntament de Barcelona, el que des d'una central única de trucades, molt professionalitzada, decidirà qui ha d'anar-hi, amb quins recursos: si ha d'anar-hi un personal sanitari amb una ambulància medicalitzada, o si ha d'anar-hi simplement un sanitari amb un vehicle menys ràpid, o si han

d'anar-hi, a més a més, els bombers, etcètera. Això a la ciutat de Barcelona, eh?, el 061, que s'ha intentat traslladar en el que en diríem el «tram urbà continu», a la zona propera a l'àrea metropolitana, però encara sense haver-se fet efectiu.

Si vostè està a allò que anomenen els experts la «isòcrons», un temps aproximat de cinc nuclis de població a nivell de Catalunya –Badalona, Calella de la costa, Vic, Manresa o Hospitalet–, a vostè li vindrà, si té un accident, un VAM. Des de SEMSA se li enviarà un personal especialitzat, sanitari, amb una ambulància medicalitzada que l'atendrà. Això en aquestes ciutats, diríem, del territori català, però, hi insisteixo, en una isòcrons, en un radi que vol dir el temps des de la sortida de l'hospital on estan aquests vehicles medicalitzats fins al lloc de l'accident, en vuit o deu minuts.

La resta, vostè sap, senyor conseller, que és absolutament heterogènia i que, si qualsevol de nosaltres té un accident a Reus, a Girona, a tot el territori gironí, a terres de l'Ebre, Tortosa, la Sénia, Lleida, al Pirineu..., fonamentalment ve Creu Roja, perquè no s'ha estès, excepte en el cas de Tarragona ciutat, tot el tema del transport sanitari dependent d'una empresa pública.

Per tant, en aquest petit viatge en el que és la realitat del territori català, hem pogut molt breument demostrar aquesta heterogeneïtat amb, diríem, els recursos que hi ha. I sobretot perquè vostès l'any 92 varen crear una empresa pública; una empresa pública que es diu SEMSA, que tenia –i ho llegeixo literalment– cinc funcions, senyors conseller. Diu: «prestar assistència sanitària a accidentats i malalts crítics *in situ*; trasllat de malalts crítics d'hospital a hospital, un cop estiguessin estabilitzats; coordinar la informació de totes les emergències; col·laborar en catàstrofes, i fer formació en el tema de les emergències». Diríem que el resultat final de SEMSA és positiu, diríem que molt positiu, en el trasllat de malalts crítics d'hospital a hospital, i ha quedat en molt mig camí en el tema de prestar assistència sanitària a accidentats i a malalts crítics *in situ*. Perquè, ens explicarà, senyor conseller, per què s'ha decidit Badalona, Calella, Vic, Manresa, Hospitalet i Tarragona, i per què no s'ha decidit Reus, Girona, Figueres, etcètera? Per què no hi ha transport medicalitzat? Quin criteri...? El criteri poblacional, el criteri de població flotant? Com pensa avançar aquesta empresa?

Si un mira els pressupostos de SEMSA, veu que pràcticament no han augmentat els últims anys, molt poc. No hi han plans d'inversions importants. Se'n diu que es farà una unitat de transport primari a Lleida, a Girona, a Reus; però això són paraules. Tot l'any 97, des del territori, sentim dir això, però en realitat és impossible que almenys en el pressupost d'enguany, del 98, pugui fer-ho.

Per tant, aquesta és la valoració que nosaltres fem de SEMSA. Però encara un altre punt, senyor conseller. He dit que Creu Roja, fonamentalment, aquesta entitat històrica que ha fet emergències, és la que es responsabilitza d'anar, fonamentalment, al lloc on hi ha els accidentats, i també de fer el transport a l'hospital o a l'àrea bàsica pertinent, i també d'atendre *in situ* aquells malalts crítics..., diríem, un infart, etcètera –en general,

parlo, de tot el territori català. Què li passa, a Creu Roja? Creu Roja, com qualsevol entitat important, ha de racionalitzar els seus recursos. Ha hagut, òbviament –i això és important, i hi estem d'acord– de professionalitzar els seus efectius, però vostè sap que objectors i militars, durant molts anys, feien aquests tipus de serveis; ha hagut de fer, evidentment, pactes laborals. Però aquesta és la realitat: està comarcalitzant els seus efectius, per raons d'empresa, per raons de poder subsistir.

Moltes de les persones que són diputats en aquest Parlament són alhora alcaldes, i saben que s'estan fent collectes per comprar ambulàncies; ambulàncies que en un altre territori és al mateix Departament de Sanitat on es resol aquest tema. I estic parlant de pobles mitjans i de ciutats petites, de dificultats de mantenir una ambulància en cada lloc. Això, acompanyat, evidentment, amb una lluita, que em sembla bastant absurda: que Creu Roja es baralli amb els ajuntaments.

Aquí manca, senyor conseller, una planificació. Manca una necessitat de veure, per al transport sanitari, un tema absolutament important... El transport sanitari, l'assistència sanitària és una prestació sanitària que hi va la vida de moltes persones. Li llegeixo literalment allò que vostè sap, perquè ha estat el que ha encapçalat el Pla de salut 96-98. Diu així: «Els objectius 96-98 per a Catalunya són reduir la mortalitat dels accidents de circulació, dels quinze a vint-i-quatre anys, d'un 35%, i millorar l'atenció urgent als accidentats, i millorar l'atenció a les seqüeles.» Vostè sap que són la primera causa de mort entre els cinc i vint-i-quatre anys, i de morbiditat, els accidents de circulació, són la segona causa de mort i de morbiditat entre els vint-i-cinc i quaranta-quatre anys. Per tant, estem parlant d'un problema de salut important, on cal una planificació, després de tants anys de govern de Convergència i Unió, és desequilibradament... Podríem parlar d'inequitat en el territori: no és el mateix ser atès per un transport medicalitzat 061, o per un transport medicalitzat que ve d'una empresa pública, diríem un VAM.

Per tant, en aquest moment, després d'anys, li demanem quins són aquests propòsits de capteniment. Estem preocupats perquè veiem que SEMSA ha parat el seu creixement; en tot cas, el creixement –ja ho he dit abans– és molt a poc a poc. No sabem d'ella un pla d'actuació. No tenim un pla d'inversions. No sabem un pla de finançament de tot allò que seria una planificació a mitjà i a llarg termini. I li preguntem concretament: el Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris, que deu estar a punt de publicitar-se, d'explicar..., parlarà d'aquest tema? Quines relacions té la Conselleria de Sanitat per parlar amb Governació pel que fa referència al número únic 112? Parla amb les entitats municipalistes de tot el tema del transport sanitari? I amb Creu Roja?, que parla de quina ha de ser la planificació conjunta? Creu Roja és mà d'obra barata, moltes vegades. Creu Roja està suplint a molts llocs una responsabilitat, una prestació sanitària fonamental; i ho continuarà fent, molt probablement, perquè seria impensable, almenys a mitjà termini, la substitució per una empresa estatal a tot el territori. Vostè ho sap, senyor conseller. Trànsit, Governació... Han parlat amb els Mossos d'Esquadra,

els responsables dels Mossos d'Esquadra, respecte a aquest tema? Jo pregunto a les diferents delegacions territorials de Creu Roja. Ha parlat amb el responsable dels Mossos d'Esquadra, en tant que assumiran, assumeixen les competències de trànsit, del tema d'accidents de circulació? En cap moment. I ACESA, la concessionària d'autopistes? Vostè sap que és Creu Roja que fa el transport; fonamentalment, de tota la xarxa d'autopistes.

Per tant, massa preguntes, senyor conseller. Però no em malinterpreti: nosaltres demanem diàleg, consens polític, perquè nosaltres som un grup que vol esser govern, i que governa molts ajuntaments. Per tant, des d'aquí, esperant les seves contestes, li oferim posar fil a l'agulla, fonamentalment en aquesta necessitat de planificació a mitjà i a llarg termini de tot el tema de l'assistència sanitària dels accidentats i malalts crítics, o d'urgències, vitals, i el transport sanitari fins a l'àrea bàsica de salut o l'hospital de referència.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor vicepresident, il·lustres senyores diputades i senyors diputats... Senyora Marina Geli, vostè ha citat el Pla de salut; jo també el citaré, per veure, d'alguna manera, com s'ha evolucionat. L'any 1989, va haver-hi a Catalunya 32.000 accidents amb lesions, i de resultes d'aquests accidents hi va haver 1.295 morts en les primeres vint-i-quatre hores; l'any 1994, hi va haver 698 morts, i l'any 1996 va haver-hi 614 morts. I els experts estan d'acord que una part de la reducció de la mortalitat, observada amb aquestes dades, es deu, entre d'altres coses, a les millores en l'atenció urgent als accidents.

Crec que amb els recursos de què disposem actualment –i que després explicaré– la resposta a les emergències sanitàries es pot considerar correcta; evidentment, millorable, però, a la fi, es pot considerar correcta. La Generalitat de Catalunya està orientant la resposta assistencial a les emergències mèdiques com una cadena assistencial ininterrompuda que s'inicia amb la detecció de l'emergència i l'assistència *in situ*, en els casos en què aquest tipus d'assistència és factible, i acaba amb el tractament a l'hospital de referència. Aquesta cadena assistencial integra tots els recursos humans i materials acreditats utilitzables, tant els sanitaris com els no sanitaris, amb la deguda formació –els bombers, la policia...– per donar una resposta esglaonada i de qualitat a l'emergència.

L'objectiu d'aquest sistema és assegurar la cobertura assistencial en les emergències del major nombre possible de ciutadans de Catalunya, i en especial d'aquells que pertanyen a àrees on no es disposi de recursos sanitaris específics d'atenció a les emergències. En aquest *continuum* assistencial, és del tot indispensable la coordinació de totes les actuacions i la mobilització de re-

cursos mitjançant protocols, procediments i coordinació en temps real per personal qualificat, sota una supervisió mèdica constant i continuada, la qual cosa s'ha de dur a terme des dels centres coordinadors que s'estableixin.

Evidentment, no partim de zero, i ja en l'actualitat, doncs, existeixen diferents recursos, tant hospitalaris com extrahospitalaris, que vostè coneix, i que donen resposta a les situacions d'emergència.

Pel que fa a l'assistència extrahospitalària, a l'assistència *in situ*, ja disposem de diversos recursos i de dispositius de resposta, tant medicalitzats, com no medicalitzats, que funcionen, nosaltres creiem, d'una manera eficaç.

Quant a la resposta sanitària no medicalitzada, disposem dels recursos de les empreses privades de transport sanitari, i, d'altra banda, dels molt importants de la Creu Roja de Catalunya.

Pel que fa als dispositius de resposta medicalitzada, existeix el SEM, el Sistema d'Emergències Mèdiques, que actua a tot el territori català, tret, com ja s'ha comentat, de la ciutat de Barcelona, i el Servei Coordinador d'Urgències de Barcelona, en aquesta última ciutat, i ambdós dispositius disposen d'equips mòbils d'assistència i d'un centre coordinador. En aquests moments, al Baix Llobregat existeix també un centre que coordina els recursos d'urgència i d'emergència existents.

El SEM disposa de dos tipus de recursos: disposa del vehicle d'assistència mèdica, el VAM, especialment concebut per proveir la primera assistència *in situ* de manera ràpida, i les unitats de cures intensives, mòbils, dedicades al transport interhospitalari d'emergències i malalts crítics. Aquests tipus de vehicles estan equipats per personal mèdic, d'infermeria i tècnic, amb coneixements i experiències en l'assistència d'emergències i el transport de malalts crítics.

L'equip del VAM ha de dur a terme la primera assistència i l'estabilització del malalt *in situ*, deixant el transport d'aquest malalt a l'hospital, si s'escau, en mans d'ambulàncies d'empreses privades o de Creu Roja. Actualment disposem a Catalunya de sis bases assistencials primàries del SEM, al Baix Llobregat, a Badalona, a Calella, a Tarragona, a Manresa i a Vic. Per dur a terme el transport secundari o interhospitalari indispensable per al diagnòstic o el tractament definitiu, a part de les esmentades unitats de cures intensives mòbils, el SEM disposa d'un helicòpter del Reial Automòbil Club de Catalunya i de tres equips de transport de neonats. Així, hi ha un total de setze equips per al transport secundari que cobreixen la totalitat del territori.

A la ciutat de Barcelona la resposta es dona mitjançant el servei coordinador d'urgències de Barcelona, 061. Aquesta cadena assistencial es completa amb l'àmbit hospitalari, és a dir, amb la xarxa hospitalària d'utilització pública, que, com vostès saben, ha assolit una maduresa i una qualitat assistencial remarcables, és un signe de l'equitat territorial, a la qual deia vostè que no teníem sensibilitat, i sol ser la que rep les emergències en primera instància, i quan la seva capacitat tècnica,

diagnòstica o assistencial es veu sobrepassada, els malalts són traslladats, en aquest cas majoritàriament pel SEM, als hospitals de referència, que disposen de tots els recursos de diagnòstic i tractament necessaris per fer front a la solució definitiva de qualsevol tipus d'emergència.

L'any 1997 el Servei Coordinador d'Urgències de Barcelona va atendre més de 500.000 trucades, que van donar lloc a quasi 200.000 serveis assistencials d'urgències i emergències i, la resta van ser consultes mèdiques i informació. I el SEM va realitzar al voltant de 10.000 assistències d'emergència i 5.535 transports interhospitalaris. Com s'ha fet el desplegament de les bases del SEM? Doncs, s'ha fet seguint una metodologia que té en compte, fonamentalment, les dades demogràfiques, els accidents de trànsit atesos i la presència de bases del SEM, amb equips de transport secundari funcionant. Per dur a terme la prioritització de les bases, han estat tingudes en compte les propostes que va fer al seu dia l'Institut Català de Seguretat Viària i les anàlisis realitzades pel Servei Català de la Salut, que contempen —a part de les esmentades— altres variables, com són l'existència de plans d'emergència industrial —el cas de Tarragona—, els punts negres d'accidentabilitat de trànsit, o les facilitats d'instal·lació de la base. Totes les variables van ser ponderades al seu moment i, a partir d'aquí, s'han establert uns grups de prioritats per comarques. De cara al futur, el primer grup de prioritització inclou el Gironès —vostè ho ha esmentat—, el Segrià, el Vallès Oriental i el Vallès Occidental.

Dins d'aquest plantejament, és lògic que no puguem disposar d'equips d'emergència medicalitzats per a l'assistència *in situ* en àrees on la demanda identificada i potencial estigui per sota d'uns mínims que permetin garantir la qualitat d'aquests equips, però això no vol dir que no es pugui donar una resposta, i que aquesta resposta no sigui efectiva. Al contrari, tots els sistemes d'emergències, arreu del món, es basen en respostes graduals, *in crescendo*, fins al tractament definitiu al nivell hospitalari que convingui.

Partint d'aquesta realitat, creiem que hem de continuar orientant les noves actuacions utilitzant tots els recursos que estan al nostre abast, que tinguin una qualitat acreditada per formar part d'aquesta xarxa de resposta a l'emergència. No ens podem permetre donar respostes desproporcionades, quantitativament o qualitativament. D'una banda, perquè els recursos —els nostres recursos— són limitats i, d'altra, perquè una resposta desproporcionada crea una desestructuració de tot el sistema, perdent les referències objectives, la qual cosa, des del punt de vista estrictament sanitari, és dolent i costós.

Cal posar de manifest que tot aquest escenari de millores no es pot assolir mitjançant un esforç unilateral de l'Administració i, per tant, d'aquí que nosaltres estiguem treballant, en aquest cas, amb institucions com és la Creu Roja, que té un paper rellevant, i ho estem fent amb altres sectors de la societat civil. Creiem que en aquest moment hi ha una gran conscienciació per part de tots els que participen en l'assistència a les emergències des de fora de l'Administració sanitària. Aquesta

4646

conscienciació ha estat la raó de millores substancials, de les que jo deia al començament, i que ens havien permès disminuir d'una manera important, molt important, la mortalitat dels accidents de trànsit. I, sens dubte, aquesta conscienciació ha de fer que aquest procés sigui un procés consensuat amb totes les parts, i que assolim una assistència eficaç i digna per a totes els ciutadans, i que no hi hagi diferències.

Jo, en aquest sentit, voldria agrair la col·laboració que des de la cambra vostè ens ha prestat; nosaltres estem en contacte, com ho he dit, amb Creu Roja; aquest és un tema que també, evidentment, s'està debatent dintre del que és el Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris i, per tant, hem de trobar com, gradualment, i segons ens permeten les disponibilitats pressupostàries, podem anar desplegant la resta de bases de primària en el conjunt de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica la senyora diputada, si ho desitja. (*Pausa.*) Té la paraula la senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor conseller, algunes preguntes que han quedat a l'aire. Què pensa el Departament de Sanitat del 112? El senyor Pomés, el conseller de Governació, acaba d'anunciar a aquesta cambra que, a mitjà termini, els bombers poden ser la primera línia –i ho ha dit literalment– dels professionals de l'emergència; en entrevistes en mitjans de comunicació el senyor Prió ho deia així. El seu Departament participa en aquesta unificació? Una altra pregunta, senyor conseller: el 061 ha de continuar? Ha de continuar amb allò que nosaltres hem presentat moltes vegades en aquesta cambra? El 061 ha resolt molts problemes, és la primera experiència unificada d'emergències, per què no, d'una vegada, molt abans de pensar en un VAM primari a Girona ciutat, per exemple, o a Lleida ciutat, per exemple, no pensen en un 061 per a totes les trames urbanes contínues? I a qui podem posar un VAM primari? I els bombers? Seran, de veritat, els que faran aquesta primera línia, a la banda, diríem, de la Lleida pirinenca? En realitat, moltes vegades ja són els bombers, allà on hi ha una certa experiència en emergències mèdiques més important.

Ha dit una cosa preocupant, diu: «Les empreses privades d'ambulàncies fan transport primari.» És que volem privatitzar, deixar en mans d'entitats privades amb afany de lucre, com s'estan introduint –encara que tímidament– en el transport primari, o parlar de transport secundari, fred?

Cada regió sanitària té un pla d'emergència i d'assistència sanitària? I els ajuntaments? Les policies locals, que de vegades també fan emergències? Aquestes són preguntes, senyor conseller, que s'han de contestar, perquè no és veritat..., és evident que hem millorat molt, i hem reconegut que SEMSA ha fet quelcom molt important, que és fer bé el transport de malalt crític d'hospital a hospital, amb equilibri territorial, no hi ha dubte; però no ha fet allò que vostès mateixos diuen que havia de

fer: les seves funcions, prestar assistència sanitària a accidentats i malalts crítics, o coordinar tot el tema de les emergències. No ha coordinat! Vostè sap que des de SEMSA no s'ha fet una missió de coordinar tot el tema del transport primari, d'emergències *in situ*; per tant, el futur de SEMSA ha d'assumir allò que vostès diuen, o és un incompliment de les pròpies funcions, o és que pensen canviar les seves funcions?

De tota manera, més enllà d'aquesta empresa pública, la planificació del transport sanitari, per com és d'important, de l'assistència sanitària al malalt crític, estigui allà on estigui, estigui a la Sénia, Cadaqués, Molle-russa, Artesa de Segre, Figueres, Banyoles o Sabadell, té el mateix dret a ser atès amb una assistència medicalitzada quan li calgui, senyor conseller, i qui ha de fer un mapa de recursos i de coordinació és la Conselleria. Els altres són, com diuen vostès, «proveïdors», fins i tot SEMSA és un proveïdor. Per què no ha fet una coordinació? Creu Roja és un proveïdor majoritari; els bombers no poden ser-ho, han de ser a primera línia... Moltes preguntes que s'han de contestar.

Nosaltres, a la Moció, senyor conseller, només li demanarem que en un termini breu, de tres a sis mesos, presenti a aquest Parlament un pla d'emergències i d'assistència sanitària a malalts accidentats i de malalts crítics per a cada una de les regions sanitàries, perquè des del territori s'han de posar sobre la taula molts elements: forces de seguretat, policies locals, Bombers, Mossos d'Esquadra, Guàrdia Civil, Policia Nacional, ens locals, Creu Roja, altres entitats, assistència sanitària primària, hospitals..., la dimensió dels pobles i ciutats és molt heterogènia. Evidentment, el mateix nombre d'accidents no és a la trama urbana de Barcelona que el que és a Artesa de Segre, òbviament. Els recursos han de ser diferenciats, però amb la mateixa qualitat, perquè el ciutadà, estigui allà on estigui, pot tenir, o ha de tenir, o anar tendint a tenir..., i estem parlant d'un pla a mitjà i a llarg termini, senyor conseller. Aquesta era la intencionalitat.

Per tant, amb aquesta voluntat de debat, de debat en profunditat del model del disseny, és amb què nosaltres presentarem la Moció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Si el conseller vol replicar... Té la paraula l'honorable conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. Pel que fa referència a la propera implantació del 112, com a número únic d'accés per a les emergències, fonamentalment pel que fa referència als accidents, als incendis, als robatoris i a les malalties sobtades greus en llocs on no sigui possible utilitzar les línies d'assistència habituals, estem treballant –conjuntament amb Governació– pel que ha de ser la definició del model de resposta, precisament, a les demandes d'assistència sanitària a les emergències, tant pel que fa referència al transport sanitari, com també pel que fa a l'assistència sanitària pròpiament dita.

Creiem que el model s'ha de nodrir dels dispositius que tenim en aquest moment, i dels que s'hi puguin afegir en el futur, evidentment, per donar una resposta adequada, sota aquests principis bàsics de coordinació, i d'un altre de molt important, d'aprofitament dels recursos existents. A nosaltres no ens surt cap tipus de pruja per dir que col·laborem amb les empreses privades de transport sanitari, no, no ens passa res per dir-ho, no, creiem que no estem fent res dolent, i, per tant, aprofitarem tots els recursos existents.

El 061 de Barcelona respon a una història, i dona un determinat tipus de serveis, i els dona amb un personal propi, i el 061 del Baix Llobregat és un altre model, que és un model de coordinació de quins són els recursos existents. I, bàsicament, per a la resta de Catalunya, la nostra idea és desenvolupar un model semblant al que tenim en aquest moment funcionant al Baix Llobregat, que és un 061 que coordina els recursos existents per a aquests casos d'emergència, però també per a altres casos relacionats amb el que podríem etiquetar d'urgències.

Això s'està treballant, i la implantació del 112 farà que hàgim de definir, d'una manera, probablement, a més curt termini, aquest model, i hem de veure com coordinem el que és 112 amb el que seria el desplegament nostre del 061. Si aquest 061 ho ha de fer SEMSA, o ho ha de fer —com en el cas del Baix Llobregat— l'Institut Català de la Salut, o es podria, fins i tot, ampliar els serveis del 061 de la ciutat de Barcelona, és quelcom que en aquest moment no tenim definit en profunditat, però hi estem treballant.

SEMSA va prioritzar al seu moment el que consideràvem molt important per donar resposta a aquelles situacions en les quals un malalt no podia ser tractat en un hospital i havia de ser tractat en un altre d'un nivell superior, i, per tant, vam prioritzar el que era el desplegament de les bases de transport secundari. Paral·lelament amb això hem començat, com ja he dit, el desplegament de les bases de primària, els VAM, i, evidentment, la nostra voluntat és cobrir tot el territori i, per això, abans ja li he comentat quins eren els criteris que havíem seguit de cara al que era el desplegament.

S'ha parlat, abans, dels recursos, els recursos de SEM, en aquest moment, pressupost global, doncs, arriben quasi als 1.000 milions de pessetes, el 061 sobrepassa els 1.500 milions de pessetes, i Creu Roja i el que fa referència a les altres empreses de transport sanitari urgent tenen un pressupost que sobrepassa els 1.540 milions de pessetes.

SEMSA i els serveis coordinadors d'urgències a la ciutat de Barcelona han aconseguit a la vegada, també, tirar endavant el rescabament de part dels seus serveis, i en aquest moment, doncs, SEMSA està rescabant 140 milions de pessetes, i els serveis coordinadors d'urgències de la ciutat de Barcelona ho estan fent amb 73 milions de pessetes l'any 1997, la qual cosa ens demostra que la utilització d'aquestes empreses públiques és un bon instrument per aconseguir un equilibri econòmic d'aquest tipus de serveis.

Continuarem parlant, doncs, d'aquest tema, sàpiga, no obstant, que, aquest pla d'urgències que vostè em co-

mentava, nosaltres el tenim definit, el varem definir al seu moment, i que despleguem les bases de primària i que arrodonim el que ha de ser la resposta des de Sanitat al 112 els propers mesos.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut

Passem ara al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut, que ha presentat la il·lustre diputada del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, senyora Imma Mayol. Té la paraula.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, aquesta és, per mi, una interpellació difícil, és una interpellació difícil per tres raons. En primer lloc, perquè és una qüestió complexa, relativament nova i molt important. En segon lloc, perquè ha afectat i afecta les competències de diferents departaments: Agricultura, Treball, Sanitat; per tant, hi ha responsabilitats repartides entre diferents departaments, uns amb més negligència que altres. I, en tercer lloc, pel temps de què dispo: quinze minuts; per tant, serveix només per fer el guió del que avui hauríem de tractar. Ja anuncio que, per part del nostre Grup Parlamentari, avui és només l'inici d'un treball que continuarà, per exemple, en la compareixença, si així el Parlament ho decideix, de professionals de la salut, persones afectades, advocats i representants sindicals a la Comissió de Política Social.

De què estem parlant, senyores i senyors diputats? Estem parlant de la problemàtica generada a l'entorn de l'aplicació de pesticides d'ús ambiental, és a dir, pesticides en espais tancats. Què ha passat? Ho diré telegràficament perquè ens hi podríem estendre molt. En primer lloc, existeix més història i més coneixement, de sempre, i més atenció del que ha sigut l'aplicació de pesticides d'ús agrícola o d'ús ramader; en canvi, hi havia força desconeixement, en general, del que són les conseqüències de l'aplicació de pesticides en espais tancats. Als anys 90 -91, professionals del Departament de Treball de la Generalitat, coneixedors d'aquesta problemàtica, proposaren, impulsaren una comissió interdepartamental, de diferents membres, no del Govern sinó de la Generalitat, en què participaren diferents departaments per estudiar aquesta qüestió. Hi va haver un informe tècnic que proposava la creació d'una comissió interdepartamental que assumís aquest tema amb importància; això no es va fer. Sanitat, tot i tenir competències en salut ambiental des de sempre, diguem-ne, aquest tema no se'l fa seu *de facto* fins que, recentment, assumeixen les competències en el registre d'empreses que fan aplicacions ambientals.

El problema esclata en la seva brutalitat ara fa quatre anys aproximadament, l'agost del 94, quan es produeix la intoxicació d'unes trenta persones a la Vall d'Hebron amb diferents nivells de gravetat, pel fet d'haver-se aplicat pesticides a l'àrea de microbiologia. Algunes d'aquestes persones estan afectades molt greument; a partir d'aquí es succeeixen molts casos, sense saber-ho entre si les persones afectades, fonamentalment en edificis públics: piscines a Badalona, edificis del Departament de Treball, Pryca, geriàtrics... Avui estem parlant d'unes vuitanta persones afectades, de les quals vuit tenen la invalidesa total, d'altres estan en procés d'obtenir-la, d'altres tenen importants afectacions de diferent nivell. En qualsevol cas, podem dir que estem parlant de vuitanta persones que tenen una afectació crònica.

No tinc temps per explicar la simptomatologia ni les característiques neurològiques d'aquesta afectació del sistema nerviós central que es produeix de manera significativa en moltes d'aquestes persones, però, a vegades, per explicar una cosa val més un exemple que mil paraules. Mirin, vaig tenir l'experiència, en aquest Parlament, de reunir-me amb algunes d'aquestes persones afectades, i, quan les vaig anar a rebre al *hall* del Parlament, només entrar, pel fet que al Parlament hi ha moquetes i, per tant, han estat netejades o hi ha algun ambientador, pel sol fet d'entrar al Parlament, automàticament se'ls van reproduir els símptomes –conjuntivitis, bronquitis alveolar, tos–, absolutament els seus símptomes se'ls van reproduir. Els vaig suggerir que pugéssim a una comissió, vam obrir –tot i que era el mes de desembre– totes les finestres, vam intentar fer la reunió amb proximitat a les finestres, va ser impossible; vam haver d'acabar fent la reunió en el parc. Avui aquestes persones no estan aquí perquè no poden suportar estar en aquest Parlament. Aquestes persones no poden anar amb metro, no poden anar al cinema, no poden anar a uns grans magatzems perquè, només entrar en contacte amb qualsevol substància d'aquestes característiques que els acabo d'anomenar, automàticament se'ls reproduïen aquests símptomes. Estic parlant dels casos més greus; els altres casos tenen problemàtiques greus, no en aquest nivell, però ja veuen que no parlo de cap banalitat.

A partir de l'aparició d'aquestes intoxicacions, què és el que s'ha posat de manifest?, què és el que s'ha evidenciat?, i quina ha estat la reacció de la Generalitat? En primer lloc, es realitzen, de manera molt freqüent i no sempre idònia, aplicacions de pesticides, d'una manera rutinària i amb bastant d'alegria.

En segon lloc, les entitats i institucions que contracten empreses, moltes d'elles la Generalitat mateixa, no controlen el que haurien de controlar. Per exemple, com és possible que a la Vall d'Hebron... –i això li ho pregunto, senyor conseller–, per què la Vall d'Hebron contracta una empresa, Sanhyg, que no està inscrita al registre? Com és possible que l'Administració contracti una empresa no inscrita al registre?

Tercera cosa: hi ha empreses que apliquen pesticides sense complir la legalitat vigent –que no és un caprici, la legalitat; la legalitat és una garantia de seguretat–, i les institucions, tot i saber-ho, les continuen contrac-

tant. Per exemple, al Departament de Treball. Hi ha una cosa que és per llei i és que, quan es fa una aplicació d'un pesticida hi ha d'haver una fitxa que digui quines substàncies són les que s'apliquen, en quines dosis i amb quines mesures de seguretat. Doncs, el Departament de Treball, tot i saber que una empresa que treballa pel Departament incompleix això, a partir de la denúncia d'una persona i d'un cas d'intoxicació, continua contractant l'empresa durant un any i mig més sense que es faci aquesta fitxa.

La pregunta és: per què? Quan apareixen casos d'intoxicació, en la majoria de les ocasions, les empreses aplicadores, que són les denunciades, menteixen quan se'ls pregunta quins són els productes que s'han utilitzat, i així dificulten el diagnòstic, perquè si les empreses diuen que han aplicat un piretroide, que és un tipus de producte que s'aplica, i no diuen que han aplicat un organofosforat, no es poden donar les medecines oportunes per neutralitzar els efectes de l'organofosforat, i així es produeixen unes conseqüències molt difícils per a les persones, perquè dificulten el diagnòstic i dificulten el tractament.

Existeix una altra conseqüència; existeix un enorme desconeixement en el camp sanitari d'aquest tipus de problemàtica. I això què genera, aquest desconeixement? Mal tracte; mal tracte vol dir que les persones afectades, per exemple, moltes d'elles en el cas de la Vall d'Hebron, s'han passat un any i mig de la seva vida on, tot i tenir aquesta simptomatologia tan greu, se'ls ha retornat –en aquest cas eren la majoria dones–, que eren unes histèriques, que aquesta simptomatologia era desconeguda, que això era una cosa psicològica... O sigui, no han sabut fins al cap d'un any o dos, després d'un pelegrinatge que els estalvio, no han sabut fins llavors que patien una afectació molt important del sistema nerviós central que, fins i tot, les ha deixat amb invalidesa total. En altres casos, el mateix: es desconeix la simptomatologia i com que, a més a més, no hi ha informació de les substàncies en relació amb les persones, és clar, la gent va venuda i els professionals van venuts.

Una persona em deia aquests dies, quan preparàvem això, una frase que la vull repetir, perquè deia: «No hi ha res pitjor que la ignorància i la prepotència quan s'ajunten.» I una mica la resposta que hi ha hagut per part dels professionals, en aquest cas de la Vall d'Hebron i d'altres, davant d'aquesta problemàtica ha estat prepotència i ignorància.

Què succeeix més? Denúncies a la Inspecció de Treball; aquestes empreses han estat denunciades. Fins avui la Inspecció de Treball ha proposat «altres infraccions». La pregunta també, senyor conseller, si vostè me la pot contestar i, si no, la faré per escrit, perquè continuo pensant que aquest tema l'hem de treballar molt, és: a quines empreses el Departament de Treball ha sancionat i amb quines sancions? Què ha fet la Generalitat davant de tot això –que ho he descrit molt de presa perquè pateixo pel temps–, què ha fet la Generalitat?

Per nosaltres, ha tingut tres tipus d'actituds. En primer lloc, una actitud de passivitat, de no agafar allò del toro

per les banyes, de no posar-s'hi, i, és clar, l'actitud de passivitat de l'Administració, quan és un cas com el cas de què estic parlant, es tradueix, esdevé negligència, perquè no estem parlant d'una broma, estem parlant d'un fenomen nou, molt desconegut, però no d'una broma. La segona actitud: jo crec que entre departaments s'han intentat treure el mort de sobre; com que a ningú li agrada assumir aquesta responsabilitat, «mentre jo la tingui menys temps, millor». I en alguns casos, la tercera actitud que hi ha hagut, en alguns casos –ho preciso– ha sigut connivència amb les empreses infractores, fins i tot, jo diria, l'aval d'aquestes empreses; és a dir, posant per sobre el que era protegir les empreses que feien les aplicacions de les demandes dels treballadors, defensant coses absolutament indefensables amb una actitud de connivència inacceptable. Els he de dir –perquè m'ha arribat de diferents fonts i, per tant, és fiable– que alguns dels empresaris d'aquestes empreses van dient a la gent que fa les denúncies: «ja podeu anar fent denúncies, jo tinc molts amics a la plaça de Sant Jaume», i, a més, em consta que és veritat, que té aquests amics a la plaça de Sant Jaume.

Per últim, li vull dir, senyor conseller, que, per nosaltres, avui s'haurien d'abordar moltes prioritats, jo n'hi referiré set: primer, reformar una part de la legislació que té defectes significatius; segon, definir amb claredat la responsabilitat del control sobre l'ús dels pesticides; tercer, garantir la informació sobre les característiques dels productes i les condicions d'aplicació i garantir informació quan es realitzen les aplicacions i amb quines substàncies; quart, elaborar protocols preventius per evitar riscos; cinquè, fer formació de les persones que fan les aplicacions –tenir-ne el carnet avui no és una garantia–; sisè, sensibilitzar i capacitar el personal sanitari –atenció primària, especialistes i, especialment, serveis d'urgències–; setè, garantir circuits assistencials.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora...

La Sra. Mayol i Beltran

Acabo, senyor president. Jo voldria acabar aquesta intervenció dient dues coses: sóc conscient que moltes coses avui no seran contestades –és un tema llarg–; continuarem.

I, per últim, vull fer un reconeixement públic –perquè no seria de justícia que no ho fes–, a les persones afectades, de professionals de la Generalitat i de l'Estat que han treballat seriosament en aquest tema, a advocats i a moltes persones que han ajudat a difondre el treball, i a Comissions Obreres, perquè sense la seva feina segurament no estariem parlant del que estem parlant en aquest Parlament i no hi hauria hagut la sensibilitat que, com a mínim, ha començat a aparèixer.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor vicepresident (*remor de veus*), il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Imma Mayol... –honorable, perdó. Bé, la veritat és que vostè ha fet algunes acusacions que considero bastant greus, no?, i que, en tot cas, s'haurien de demostrar. Vull dir-li una cosa, i és que Sanhyg, quan va treballar per a la Vall d'Hebron, tenia sol·licitat el registre al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i, a més a més, el jutjat va dictar una interlocutòria que acordava l'obertura de judici oral contra els gerents de l'empresa aplicadora, però va arxivar les actuacions respecte a la gerència de la Ciutat Sanitària de la Vall d'Hebron.

El Govern de la Generalitat ha estat conscient d'extremar les mesures de control dels establiments i dels serveis plaguicides, i és per aquest motiu que el propassat 10 de juny va publicar el Decret 149/1997, pel qual es regula el Registre Oficial d'Establiments i Serveis Plaguicides. Es tractava d'adequar la nostra legislació a la normativa estatal. Fruit també de l'interès del Govern de garantir una correcta utilització i aplicació dels plaguicides d'ús ambiental, el Departament de Sanitat i Seguretat Social va publicar, el 12 de març de 1997, una ordre per la qual es desenvolupa el procediment per a l'homologació dels cursos de captació per a aplicadors de plaguicides d'ús ambiental i d'ús en la indústria alimentària i en l'expedició dels carnets corresponents. Hi ha una altra normativa, tant estatal com autonòmica, que no citaré per no allargar-me.

Hem d'assenyalar que, d'acord amb aquesta reglamentació, els productes que s'utilitzen en aplicacions d'ús ambientals en locals tancats han d'estar inscrits al Registre Oficial de Plaguicides de la Direcció General de Salut Pública del Ministeri de Sanitat i Consum. Les especificacions sobre l'etiquetatge dels productes utilitzats s'han d'adequar al que preveu la resolució d'autorització i, entre d'altres, han de contenir els riscos que suposa la utilització del plaguicida concret, els consells de prudència, l'antídoto i les recomanacions a l'equip mèdic en cas d'intoxicació o accident, el termini de seguretat, les instruccions d'ús, així com els símbols i les altres indicacions de nivell de perillositat. Cal destacar que el fabricant ha d'incloure aquesta informació en l'etiqueta del producte abans de procedir a la seva comercialització.

D'altra banda, l'any 1985, el Registre de Productors i Distribuïdors de Productes i Materials Fitosanitaris existent fins llavors s'amplia, passa denominar-se Registre Oficial d'Establiments i Serveis Plaguicides, i, a partir d'aquesta data, les empreses aplicadores es registren al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Aquesta situació es manté fins a l'any 1997, quan –com ja ha comentat– el Govern, conscient de la necessitat d'extremar les mesures de control, regula de nou aquest Registre Oficial d'Establiments i Serveis Plaguicides. D'acord amb aquest Decret, el Registre passa a ser gestionat pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, pel que fa a les empreses del sector, dels plaguicides d'ús ambiental, i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca passa a gestionar el registre quant a les empre-

4650

ses del sector dels plaguicides d'ús en l'àmbit agrícola i ramader.

Des de la publicació d'aquest Decret la majoria d'empreses han presentat la documentació corresponent per poder-se registrar, i actualment s'han revisat tots els expedients presentats. S'ha sol·licitat, en el seu cas, la documentació complementària, d'acord amb allò que es preveu en l'esmentat Decret, documentació que en aquests moments encara estem rebent.

Cal destacar que s'ha fet una revisió exhaustiva de tots els expedients, amb un doble objectiu: d'una banda, fer especial incidència en la documentació que les empreses lliuren als usuaris sobre les mesures de seguretat a aplicar, i d'altra banda, amb la finalitat que la revisió d'aquests expedients fos a la vegada un mitjà d'informació i de formació per a aquestes empreses.

Per tal d'aprofundir més en aquesta qüestió, hem previst elaborar una normativa complementària –i, d'alguna manera, crec que estic contestant alguna de les seves propostes– que reguli determinats aspectes sobre les mesures bàsiques per a l'aplicació dels plaguicides, especialment les que es refereixen als aspectes de seguretat tradicionals, no recollit en altres normes.

El Departament de Sanitat i Seguretat Social va publicar l'Ordre de març de 1997, per la qual es desenvolupa el procediment per a l'homologació dels cursos de capacitat per als aplicadors de plaguicides d'ús ambiental i d'ús en la indústria alimentària, l'expedició dels carnets corresponents, atès que entenem que la base de la prevenció d'accidents d'aquests tipus està en la formació dels aplicadors. Hi ha actualment cinc centres homologats a Catalunya per a la realització d'aquests cursos. Els programes contemplen amb especial atenció tot el que fa referència a la lluita integral de plagues, efectes sobre la salut, protecció dels treballadors, protecció dels usuaris i protecció del medi.

Cal també fer esment que els darrers mesos, a banda de mantenir reunions amb les associacions empresarials dels sectors, s'ha informat totes aquelles empreses registrades sobre les novetats legislatives, sobre les obligacions dels aplicadors i els drets dels usuaris, o bé sobre qualsevol altre aspecte que tingui rellevància des del punt de vista de la salut pública. Aquesta informació, no hi ha dubte que es continuarà facilitant de forma periòdica.

Ja he esmentat també la importància que té un document informatiu que aquestes empreses han de lliurar als seus clients. En aquesta línia, properament disposarem des del Departament de Sanitat d'uns fulls informatius que contindran tot allò que cal tenir en compte a l'hora de contractar un servei de control de plagues, i consells pràctics a seguir com a usuaris directes, que s'adreçaran en una primera tramesa a tots els departaments de la Generalitat, a d'altres administracions, centres sanitaris, llars d'infants, escoles, etcètera; posteriorment, està previst que aquesta tramesa s'ampliï també a altres organismes oficials, assentaments humans no permanents, indústries alimentàries i llocs de pública concurrència.

Hem iniciat, a la vegada, una recerca activa d'aquelles empreses que no han sol·licitat la seva inscripció en el

registre i que poden estar realitzant l'activitat. En aquests casos, doncs, procedirem a la incoació dels corresponents expedients sancionadors, que comportaran, en tant que no es resolguin, el cessament de l'activitat.

D'altra banda, per tal de detectar d'una manera precoç situacions derivades d'un mal ús d'aquests productes, el Govern, mitjançant el Departament de Treball, desenvolupa tot un seguit d'activitats preventives, adreçades específicament al control del risc ocasionat per l'aplicació de pesticides. En aquesta línia, els centres de seguretat i condicions de salut en el treball porten a terme programes d'estudi i recerca sobre l'aplicació i presència de pesticides en l'àmbit laboral, el resultat dels quals reverteix en la formació i la informació als professionals i treballadors que els manipulen, apliquen o hi poden estar exposats.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

La Llei 31/1995, de 8 de novembre, de prevenció de riscos laborals, segons aquesta Llei, els empresaris d'aquest sector d'aplicació de pesticides, com els de qualsevol altre sector productiu, estan obligats a constituir o contractar, segons el volum de l'empresa, serveis de prevenció, els quals, doncs, tenen com a objectiu bàsic l'avaluació de riscos laborals, l'elaboració dels corresponents plans preventius i la vigilància de la salut de la població treballadora a les seves empreses. Tot i que ja s'han acreditat alguns serveis externs de prevenció, i mentre no es constitueixen aquests serveis en la totalitat de les empreses, les mútues d'accidents de treballs i malalties professionals estan acreditades, amb caràcter provisional, per realitzar aquestes tasques que he esmentat anteriorment, entre les quals destaca l'obligatorietat de comunicar a l'autoritat laboral els accidents de treball i les malalties professionals. Cal recordar que totes les empreses amb personal assalariat han de tenir cobertes aquestes contingències d'accidents de treball i malalties professionals amb una entitat col·laboradora de la Seguretat Social –que són les mútues d'accidents de treball–, per la qual cosa, en cas d'una exposició a pesticides, l'assistència mèdica als treballadors queda garantida.

Entenem que no existeixen mancances en els àmbits, però que sí que és necessari –per un desconeixement que vostè apuntava, i que és cert, sobre quina és la simptomatologia de les conseqüències de la utilització d'aquests productes–, creiem que és necessari, doncs, extreure més, si cal, el nostre control. I, en aquest sentit, doncs, he intentat fer un repàs de quines eren les actuacions que s'havien dut a terme per part del Departament de Sanitat i Seguretat Social, d'ençà de la publicació del Decret..., l'any passat, 1997; també algunes de les activitats que desenvolupa el Departament de Treball, i, en tot cas, doncs, home, reiterar que algunes de les afirmacions que crec que s'han fet..., hi ha molts d'aquests processos que no estan tancats, en els quals encara no s'han pogut demostrar d'una manera eficient, d'una manera real, les conseqüències o la relació entre l'ús i algunes d'aquestes simptomatologies. És un tema que està damunt de la taula, i, per tant, abans de fer segons quines acusacions, penso que caldria esperar les conclusions dels grups de treball, les comissions que el

Departament de Treball ha constituït, per tal de poder esbrinar quines han estat les responsabilitats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor conseller, de veritat que en un tema en què tenen tanta cua de palla, em sorprèn que pugui sortir i començar a parlar, i el primer que digui en relació amb aquest tema sigui que el registre de l'empresa Sanhyg havia estat sol·licitat. Senyor conseller, vostès van contractar una empresa que va fer fumigacions a la Vall d'Hebron la primera setmana d'agost, i va ser registrada, va ser inscrita al registre el dia 10 d'octubre del 94. Això és així, en xifres. Per pròpia seguretat meva i del nostre Grup Parlamentari, no acostumo mai a fer afirmacions com les que he fet sense tenir una base argumental, perquè la primera perjudicada seria jo.

En segon lloc, vostès diuen: «A partir d'ara farem, o estem fent, moltes coses.» Ho celebro. Ho celebro, saber-ho, moltíssim, això, perquè vol dir que el treball de..., el patiment i la denúncia durant quatre anys servirà per fer moltes coses. Jo ho celebro. I en moltes de les que ha dit hi estic d'acord. I, per tant, no crec que hi hagi cap problema perquè ens aprovin la Moció, que va justament en la línia del que vostè ha plantejat. Perquè les propostes les coneixem; afortunadament, la gent que hem treballat una mica el tema les coneixem. Per tant, no hi haurà cap problema perquè ens posem d'acord en això.

En qualsevol cas, senyor conseller, no parlem que «continuarem extremant el control». No: «començarem a extremar el control.»

I per què dic això, senyor conseller? Ho dic perquè, quan jo afirmo que el Govern en alguns casos ha estat negligent, és perquè ho tinc documentat. Senyor conseller, el Departament de Treball contracta una empresa, Sedif, que fa una aplicació d'un pesticida en data del mes de març en un centre de treball. El dia següent apareix un problema en relació amb aquesta empresa; aquesta empresa no ha fet registre de l'aplicació —no l'ha fet, eh?—, això es posa en evidència, ho coneix el Departament de Treball, i durant un any i mig continua contractant la mateixa empresa, sense que l'empresa faci cap registre d'aplicacions. I aquesta empresa ara treballa per a la Vall d'Hebron i per a Bellvitge, si vostè no m'ho desmenteix. Estic parlant d'una cosa seriosa i documental, senyor conseller. És molt gruixut, això!

Vostès, el Departament d'Agricultura —i passo a un altre departament— va aixecar el crit al cel quan la Unió de Pagesos, en un acte que nosaltres no vam trobar positiu en aquell moment, van tirar Zotal, que és un desinfectant, en un centre d'Agricultura, i hi va haver una denúncia. I, en canvi, està permetent, contractant i pagant empreses que utilitzen piretroides i organofosforats sense registre d'aplicació, i els continua contrac-

tant fins fa un mes, el Departament de Treball. Això no és connivència amb empreses? De què estem parlant, si no?

Escolti, senyor conseller, jo celebro moltíssim que vostè em digui: «A partir d'ara, tindrem un registre de les empreses que no estan inscrites al registre, i les controlarem, a partir d'ara.» Sí, però a mi em consta que, quan a vostès se'ls va avisar que hi havia un 80% de les empreses que feien aplicació ambiental a les pàgines grogues, anunciant-se, de les quals només un 20% estaven registrades, vostès no van intervenir-hi. I estic parlant de fa uns anys. Segurament no en tenia la competència vostè; vostè no estava ni en el Govern, però, clar, jo estic interpellant el Govern de la Generalitat, no el senyor Rius.

Escolti'm, aquí s'estan utilitzant substàncies molt perilloses, i ara no parlo només d'organofosforats, parlo també de piretroides, que la gent es pensa que és l'aigua del Carme, i ahir em deien, persones que estan vinculades al món científic, que avui en dia hi ha bibliografia que diu que els piretroides també poden afectar el sistema nerviós central. Per tant, estem jugant amb unes substàncies profundament delicades.

Llavors, jo el que penso és que tenim l'obligació, tot-hom, de ser conscients, primer, que hi haguéssim passivitat i no hi ha hagut capacitat de reacció, i que ara hi haurà un compromís en el futur perquè això no succeeixi. Però aquest compromís —deixi'm que li ho digui— jo confio en les mesures que vostè plantejava; hi confio, i li asseguro que les impulsarem i les recolzarem: protocols de prevenció de riscos, coordinació interdepartamental quan convingui... Ara, jo li demano, de veritat, que políticament, a més a més d'això, hi hagi un control rigorós de les empreses que fan l'aplicació, i que quedi clar a qui hem de demanar responsabilitats. Quan una empresa aplica un producte inadequat i menteix, a qui hem de demanar responsabilitats?

Senyor conseller, aquí vostè «paga el pato» —en el sentit global de la paraula— d'un govern que a nosaltres ens fa malpensar en el que és la connivència amb les empreses, perquè estem parlant avui de pesticides, però abans hem parlat de Sant Pere de Torelló, o hem parlat de moltes altres qüestions. Per tant, si us plau, extremin, si us plau, el control a les empreses.

Moltes gràcies, senyor conseller, i jo espero que en la moció ens posarem d'acord, perquè la veritat és que coincidim en molts dels punts.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al segon torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. Jo sí que voldria insistir que, segons la meva informació, la data de sol·licitud d'inscripció en el Registre d'establiments i serveis plaguicides del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca... (*veus de fons*) —bé, bé, la data de sol·licitud, sí, però tenen un temps per presentar la documentació— va ser el 18

4652

d'abril; la data de la resolució de la inscripció en el registre va ser del 10 d'octubre, en aquest cas concret, i la data de l'accident va ser l'agost de 1994. Com vostè pot comprendre, si nosaltres el 18 d'abril haguéssim suposat que hi hauria un accident, evidentment ho hauríem evitat, i, per tant, d'això no ens en podem fer responsables. Aquesta empresa va sol·licitar el registre, havia de presentar una documentació, i la legislació li permetia continuar treballant. En tot cas, pel tema que fa referència al tema del Vall d'Hebron; no em referiré a les altres empreses.

Nosaltres ens comprometem –crec que ho he fet– que extremarem el control per tal d'evitar situacions com les que, malauradament, s'han produït. En tot cas –perquè abans no l'he pogut, pel temps, contestar–, val a dir que en els casos, en alguns dels casos que vostè ha citat, un cop s'havien detectat els problemes de salut, el Departament de Treball va dur a terme tot un seguit d'actuacions, que van des de la creació d'una comissió de valoració i seguiment, amb participació de personal del Centre de Seguretat i Condicions de Salut en el Treball –en el cas de la Vall d'Hebron, per exemple, del mateix Institut Català de la Salut–, fins a la incoació d'expedients a les empreses.

En aquest sentit, la Inspecció de Treball ha dut a terme actuacions inspectores a vint-i-una empreses aplicadores, en virtut de les quals s'han iniciat procediments sancionadors en aquest moment per un import al voltant dels 8 milions de pessetes. Igualment, aquest organisme ha formalitzat vint requeriments a diferents empreses per a l'adequació de la seva activitat a la normativa, en els següents aspectes: en l'establiment de protocols adscrits a Treball, en l'establiment del diagnòstic de la plaga prèviament a la realització de l'aplicació, respecte dels terminis de seguretat, documentació per escrit dels productes utilitzats, dosis aplicades, zones tractades, terminis de seguretat. D'altra banda, també, una de les altres activitats... –i que jo cito per demostrar l'interès del Govern perquè les coses es facin ben fetes–, doncs, el Centre de Seguretat i Condicions de Salut en el Treball atén sistemàticament consultes telefòniques, tant d'aplicadors com de treballadors exposats en el seu centre de treball, relacionats amb els pesticides, per tal de facilitar-los la informació i l'assessorament corresponents.

Seguirem amb aquestes actuacions, n'extremarem el control; creiem que es tracta d'una situació que s'hauria de poder evitar, i, per tant, en aquest sentit estarem amatents a la seva proposta, quan la faci, en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Acabat el capítol d'interpellacions, iniciarem el capítol de mocions.

Em permeten un moment? *(Pausa.)* Sobre l'ordre de mocions..., perquè hi ha una petició, però sembla que hi ha un obstacle per a aquesta petició d'alteració d'ordre del dia. *(Pausa.)* Si no hi ha acord, ha de començar

per l'ordre que teníem. Ho sento molt pel diputat que havia demanat l'alteració. *(Pausa i veus de fons.)* S'accepta l'alteració? *(Pausa.)* No. D'acord.

En aquest cas, iniciem el capítol de mocions.

Declaració institucional sobre el conflicte a l'estat de Chiapas

Abans, però, em permetran un moment... A petició de tots els grups parlamentaris procediré a donar lectura de la declaració política sobre el conflicte de Chiapas.

És signada pels portaveus de tots els grups parlamentaris del nostre Parlament, i diu així: «Colpits per la massacre de quaranta-cinc persones per grups paramilitars a l'estat de Chiapas el 22 de desembre de 1997, a la localitat d'Acteal, alarmats pel deteriorament de la situació a l'estat de Chiapas, on s'han produït fets reiterats de violència, amb milers de persones desplaçades, i per la situació de suspensió en què es troben les negociacions de pau, d'acord amb la Resolució del Parlament Europeu del 15 de gener de 1998, el Parlament de Catalunya,

»Primer, condemna enèrgicament la matança d'Acteal, així com totes les formes de violació dels drets humans i de violència, siguin quins siguin els responsables d'aquests actes criminals.

»Segon, sol·licita als responsables polítics de Mèxic, i en especial al president Zedillo, que mobilitzi tots els seus esforços per trobar una sortida negociada al conflicte de l'estat de Chiapas, mitjançant el diàleg i la negociació, que mení a la consecució d'una pau justa i de llarga durada, així com a l'eliminació de la presència dels grups paramilitars en la zona de conflicte.

»Tercer, condemna sense reseva l'ús de la violència com a instrument polític, i demana que l'Ejército Zapatista de Liberación Nacional, en el marc del procés negociador, pugui integrar-se com a organització civil en la vida política mexicana.

»I, quart, sol·licita a la Comissió Nacional d'Intermediació i a la Comissió de Concordança i Pacificació que continuïn les gestions fetes, i alhora els demana que posin en marxa un programa a favor dels desplaçats de Chiapas, en col·laboració amb les autoritats federals mexicanes i la Creu Roja Internacional.»

I, com he dit, signen els portaveus de tots els grups parlamentaris del nostre Parlament.

Iniciarem ara, com he dit, el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística

En primer lloc, el punt dinovè de l'ordre del dia, és a dir, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Benach, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Si de cas, en primer lloc, lamentar el malentès que hi ha hagut.

Bé, és evident que des de la substanciació de la interpellació, que es va fer a l'anterior Ple, fins a la Moció, ha passat temps, i durant aquest temps han passat coses. Recordo també que va ser en el mateix Ple de la interpellació que es va aprovar la Llei, la ja famosa Llei, i, d'alguna manera, d'aleshores ençà és evident que han succeït tot un seguit de coses que afecten la mateixa Moció tal com es va presentar.

En primer lloc, s'ha celebrat un plenari del Consorci per a la Normalització Lingüística; en aquest plenari s'ha presentat un estudi, un estudi que emanava d'una resolució del Parlament de Catalunya, en la qual es plantejava, sobretot, quin era el futur del Consorci pel que fa al finançament i a les funcions que se li volien assignar, i aquest estudi ha estat presentat. Nosaltres entenem que a més a més caldria que aquest estudi fos presentat aquí al Parlament de Catalunya i, per tant, que tinguéssim l'ocasió de parlar-ne; no és ara el moment, aquí, ni molt menys, però sí que ens agradaria, d'alguna manera, poder plantejar la discussió d'aquest document, diguem-ne, de forma intensa.

D'altra banda, el fet que se celebrés aquest plenari també va servir per conèixer que les negociacions amb el personal han avançat, però «han avançat» no vol dir que s'han resolt del tot, i en aquest sentit és evident que encara queden molts temes pendents. Hi ha acord, s'ha firmat un conveni que afecta l'any 98, la qual cosa indubtablement és important, però la reivindicació permanent del personal, en alguns aspectes, no s'ha cobert del tot. Hi ha coses que encara no estan assumides i, per tant, caldrà veure quina és la seva evolució. I coses importants, coses importants. En aquest sentit, crec que s'ha fet un exercici de responsabilitat per part de tot-hom, però no per això hem de perdre l'horitzó i, per tant, d'alguna manera, no hem d'obviar que encara hi ha un conflicte latent, malgrat que s'hagi signat el conveni, amb el personal del Consorci.

En un mes han passat coses, com es pot veure, indubtablement, però el que és evident, també, és que també en un mes no es pot canviar tot, en un mes no es resolen totes les qüestions que hi ha pendents, però sí que ens pot servir per veure per on poden anar els trets. I, en aquest sentit, és evident que, si es va aprovar la Llei –que, de fet, ja ha entrat en vigor fa pocs dies–, si aquesta Llei té sentit, i si aquesta Llei pot arribar a ser útil, només –des del nostre punt de vista, és clar–, només ho serà si hi ha una aposta forta, valenta i decidida, entre altres coses, perquè el Consorci sigui una eina útil. I «útil» vol dir per a moltes més coses de les que s'estan fent en aquests moments. La Llei parla molt sovint de foment de diversos temes, la Llei parla de diversos aspectes que caldrà executar, i no hi ha cap mena de dubte que aquesta execució, en part important –no del tot, però en part important, sí–, l'ha de fer el Consorci.

És clar, això, què vol dir? Doncs això vol dir que, a més a més de fer classes o cursos de català, s'han de fer més coses, i segurament que el criteri pel qual es fan aques-

tes classes i aquests cursos de català s'ha de modificar. I segurament que l'assessorament, doncs, no s'ha de limitar només, o en gran part, com s'està fent en aquests moments, als ajuntaments –que, de fet, ja són part del Consorci–; l'assessorament en llengua catalana s'ha d'obrir, essencialment, al món socioeconòmic, a les indústries de la cultura. I a la pràctica, això, no a la teoria només, sinó a la pràctica. Segurament que això ens permetria, en definitiva, que realment la Llei, que es va aprovar i que ha entrat en vigor fa pocs dies, comencés a tenir un cert sentit.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I sobretot, també, el tema de dinamització. És indubtable que, si no hi ha una política de dinamització clara, difícilment la normalització lingüística avançarà i, per tant, difícilment la Llei, en el seu sentit global, tampoc, en definitiva, avançarà. La Moció, com d'alguna manera ja vam anunciar al seu moment, demanava més recursos per al Consorci, per una banda; plantejava que la Comissió esmentada activés els seus treballs i els presentés, no només al plenari del Consorci, sinó aquí, al Parlament, i que, d'alguna manera, es fes un esforç per tal d'arribar a un acord amb el personal.

Jo insisteixo que aquests són alguns dels aspectes que ja s'han aconseguit, però, malgrat tot, l'esperit, penso que en la Moció queda perfectament viu, i com que hi ha algunes esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa, doncs, en tot cas, en el torn de posicionament sobre les esmenes, acabarem de fer el posicionament.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president, en fase de transició de poders... Presento aquestes esmenes en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i vull començar dient que el nostre Grup va donar suport a la Llei de política lingüística, i que n'estic enormement orgullós, i convençut que vam fer ben fet. Més encara, crec que puc dir que no solament a títol individual, sinó com a Grup, vam fer, fem i continuarem fent molts i molts actes per explicar aquesta Llei, i per dir que aquesta Llei aporta coses molt importants per al futur de la política lingüística a Catalunya, a través de l'acció no solament del Govern, sinó de les instàncies polítiques i socials.

Dic això perquè algú –i m'ho han dit alguna diputada i algun diputat aquí presents–, diuen: «Home, els d'Esquerra Republicana no van donar suport a la Llei; en el mateix Ple en què no donaven suport a la Llei substanciaven una interpellació sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística.» Absolutament d'acord. Crec, fins i tot, que en un dels primers articles de premsa –ho dic per cronologia en el temps– que va aparèixer a la premsa sobre la valoració d'aquella Llei, era un article amb títol castellà, que es deia «La enmienda Cambó»,

en el qual jo tractava d'explicar, una vegada més, les raons del nostre Grup per donar suport a la Llei, les raons sense amagar cap mena d'història ni de subhistòria, és a dir, les raons de per què, d'una manera molt convençuda, donàvem suport a la Llei, de per què no enteníem els dos grups que en el Parlament no havien donat suport a la Llei –també ho explicàvem–, i alhora insistíem en un tema molt important, que havíem dit abans, durant i després, en els vots particulars i en el posicionament sobre la Llei: per nosaltres, aquesta serà una bona Llei si el Govern se la pren seriosament i l'aplica seriosament.

I en aquest article feia una referència al que avui, d'algun manera, estem repetint. Deia: «En el mateix Ple en què s'ha presentat la Llei de política lingüística, a la qual hem donat suport, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a través del diputat Ernest Benach, ha presentat una interpellació sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística», i dèiem: «La resposta» –que jo, en aquest cas, en l'article, qualificava de penosa, i que continuo qualificant de penosa– «del conseller de Cultura a aquesta interpellació ens fa molta por, perquè ens indica l'escassa voluntat del Govern d'aplicar la Llei que, en tot cas, presenta com una gran conquesta del Grup que dona suport al Govern». I és justament en aquests termes en els quals crec que té sentit, tant les esmenes que hem presentat a la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya com l'explicació de per què votarem favorablement la Moció, que en alguns punts –ja ho ha dit el senyor Benach– pot quedar, evidentment, com una moció anacrònica, però jo sé que ell té voluntat, a partir d'una proposta d'esmena transaccional, de superar alguns anacronismes, perquè el temps, per sort, no ha passat en va per al Consorci de Normalització Lingüística, i alhora per fer una proposta de votació en la qual creiem que quedaran prou ben representades les dues esmenes que ha presentat el nostre Grup.

Els vull dir, abans d'explicar aquestes dues esmenes, que, en tot cas, el que jo dic en aquests moments és el que va dir el conseller aquell 17 de desembre de 1997, el conseller Pujals. Exactament, en la interpellació, deia: «Els criteris de capteniment del Govern en relació amb el Consorci dependran, en una molt bona part, de les conclusions que formuli la Comissió d'Estudi que ha estat constituïda en compliment de la dita Resolució» –resolució subsegüent a una proposició no de llei que havia presentat el nostre Grup. «Aquesta Comissió, que està formada per sis persones, en representació de la Federació de Municipis, de l'Associació Catalana de Municipis i de la Generalitat, està a punt» –suposo que el conseller volia dir «és a punt»– «de finalitzar la seva tasca i, per tant, cal preveure que ben aviat disposarem dels resultats definitius del seu treball.» Doncs, bé, una de les coses que es demana avui a la Moció és que coneguem els resultats d'aquest treball, i això, ho repetixo, ens sembla que és una manera concreta de donar suport al que vam aprovar en la Llei de política lingüística, article 38, quan parlàvem dels centres de suport, i que és una manera efectiva de donar suport a aquesta Llei, almenys, si més no, des del nostre Grup.

Les dues esmenes que nosaltres hem plantejat fan referència a dues qüestions que van aparèixer en la substanciació de la interpellació, i que després no vam veure recollides, o prou ben recollides, en la Moció subsegüent. En primer lloc, la problemàtica de les titulacions: hi ha un desgavell important de titulacions de català i del valor d'aquestes titulacions. Un té la sensació –i ho hem dit més d'una vegada– que pot haver-hi una instància universitària que a través d'uns cursos, més ben controlats o més mal controlats, atorgui uns títols que resultin vàlids, i en canvi que hi hagi una feina d'un centre, que compta naturalment amb el suport de la Generalitat i de les administracions locals, com és el Consorci per a la Normalització Lingüística, que no pugui atorgar mai títols vàlids. Per tant, presentàvem, amb tota la modèstia del món, una esmena que deia: «Estudiar una reforma de la normativa vigent» –en tot cas, no dèiem que això sigui imperatiu–, «estudiar una reforma de la normativa vigent sobre titulacions de català, per tal que les que atorgui el Consorci tinguin sentit.»

L'altra esmena a la Moció que presentava el nostre Grup era: «Incrementar els programes i els recursos destinats a dinamització lingüística que haurà d'aplicar, d'acord amb els seus objectius» –evidentment, objectius marcats per la Llei de política lingüística–, «el Consorci per a la Normalització Lingüística.» Per què diem això? Perquè, en aquest cas, perdonin, em va correspondre l'honor de ser present en la creació del Consorci per a la Normalització Lingüística: primer en tant que regidor –primer d'Ensenyament i després de Cultura– de l'Ajuntament de Cornellà de Llobregat, i justament vaig ser en el grup que parlava del Consorci –primer com a regidor i després ja com a diputat en aquest Parlament–, i des del primer moment vam tenir clar que el Consorci no era una eina només per impartir cursos de català, sinó que era una eina de dinamització lingüística en tots els àmbits. El temps ens ha dit fins a quin punt s'ha anat reduint aquella que era la filosofia que ens portava a tots a voler crear el Consorci per a la Normalització Lingüística.

Per tant, aquesta segona esmena, l'únic que vol fer és recordar quin era el sentit del Consorci i que, per tant, el Consorci continuï essent fidel a les seves funcions originals.

Com veuen, el diputat que els parla, cada dia és més profundament conservador, i cada dia més vol recordar quins van ser els orígens de la creació d'aquest Consorci.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara poden fixar llur posició els grups que ho sollicitin. Té la paraula per fer-ho, en nom del Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, per intentar estalviar una mica de temps en aquesta tarda de segon dia de Ple.

La Moció que el senyor Benach ens ha presentat, sobre el Consorci de Normalització Lingüística, al nostre entendre es pot dividir en quatre parts, o en quatre, si volen, peticions. Primer, es reclama més pressupost per part de les institucions involucrades en el Consorci, i pel que fa a aquest Parlament entenc que també es demana directament al Govern de la Generalitat que en els seus pressupostos incorpori més partides dedicades a aquest Consorci –pel que fa a les altres institucions, em sembla que, des d'aquest Parlament, poca cosa hi tenim a dir. També es reclama que es presenti l'informe que la Comissió creada al seu dia ha de fer sobre les funcions i el finançament del Consorci. Es demana, en un tercer punt..., en una tercera idea –no punt, perquè són només tres, i jo l'he separat en quatre apartats–, es demana com a tercera cosa que es presenti aquest informe aquí al Parlament. I en quart lloc es demana que es faci un acord, o que es produeixi, que s'arribi a un acord amb el personal del Consorci.

Bé, com ja s'ha dit, la major part d'aquestes peticions són una mica anacròniques, o del tot, pel fet que en el temps que ha passat des de la presentació de la Moció fins ara, doncs, alguns fets s'han produït i han fet que perdés l'actualitat que al seu dia ben segur que tenia. Per una banda, la Generalitat, el Govern de la Generalitat, en els pressupostos que vam aprovar en aquest Parlament ha apujat substancialment el pressupost destinat al Consorci; segurament és poc, o menys del que hauria de ser, però s'ha apujat respecte a l'any anterior –pel que fa a la resta d'institucions, em sembla que no en tenim competència directa. L'informe d'aquesta comissió sobre les funcions i el finançament del Consorci, com ja s'ha dit, ja està fet i ja ha estat presentat internament; el que no ha estat fet és presentat en aquest Parlament, però en qualsevol cas ens sembla que la compareixença d'una autoritat o d'un representant d'una institució en aquesta cambra perquè informi sobre una activitat feta té un procediment reglamentat, que no és precisament a través d'una moció en el Ple. I, finalment, la quarta idea és sobre el conveni amb els treballadors, que pel que sabem també ja ha estat signat i està en vigor.

Per tant, de les quatre propostes, tres ja estan en certa manera fetes, tirades endavant, aconseguintes, i la quarta, que és el coneixement d'aquest Parlament d'aquesta proposta, d'aquest informe, doncs, ens sembla que s'ha de presentar per una altra via reglamentària, a la qual evidentment hi estem disposats a participar-hi, però que no és exactament el camí de la moció en el Ple.

En conseqüència, aquesta Moció està clarament fora ja de context i, si s'arribés a portar a votació, nosaltres no hi podríem donar suport. No ens sembla convenient donar suport a un tema que ja està..., a uns temes que ja estan tirats endavant, tret que el diputat que l'ha presentat la retiri, cosa que el seu Grup fa amb una certa constància, i en tot cas discutíssim el tema que queda pendent, que és la compareixença d'aquesta Comissió, o del conseller directament, perquè ens expliqui l'informe que s'ha presentat. En qualsevol cas, per tant, si es manté la proposta, doncs, no hi podríem votar a favor, tret que hi hagi, a través de les esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, alguna mena de

transacció que ens permeti replantejar la nostra postura. En qualsevol cas, estem oberts a conèixer-la.

I, finalment, dir que estem molt satisfets de veure com, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, un dels dos partits..., dels grups parlamentaris d'aquesta cambra que es van oposar amb una certa contundència a la Llei de política lingüística, doncs, en aquests moments considera que, passats els pocs dies que fa que està en vigor, aquesta Llei ja és útil i és vàlida. Doncs bé, en tot cas, benvinguts al club, i continuem treballant tots plegats per la normalització de la nostra llengua al nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Desitja intervenir el Grup Popular? *(Pausa.)* Doncs, per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, davant d'aquesta Moció, tenim certament sentiments contradictoris. El nostre partit sempre ha afavorit, o està a favor, del foment del català, i això ho va demostrar, també, a la Llei, al debat de la Llei de política lingüística. El Consorci té atribucions d'ensenyament, assessorament i dinamització –encara que l'assessorament sembla que està transformat en un servei de traducció per a ajuntaments, però vaja, és una funció. Però naturalment estem en contra de les imposicions: tot el que sigui foment, endavant. Perquè foment representa augmentar la capacitat d'elecció, de lliure elecció, i reforçament de la llibertat de l'individu, que pot escollir la llengua en què es vol expressar normalment o en quin moment utilitza una i l'altra. Mentre més coneixement sigui –en aquest cas, del català–, millor.

Però aquí veiem una altra part –això seria la part satisfactòria–: la part que diguem-ne considerem, que critiquem, és la reduplicació. Aquí a Catalunya, potser pels anys del règim anterior, per les funcions substitutòries, vicàries, que feien ajuntaments, benemèrites institucions privades, que feien tasques de suplència, van sortir una sèrie d'organismes que després, amb la normalització democràtica i el recobriment de les institucions, doncs, s'havien d'encabir on fos. I així, sota la munificència pressupostària, es van anar creant organismes, que més o menys se'ls batejava, però que en el fons tot depenia d'una subvenció –se'ls batejava com a públics, semipúblics, i així. I en això hi ha hagut una sèrie de, diguem-ne, duplicats..., *dobletes*, duplicacions. Aquestes duplicacions les veiem aquí –Junta del Català, Consorci–, ho veiem en les institucions de promoció de la cultura catalana a l'exterior –que també ens fem un batibull entre Cultura, Presidència...–, ho veiem en la promoció d'escriptors catalans –en la Institució de les Lletres Catalanes... En fi, alguns d'aquests que..., tots, aquí, en aquesta cambra, se n'ha parlat a bastament. Ara arriben les vaques magres –o l'hora d'Europa, com podríem dir-ne–, i s'han de tallar aquestes reduplicacions, s'han d'estalviar energies i diners, i, naturalment, racionalització administrativa. Per això, d'aquesta forma, doncs, veiem aquesta qüestió, que el

Consorci ha d'estar encabit i ha de trobar la seva veritable raó d'ésser.

Els tres punts que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, i que més o menys repeteix, potser amb una millor prosa, el Grup d'Iniciativa - Els Verds..., bé, un, crec que està resolt, el pressupost. Ho estava el 18 de desembre..., els pressupostos es van aportar el dia 30, o el 23, es van finalment votar els pressupostos de Catalunya, i això està cobert, hi ha un augment –dintre de la contenció que hi ha, naturalment, de despeses.

Quant a la Comissió famosa, potser estem d'acord: ja està fet, el que es demana. Es va presentar aquesta Comissió el dia 3 de febrer, però clar, en tres mesos, potser és una mica fort, si encara el 3 de febrer s'han constituït, que presentin a aquest Parlament, en aquest termini així, dels tres mesos, presentin els seus acords, en fi, les seves conclusions. D'altra banda, el plenari del Consorci sembla que potencia la figura de l'interventor i regula millor la qüestió de les matrícules; que les matrícules s'inverteixin en el mateix Consorci, en el finançament propi. De tota manera, el Consorci, jo crec, que té una virtut, que és que fa que la Generalitat i els ajuntaments..., alguns ajuntaments que sempre han anat una mica així, diguem-ne, no amb bones amistats, aquí vagin una mica d'acord, collaborin; ja és bo, que es posin d'acord l'administració autonòmica i l'administració municipal, que no tot siguin baralles.

Bé, l'altra qüestió és quant al tema laboral. Hem tingut proves de les manifestacions que teníem aquí el mes de desembre, manifestant-se aquests treballadors, que per altra banda jo tinc..., doncs, clar, en certa manera són llicenciats, són del món de les humanitats i de les lletres, que prou sacsejat està per l'atur: que trobin una feina en el tema de l'ensenyament del català, és una cosa que sembla que també, de moment tenim, fins al 31 de desembre, el tercer conveni aprovat.

Quant a la duplicitat abans esmentada, es manifesta, en la mateixa transaccional i en l'altra, el tema que es posin d'acord en els títols: Junta Permanent de Català, Consorci del Català. Bé, també en això convindria que es fes, perquè queda una mica absurd que aquestes dues, que són totes dues institucions per a la difusió del català, no es posin d'acord a l'hora d'això. Això demostra la duplicitat que havia denunciat abans.

Per tant, tot conjunt considerat, tot plegat considerat, crec que la Moció d'Esquerra, o l'esmena transaccional d'Iniciativa, en certa manera, diguem-ne, han sigut ja..., el temps les ha avançat, o les ha superat, i les trobem redundants –redundants perquè ja se sap que, del bo, que n'abundi és millor, però no cal repetir.

Per tant, anuncio que votarem en contra de totes dues, i esperarem els resultats del funcionament d'aquest Consorci, que podrem jutjar i calibrar en aquesta cambrà en el moment que es presenti l'informe.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Escartín. El Grup Socialista desitja intervenir? *(Pausa.)* Per fer-ho, té la paraula el senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, si m'ho permet.

El Grup Socialista demana, amb tot el respecte i consideració, al Grup d'Esquerra Republicana que retiri aquesta Moció, perquè, com d'altra banda ha explicat el mateix senyor Benach, i ho ha reconegut, ha quedat superada pels fets posteriors, atès que havia estat presentada el mes de desembre. I jo no acabava de trobar la paraula, però el senyor Ignasi Riera m'ha donat la paraula apropiada, i és que en alguns punts és anacrònica.

Nosaltres compartim l'interès del Grup d'Esquerra Republicana per impulsar l'actuació del Consorci per a la Normalització Lingüística, i el Grup Socialista n'ha donat proves. Però, com he dit, actualment alguns punts de la Moció estan desfasats i ja no tenen vigència.

Per exemple, en el primer punt reclama que les administracions adherides al Consorci incrementin la dotació pressupostària: en primer lloc, en el pressupost de 1998, en aquest pressupost, hi ha hagut un increment important; en segon lloc, la dotació suficient que reclama està recollida a l'article 38 de la nova Llei de política lingüística, i en tercer lloc la nova Llei en aquest article 38 atribueix al Govern de la Generalitat el paper principal en matèria econòmica, mentre que el redactat actual –o bé el de l'esmena transaccional, en aquest punt, igualment– suposa, des del nostre punt de vista, un retrocés de cara l'interès dels municipis de Catalunya. Per tant, si votéssim a favor d'aquest primer punt, tindríem una resolució del Parlament, de rang inferior a l'article 38 de la Llei de normalització lingüística i, des del meu punt de vista, amb una redacció menys acurada. Per tant, posats a repetir la matèria, des del nostre punt de vista, posats a copiar, preferiríem copiar literalment el redactat de l'article 38 de la Llei de normalització lingüística.

En el segon punt, que la Comissió creada pel Consorci presenti els seus treballs al plenari del Consorci, ens sembla –com ja s'ha reconegut– que la Comissió ha elaborat la proposta sobre el funcionament del Consorci i, a més a més, el plenari del Consorci l'ha aprovada. Per tant, no té sentit que votem una cosa que ja està feta.

En el tercer punt, demana entre altres coses l'acord amb el personal del Consorci. Tenim notícies que el dia 19 de desembre, el Consell d'Administració del Consorci ja va aprovar els punts del conveni, acordats en la Comissió Paritària.

En resum, doncs, senyores i senyors diputats, estem d'acord amb l'impuls i amb la dinamització de les activitats del Consorci per a la Normalització Lingüística, però ens sembla que la majoria de punts de la Moció estan desfasats i són anacrònics. Algun punt podria suposar –com he dit del primer, fins i tot amb la redacció de l'esmena transaccional–, suposar un retrocés des del punt de vista municipalista. Per tant, nosaltres demanem, amb tota la consideració a la intenció del Grup d'Esquerra Republicana, que es retiri i, si no ho fan, diem que no podem votar a favor.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Cadevall. El Grup de Convergència i Unió vol intervenir en el debat? *(Pausa.)* Té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una vegada més en aquesta cambra parlem de la llengua pròpia de Catalunya, i concretament, en aquest cas, del Consorci de Normalització Lingüística. Vostès coneixen l'interès del Grup de Convergència i Unió d'avançar en la defensa de la llengua amb pragmatisme i, sobretot, mitjançant el consens. I és perquè estem totalment convençuts que el català és cosa de tots, sabent que només tirarem endavant amb la tossuderia de molts, sense protagonismes estèrils i amb la voluntat de treballar i lluitar plegats. Per això, senyores i senyors diputats, nosaltres mirarem ara de contestar tots els punts de la Moció, però, com han dit ja les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula, creiem que és una moció que demanem al Grup que l'ha presentada que la retiri, perquè ens sembla que ja està..., que tots els seus punts ja han estat complerts.

La Moció, com vostès també han dit, va ser presentada el dia 18 de desembre del 97, és a dir, va ser presentada quan s'acabava d'aprovar la Llei del català, quan encara no s'havien aprovat els pressupostos de la Generalitat, quan encara no s'havia acabat l'estudi per a la revisió de les funcions i el finançament del Consorci i quan no s'havia firmat el conveni amb el comitè d'empresa. Avui, com he dit, 12 de febrer, gairebé dos mesos després de la presentació d'aquesta Moció, realment entenem que molts punts, com ha dit el senyor Ignasi Riera, són anacrònics i que cal acceptar les coses tal com són. És a dir, realment han canviat substancialment, encara que es digui que en dos mesos les coses no es giren com un mitjó, però en aquest cas han donat un tomb prou important com per tornar-s'ho a plantejar.

És a dir, per una banda, s'han aprovat els pressupostos de la Generalitat –i aquí enllaço ja amb el primer punt de la seva Moció–, s'han aprovat els pressupostos, amb un 30% d'augment sobre l'import que hi havia l'any anterior. Aquesta dotació representa només el 67%, una mica més del 67%; és a dir, una mica menys del 33% correspon als ajuntaments, que vol dir que en percentatges els ajuntaments també incrementaran aquest 30%.

Per una altra banda, s'està valorant, primer, la possibilitat d'augmentar progressivament l'aportació dels ens consorciats, i això de cara a aquelles actuacions en les zones que més ho requereixin. Què vol dir, això? Vol dir que es faculta tant la Generalitat com els ajuntaments per augmentar voluntàriament les seves aportacions sense obligar l'altra part. D'aquesta manera es garanteix que el plus d'aportació de la Generalitat –en el cas que ho faci la Generalitat– o dels ajuntaments no signifiqui..., signifiqui un increment dels recursos dels centres i no un estalvi per a l'altra part consorciada.

Segon: un altre punt que crec que és important és que les matrícules seran considerades com a ingressos pro-

pis del Consorci. Vostès saben que fins ara no ho eren, i, per tant, això redundaria en benefici del Consorci.

Tercer punt: també es contempla l'establiment de tarifes per a determinats serveis d'assessorament i, si cal, per als de dinamització.

Som conscients, doncs, que la situació general requereix que es tinguin en compte criteris –i vostès ho saben– de racionalització, de contenció de la despesa i de rigor pressupostari. La Llei contempla, com ja ha dit el senyor Cadevall, dotar de recursos suficients el Consorci per tal que exerceixi les seves funcions, però això –tots en som conscients– només serà possible sense creixements que resultin inassumibles ni reduccions que el facin inviable. Per tant, aquest primer punt, crec que queda suficientment demostrat, i, a més a més, si de cas s'incrementa amb aquell punt que ha fet..., el segon punt presentat per Iniciativa, no canvia substancialment.

El segon punt de la Moció demana la finalització de l'estudi. Bé, com ja saben, aquest ja va ser presentat primer al Consell d'Administració, el 19 de desembre, i al plenari del Consorci el 3 de febrer, i va ser votat favorablement, només amb dues abstencions. Lògicament, serà el Consorci... No, perdó, ara jo volia parlar del segon punt, que demanava que es presentés a la Comissió de Cultura: la Comissió de Cultura, com és lògic, ho podem fer a través d'una sollicitud de compareixença; vull dir, no seria lògic que una moció es mantingués només per aquest punt. Per tant, nosaltres els oferim de presentar aquesta sollicitud de compareixença, però també sabem que el conseller ho farà..., ell personalment ho demanarà, de compareixer per aquesta causa.

El tercer punt –jo diria que és tan clar com el segon– insta el Consell Executiu a fer un esforç perquè el Consell d'Administració arribi a un acord amb el personal del Consorci. Doncs bé, s'ha fet aquest esforç, i el resultat ha estat l'aprovació del tercer conveni regulador de les condicions laborals del personal del Consorci. Francament els he de dir que no crec que sigui tasca d'aquest plenari interferir o posar en dubte els acords i millores obtinguts pels representants dels treballadors. Al contrari, crec que el que hem de fer és congratular-nos que s'hagi arribat a aquest acord, i esperem que..., si ells hi ha alguna cosa que no hi estiguessin totalment d'acord, ja ho plantejaran en el seu moment, però són ells els que han de donar aquest pas.

Crec que també val la pena parlar de l'esmena d'Iniciativa, de la primera, que és la que demana... –perquè crec que és un tema prou important com per no tractar-lo de qualsevol manera–, vostès demanen la possibilitat que els diplomes atorgats pel Consorci obtinguin..., fer un estudi per tal que obtinguin la seva equivalència amb els títols, diguem, de la Junta Permanent de Català. Això és un acord que també es va parlar en el ple, en l'últim ple del Consorci, i se'n va parlar juntament amb un altre que demanava la millora del sistema informàtic, per tal de poder fer totes les seves funcions. Per tant, no trobaria aquest punt desafortunat, sinó al contrari, crec que l'hem de tractar, però el que em sembla a mi –i els ho dic molt sincerament– és que, després de veu-

4658

re tots els altres punts..., ja li he dit abans que era un tema prou important com per definir-nos ara sense tenir en compte, primer, l'estudi –que també en parla, l'estudi aquest del qual hem parlat–, i sense tenir en compte el punt de vista de tots els agents implicats.

És per això, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor Benach disposa de cinc minuts per pronunciar-se sobre l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*) El nostre Grup, efectivament, es posicionarà sobre les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, de manera que fins i tot li farem una proposta d'un nou text, que seria allò que en diuen una transaccional, per tal de substituir tant la Moció com les esmenes, entre altres coses perquè, com he dit abans, i he reconegut, hi havia una part –una part, només– de la Moció que estava efectivament, doncs, ja superada...

El vicepresident primer

Perdó, senyor diputat. Guardin silenci, que està oferint una transacció.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, dit això, jo també voldria manifestar que, d'alguna manera, la proposta que nosaltres fem de transaccional intenta millorar el text de la Moció, però, en qualsevol cas, jo voldria que quedessin els conceptes molt clars.

En primer lloc, mai hem parlat de conveni, nosaltres, en la Moció, mai, i en el text de la transacció tampoc ho fem, entre altres coses perquè el fet que es negociï un conveni o no és un tema absolutament, efectivament, del Consell d'Administració del Consorci. Ara bé, això no vol dir que nosaltres no puguem opinar o no puguem plantejar el tema que hi han encara pendents bastants temes, com per exemple l'homologació. És a dir, en aquests moments, el personal del Consorci que està fent classes de català que són llicenciats en filologia catalana, doncs, tenen una equiparació al que seria el grup B del Cos de l'Administració de la Generalitat. Per tant, el fet d'intentar avançar i, per tant, l'equiparació amb el personal de la Generalitat, que és el tema..., que no és el tema del conveni, i que en aquest no hi ha acord, és el que estem plantejant en aquests moments. I, per tant, perdonin, això és amagar el cap sota l'ala. D'alguna manera, el fet que nosaltres plantegem en aquests moments que s'intenti arribar o ampliar l'acord amb el personal en aquest àmbit no té absolutament res a veure amb el conveni que han firmat, que està molt bé, i endavant.

En el plenari del Consorci, senyora Bruguera, jo sí que hi era, perquè jo sóc membre del plenari del Consorci.

I li haig de dir que el tema de l'estudi que vostè comentava que es va..., senzillament, doncs, es va plantejar com una part, o sigui, una part de l'estudi aquell famós que nosaltres entenem que s'hauria de presentar aquí en aquest Parlament, doncs, una part d'aquest estudi inclou el fet d'«estudiar la possibilitat que la titulació...» És a dir, a veure, escolti, què passa en aquests moments? La gent que va a les classes del Consorci va a les classes del Consorci, i, quan acaba els cursos, no li serveix de res: ha d'anar a exàmens, i resulta que la Junta Permanent de Català fa exàmens. Escolti, a veure, si el president del Consorci, que és el director general de Política Lingüística, és la mateixa persona que el president de la Junta Permanent de Català, posin-se d'acord d'una vegada per totes que els exàmens els pugui fer el Consorci, que això sigui homologable directament a les oposicions per a l'Administració! És que és tan simple, tan...! El mateix senyor Jou va quedar, diguem-ne, esmaperdut quan va saber que això passava. I el que estem dient és: «Ecolti, facin-ho d'una vegada, no estudiïn tant, facin-ho d'una vegada.» Per què no es pot fer? És una cosa absolutament racional, i aquest Ple d'aquest Parlament s'hi pot definir, i tant que sí, només faltaria!

En relació... La proposta de transacció té tres punts, essencialment. Hi ha una qüestió també evident –perdonin–: si vostès en aquests moments no volen acceptar el primer punt de la Moció, és senzillament perquè no volen; perquè, és clar, algú hauria de conèixer millor el Reglament, en el sentit que, si aquí s'aprova per una moció la compareixença d'algú en una comissió del Parlament de Catalunya, aquesta és automàtica, ja no cal que passi per comissió. És a dir, aquesta sollicitud que hem de fer tots plegats, que s'haurà de debatre en una comissió per, després, concretar-ho, no caldria; senzillament, aprovem aquest punt, és a dir, aprovem la compareixença del Consorci per explicar aquest programa..., que li recordo que ve ja d'una moció que va presentar el Grup d'Iniciativa - Els Verds, és una cosa aprovada per aquest Parlament, i que, per tant, seria lògic que vingués en aquest Parlament. Doncs, si ho aprovem avui, no cal fer tants invents. I, perdoni, ja sembla que hi hagi algú que no conegui el Reglament, i no miro ningú. Si això s'aprova amb una moció, és tant o més vàlid que si això s'aprova amb una sollicitud de compareixença feta normalment en la comissió.

Per tant, en definitiva, nosaltres entenem que l'esmena transaccional corregeix, d'alguna manera, els acords que hagin pogut quedar desfasats, i, en definitiva, Esquerra Republicana ha plantejat clarament, per una banda, l'oposició a la Llei, perquè nosaltres continuem pensant que no és una llei bona, que no és una llei útil; però, en el moment que s'aprova aquesta Llei, és una llei que nosaltres, com a demòcrates –cosa que d'altres sembla que no se n'hagin assabentat–, com a demòcrates hem d'acceptar, i com a tals el que hem d'intentar és potenciar al màxim el Govern perquè la desenvolupi el millor possible, tot i considerant que no és una bona llei. És clar, quan parlem de donar benvingudes en determinats clubs, potser hi ha un club, que és el club del desertors lingüístics, però, de fet, de desertors, ho són lingüístics i ho són d'altra mena.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Un moment, que passarem... (*Remor de veus.*) Si us plau, vull recordar que hi ha un acord de tots i totes de tenir desconnectats els telèfons cel·lulars a l'hemicicle, i es va observar que no; per tant, els ho recordo i els demano que es compleixi aquest acord, lliurement pactat entre tots.

El senyor secretari primer llegirà l'esmena transaccional que el Grup d'Esquerra Republicana proposa que es passi a votació.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que el senyor Benach desitja que sigui posat a votació, un cop escoltades les posicions dels diversos grups, i amb el benentès que el Grup d'Iniciativa hi està d'acord o no s'hi oposa, diria així: «El Parlament de Catalunya:

»1. Manifesta la necessitat que la comissió creada pel Consorci per a la Normalització Lingüística per tal d'estudiar les funcions i el finançament d'aquest de cara al futur presenti la proposta a la Comissió de Política Cultural del Parlament de Catalunya en un termini no superior als tres mesos.

»2. Insta el Govern de la Generalitat perquè el Consell d'Administració del Consorci per a la Normalització Lingüística faci un esforç per tal d'ampliar l'acord amb el personal del Consorci, de manera que es resolguin les reclamacions, encara pendents, que el comitè d'empresa del Consorci per a la Normalització Lingüística ha plantejat en els dos darrers anys, en la línia d'equiparació a les condicions laborals del personal de la Generalitat, que es regeix pel conveni únic.»

»3. Insta el Govern de la Generalitat a estudiar una reforma de la normativa vigent sobre titulacions del català, per tal que les que atorga el Consorci per a la Normalització Lingüística siguin vàlides per presentar-se a les proves d'accés a l'Administració.»

El vicepresident primer

Bé, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, en tot cas, s'ha de pronunciar sobre si accepta o no accepta..., si s'oposa o no a la transacció.

El Sr. Riera i Gassiot

No, senyor president; no ens oposem a la transacció, entre altres coses, perquè voldríem recordar que... Quant temps fa que es va crear la Comissió per estudiar el futur del Consorci? Home, m'agradaria que constés en acta: fa dos anys.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

Anem, doncs, a passar a la votació. (*El Sr. Cadevall i Soler demana per parlar.*) En virtut de què demana la paraula?

El Sr. Cadevall i Soler

Senyor president, sobre els termes de la votació. El nostre Grup, si m'ho permet...

El vicepresident primer

Doncs, molt bé.

El Sr. Cadevall i Soler

...demanaria votació separada del que era punt 4 en la primitiva Moció i ha quedat punt 3; del punt 3 tal com l'han llegit.

El vicepresident primer

Molt bé. Doncs, l'actual punt 3, anterior punt 4, per redacció actual, és el primer terme que es posa a votació.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat refusat per 15 vots a favor, 48 en contra i 32 abstencions.

Es posa a votació la resta de la Moció.

S'inicia la votació.

La resta ha estat refusada per 15 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

S'ha demanat a la Mesa una alteració de l'ordre del dia, a fi i efecte que el punt 21 passi a ser el número 20. Si no hi ha cap oposició, aquesta presidència interpretarà que s'accepta per assentiment. (*Pausa.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat animal

Essent així, doncs, té la paraula el senyor Gimeno per presentar la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat animal. Disposa de deu minuts per fer-ho.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, també, per aquest petit avançament. Tinc lleugers problemes al meu municipi i tenia una reunió a les set, que em serà totalment impossible... Per això també intentaré ser breu en la presentació de la Moció, una moció que ha quedat, fruit del temps que ha passat —del 18 de desembre—, no vull dir desfasada, però sí en alguns punts modificada.

Vull recordar que parlàvem de la problemàtica que representa el control de la sanitat animal, i fèiem referència a algunes malalties, entre elles la pesta porcina clàssica, que en aquests moments està en una situació de major control, ja que no hi ha cap zona de Catalunya, de les comarques de ponent, que tingui en aquests moments la declaració de zona afectada. I d'això crec

que ens n'hem d'alegrar, però és una mostra o és un argument més que serveix per a donar força al conjunt de la Moció.

La Moció conseqüència de la interpellació, el que intenta és assentar les bases millors per aplicar aquella vella política que diu que prevenir és més fàcil, més barat i més racional i, per tant, més útil que curar, i això és bàsic en el tema de la sanitat, i molt concretament, també, en el tema de la sanitat animal. La pesta porcina ens ha deixat una sèrie de seqüeles; vam parlar també d'algunes malalties que estan subjectes, pel Reial decret 261/96, de regulació de les malalties animals..., que hi ha brucel·losi, que hi ha leucosi, que hi ha una sèrie de malalties que requereixen uns programes nacionals que s'han de desenvolupar aquí, al territori de Catalunya, i que hi han altres malalties, bàsicament fruit de la política de la lliure circulació d'animals dins de la Unió Europea i de fora de la Unió Europea, que en certa manera n'estan incrementant els riscos. En aquests moments, hi ha perill, hi han manifestacions –i, per tant, cal extremar-ne les prevencions– d'algunes malalties, com pot ser l'avortament blau, com pot ser la malaltia vesicular, com pot ser també la glossopeda, o també l'altre dia vam estar parlant de l'*scrapie* en les ovelles, que aprofitaria per recordar que no és, no té res a veure –i això ho tinc certificat per professionals del sector i per veterinaris– amb les ovelles «modorres», aquella malaltia clàssica que ens contava el conseller en la seua resposta a la interpellació.

En definitiva, si no sols ens hem de preocupar per les malalties pròpies, sinó per algunes que poden venir de fora, el que està clar és que hem d'articular tota una línia de defensa i atac contra aquestes malalties, en la línia que he comentat de prevenir. Per això la Moció intenta començar amb una declaració de voluntats i de prioritats, i dir que des del Parlament, no només des dels sectors que estan treballant dintre del món de la ramaderia, hi ha la voluntat de mantenir i de millorar les produccions i la qualitat del sector ramader català –especialment del sector porcí, perquè ha estat afectat, però també de tots–, considerant que la política de sanitat animal n'és l'element essencial per a la producció, per a la qualitat i per a la competitivitat de la nostra ramaderia davant de les altres comunitats autònomes o d'altres països de la Unió Europea i de fora.

Com a conseqüència d'aquesta declaració, si acceptem que és una política prioritària d'actuació del Govern de la Generalitat, el Parlament el que plantegem és que hauria d'instar, primer, a complir el que especifica el Reial decret aquest que comentava abans, de regulació dels programes de lluita contra les determinades malalties, de manera que el que competeix a les comunitats autònomes és executar i desenvolupar aquests programes nacionals. I, al mateix temps, no hi ha programes nacionals, però sí que, com he dit, hi han altres malalties de les quals cal elaborar els plans de control i d'actuació contra aquestes noves epizooties. I, si això es fa, s'han de contemplar els recursos materials, humans, econòmics per a fer front a això, i cal –i així es diu també– la col·laboració important del sector ramader.

Això ho especifiquem a continuació en el punt segon, en el qual parlem que hem de fer un estudi de les neces-

sitats, de la formació que es necessita i de les funcions del personal tècnic adient de cara a fer front als reptes actuals de la sanitat animal. Si elaborem els programes, executem i desenvolupem els programes, això vol dir que potser hi haurà d'haver veterinaris més qualificats, veterinaris en determinades especialitzacions, en determinats cursets, i veterinaris que surtin dels despatxos, surtin de les oficines comarcals i facin alguna cosa més que guies sanitàries, que facin d'administradors, d'administratius de caràcter burocràtic. I això és una demanda que crec que està molt assumida pel sector.

El tercer punt és buscar aquesta participació que comentàvem dels ramaders, i per això diem «reforçant» –som conscients que existeixen, però creiem que s'han de reforçar– «les funcions i els recursos, tant de les agrupacions de defensa sanitària com dels grups de sanejament». I això vol dir també no sols una declaració d'intencions, sinó l'establiment de mesures per a incentivar la seua creació o la integració dels ramaders a les que ja existeixen o puguin existir.

Un tema concret –el punt quart– era «accelerar les mesures d'eradicació de la brucel·losi de l'oví i del cabrum, incloent el compliment immediat de la Resolució 365/V d'aquest Parlament», que no recordaré, perquè ja el mateix conseller va dir que era un dels punts en què tenia raó en les queixes i en el malestar del sector, i em consta que s'estan posant algunes correccions, ja, al que s'hauria d'haver fet i encara no s'havia fet el dia 18 de desembre.

El punt cinquè..., també recordàvem la Moció 64/V del Parlament, fruit d'una interpellació i moció subsegüent, que era aquesta del Grup Parlamentari Popular, esmentada per algun grup, com el nostre, i que, d'acord amb el que deia la Moció i les mateixes peticions de les organitzacions professionals agràries..., promoure el compliment..., per exemple, aspectes com el de garantir crèdits per a les explotacions on s'hagin sacrificat animals reproductors en el sector porcí com a conseqüència de la PPC –ahir estaven parlant els diversos portaveus en el tema d'agricultura que encara no s'ha corregut el suficient perquè aquests crèdits siguin efectius en algunes de les oficines comarcals; per tant, tirem endavant des de ja, i tant de bo que ho haguéssim fet fa ja alguns mesos–; garantir dotació pressupostària suficient, que vol dir la d'avui més algunes possibles ampliacions de partides pressupostàries, que tots crec que veuríem de bon ull; impulsar l'increment de les explotacions de reproductors i de cicle tancat a Catalunya per reduir la dependència del mercat exterior afavorint l'aplicació de mesures de control sanitari –era un aspecte que hi havia i que, evidentment, anàvem de cara..., o la voluntat era d'anar a una reestructuració del sector, però no a favor que els integradors siguin més potents, sinó de disminuir la integració, incrementar el cicle tancat i reduir la dependència exterior.

Hi havia un punt molt concret que avui potser no té tant de sentit, que és el tema de crear un fons de compensació en el sector porcí per ajudar els ramaders més afectats pel període improductiu. S'ha acabat el període improductiu, i avui ja hi ha la possibilitat de tornar a reomplir, tornar a fer funcionar les granges, però crec que estaria bé que ho plantegéssim, no només per a la

pesta porcina, sinó per a les futures epizooties que hi podrien haver d'aquí endavant, i «que cal impulsar» vol dir no posar diners per part del Departament exclusivament, sinó forçar aquest acord entre els diversos sectors ramaders per aconseguir un fons de compensació. En tot cas, jo estaria disposat a retirar aquest punt si busquéssim una fórmula de compromís en què hi estiguéssim d'acord els diversos grups parlamentaris.

I acabàvem amb un tema, que era garantir el control del compliment de les normatives sanitàries i l'aplicació de les sancions adients en cas s'incompliment, perquè creiem que és bàsic. Si un ramader, si un importador, si un exportador no compleix amb les prescripcions, el que cal és ser rígid, el que cal és buscar les sancions pertinents a aquesta gent i fer sancions exemplars per evitar la repetició.

I l'última, que deixo a consideració dels diversos grups, era una cosa que crec que va des del punt de vista de la racionalitat; és establir la vacuna marcada per a la pesta porcina clàssica circumscrita a les zones on apareguin focus de malaltia, en el sentit d'intentar evitar un dels més alts disbarats pressupostaris —no sols pressupostaris, sinó de gestió— que s'ha produït. A hores d'ara, potser parlem de 20 milions de porcs sacrificats dins de la Unió Europea; 20 milions signifiquen milers i milers de milions de pessetes gastats en la lluita contra la pesta porcina clàssica, que es podrien estalviar impulsant aquesta vacuna marcada que diferenciés el que és la malaltia del que és l'activitat de prevenció.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara poden intervenir els grups per fixar llur posició, ja que no hi ha presentada cap esmena. Per fer-ho, té la paraula, pel Grup Mixt, l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa un temps es va presentar una interpellació i una moció subsegüent relativament similar a aquesta que debatem avui, sobretot perquè tractava la mateixa qüestió, que eren els efectes i les repercussions que tenia el fet de tenir en el nostre territori la pesta porcina clàssica. Però evidentment que parlem de dos moments històrics, jo diria, radicalment diferents; i sort n'hi ha. Si en aquell moment es plantejaven un seguit d'actuacions en les quals el conjunt de grups parlamentaris estàvem d'acord, perquè en aquell moment, doncs, enteníem que s'estava, probablement, en el pitjor moment de la situació de la pesta porcina a Catalunya, avui dia, en canvi, això —com he dit—, sortosament, ha canviat, perquè finalment es comença a veure la llum al final del túnel, en el sentit que ja s'han començat a aixecar les barreres que impediien que es poguessin omplir les granges de porcs amb garrins, i d'altres qüestions relacionades amb efectes de control sanitari.

És per això que nosaltres ens hem de «felicitar» —entre cometes, i amb tots els interrogants que això comporta— pel fet que finalment, doncs, s'hagi aconseguit arribar a aquesta situació, molt més favorable que ante-

riorment. Però nosaltres entenem que, de la mateixa manera que al seu dia vam dir i vam repetir que aquells moments no eren els moments oportuns per fer segons quins tipus de declaracions, ni tampoc per fer segons quin tipus d'actuacions, perquè el que corresponia, sobretot, era ajuntar-nos, ajuntar esforços i intentar aconseguir la màxima unitat possible, perquè era la millor fórmula per arranjar aquella difícil situació, doncs, de la mateixa manera que en aquell moment dèiem o ens expressàvem en aquest sentit, ara nosaltres entenem que ha arribat l'hora o ha començat a arribar l'hora de fer balanç de tot el que ha passat fins ara i, sobretot, començar a concretar aquelles millores que la nostra ramaderia i la nostra sanitat ramadera han de començar a contemplar a partir d'ara.

I és per això que nosaltres entenem que aquesta Moció va precisament en aquesta línia, que té la virtut de tocar pràcticament tots aquells temes, tots aquells apartats que d'una forma directa o indirecta afecten la sanitat ramadera, i que, per tant, nosaltres creiem que és un punt de partida interessant.

Són diversos, com he dit, els punts que es plantegen, però, per fer un comentari ràpid del que nosaltres creiem més important d'aquesta Moció, començaríem pel punt 2, en el sentit que reclama, bàsicament, més recursos en personal tècnic. Nosaltres estem convençuts que una de les coses que ha posat de manifest l'aparició a Catalunya d'aquesta pesta, i, en tot cas, el fet que s'hagi estès i que s'hagi produït o que hagi produït la mort de més de nou-cents mil caps de bestiar porcí, és que precisament els recursos econòmics i els recursos en infraestructures i els recursos humans que fins ara es dedicaven a sanitat ramadera eren insuficients.

És per això que nosaltres considerem que el Departament d'Agricultura —com també el de Sanitat— ha de fer un esforç més important i ha de dotar sobretot amb més recursos humans, i sobretot recursos humans permanents, no només en èpoques de crisi, sinó amb voluntat de permanència i de control, per tant, pràcticament quotidià, la sanitat ramadera catalana, perquè, si no —i en tot cas l'episodi que hem viscut ens ha servit de mostra—, sempre correm el risc de tornar a sofrir les conseqüències d'una pesta com aquesta.

Hi ha un altre aspecte important, que és el de reforçar les agrupacions de defensa sanitària. Nosaltres creiem que aquesta és una experiència que ja va donar molt bons resultats en l'ocasió de la pesta porcina africana, que va servir directament per eradicar-la de casa nostra, i que ara, si més no, no han tingut un paper protagonista, pel que fa, diguem, a la quasieradicació o pràctica eradicació de la PPC; sí que, en tot cas, entenem que segueixin el model que s'ha de seguir, és a dir, complementar els serveis públics amb una actuació decidida del mateix sector, que es plasma d'una forma molt concreta i —nosaltres entenem— molt interessant, com són les agrupacions de defensa sanitària. Per cert, experiència que ens agradaria que s'estengués a la totalitat del territori català, perquè si alguna cosa també ens ha demostrat aquesta experiència, és que en alguns llocs funcionen, i funcionen molt bé, però que en canvi en d'altres llocs funcionen no tan bé, i que algunes empreses en concret no tenen precisament una propen-

sió massa clara ni una voluntat massa clara de formar part d'aquestes ADS; i nosaltres entenem que, si no, perquè em sembla que jurídicament no és possible, però sí que es pot aconseguir d'una fórmula, quant a l'Administració, és afavorir que pràcticament totes les empreses i totes les persones actuant en aquest sector, tinguin la quasiobligació d'adherir-se a una ADS en concret.

Hi ha altres aspectes que jo destacaria, com per exemple el pacte de tot el sector pel que fa a fer front a experiències com aquesta, que nosaltres considerem del tot necessari. Jo diria que una de les coses que també ha posat de manifest la pesta, la PPC, és que el sector, en les seves diverses vessants, no estava precisament unit, ni de bon tros, i que, probablement, l'experiència que hem viscut ha posat de manifest que encara hi han ferides que probablement s'allarguen en d'altres àmbits del sector primari, però aquesta situació de controvèrsia quasi permanent no ajuda en res a arranjar, en tot cas, aquestes qüestions, i s'ha de posar remei a aquesta situació.

Hi han d'altres qüestions. El fons de compensació, nosaltres entenem que és interessant. Que és interessant començar a incloure aspectes de responsabilitat, si no personals, gairebé col·lectiva, pel que fa bàsicament a aquelles grans empreses, que són les que tracten d'una forma contínua amb empreses exteriors i que són, primer, les que ens van portar la PPC a Catalunya, i, segon, que són les que potencialment són més capaces de tornar a reintroduir aspectes com aquests i, per tant, és necessari que experiències com la unitat del sector, però sobretot situacions o, en tot cas, propostes com el Fons de compensació, a partir del mateix sector, farien, sense cap mena de dubte..., o provocarien una millor situació per afrontar aquestes situacions.

El fet de la vacuna, la qüestió de la vacuna marcada, ha estat, sense cap mena de dubte, un dels cavalls de batalla de la lluita contra la PPC. Nosaltres entenem que la qüestió no és estrictament catalana, ni espanyola, ni portuguesa, ni holandesa, sinó que és un problema de la sanitat ramadera a nivell europeu, que no funciona; i això també s'ha de dir clarament: que s'han de canviar de dalt a baix la mentalitat, les estructures, els sistemes que fins ara s'utilitzaven. I nosaltres hem d'ajudar, si més no, que això es produeixi. El fet que Catalunya, malgrat l'experiència que hem viscut, segueixi sent una de les potències europees en el sector del porcí, doncs, ha de fer que la nostra influència, tant a nivell d'estat com a nivell europeu, ha de servir perquè puguem prémer o puguem incrementar els nostres esforços, perquè precisament aquesta mentalitat, i sobretot aquesta política de sanitat ramadera a Europa, canviï de dalt a baix.

Hi han d'altres aspectes, que jo no destacaré, perquè pràcticament el temps se m'ha esgotat, però sí que nosaltres, jo he manifestat en més d'una ocasió al senyor conseller, aspectes molt concrets, però que nosaltres entenem que haurien de ser absolutament necessaris, a tenir en compte i a valorar de cara al futur. Per exemple, el fet de controlar partida per partida de bestiar que es portés de fora, almenys durant una temporada molt llarga, i, si pogués ser permanentment, millor.

Nosaltres valorem el fet que, pràcticament, a nivell europeu els efectes de la PPC han baixat moltíssim —els casos cada vegada són menys— i que sembla una eradicació, si més no, generalitzada. Però el fet que alguns països continuïn amb uns sistemes productius realment molt perillosos, i d'altres factors que fan que en alguns països el tema sanitari no sigui precisament el més important, fa que en un mercat únic com l'europeu es puguin produir casos similars al que hem viscut actualment. Per tant, nosaltres entenem que el millor sistema, a part de demanar un canvi de la política de sanitat ramadera a nivell europeu, el millor sistema és fer controls concrets, puntuals, a casa nostra, de totes les partides de bestiar que vinguin de fora, i que si algú ha de sufragar els costos que això representa siguin els mateixos importadors, sense cap mena de dubte.

I per acabar només recordar un aspecte, que ja el vaig recordar ahir a la reunió que vam tenir a la Comissió de Seguiment, que és que nosaltres veiem i observem amb especial preocupació l'evolució que segueix el sector porcí a Catalunya. Nosaltres evidentment que no posem en qüestió el principi constitucional de llibertat d'empresa, que és reconegut, com he dit, constitucionalment, i és reconegut arreu d'Europa, però el que sí que ens preocupa molt, i moltíssim, és la concentració, cada vegada més gran, en molt poques mans, en molt poques empreses, de la producció porcina, pràcticament tot el que són els diversos nivells de producció d'aquest sector.

Això té alguns avantatges, però té molts inconvenients. Inconvenients, com s'ha pogut comprovar ara, en el seguiment que es feia de la PPC, en el control concret de granges, en el qual, per exemple, en algunes empreses d'aquestes, quan es concretava en algun lloc que existia la PPC, era molt fàcil que això es reproduís en moltes altres granges que depenien d'aquestes empreses.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Morera i Tanyà

Ja acabo. Només fer aquesta observació i dir que, bé, que, en tot cas, la regulació que s'hauria de fer, o si més no la planificació que s'hauria de fer, que permeten l'Estatut i la Constitució, hauria de tenir en compte, en tot cas, aquest aspecte.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. El Grup d'Esquerra Republicana no consta que vulgui intervenir. Vol intervenir? (*Pausa.*) Doncs, el senyor Portabella té la paraula.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana es posiciona sobre la interpellació que es va fer en el darrer Ple, i sobre la Moció subsegüent que veiem avui, entre altres coses perquè aquest és un tema del

qual nosaltres hem tingut un seguiment molt ampli, i hem fet també un seguiment, amb gran preocupació, de com s'anaven produint els diferents esdeveniments.

I val a dir que nosaltres compartim les idees bàsiques de la interpellació que es va substanciar, com deia abans, el passat 17 de setembre, i que compartim també els punts que ens proposa la Moció, i que la interpellació ja avançava.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana s'ha mostrat molt preocupat, al llarg de tot l'anterior període de sessions, per la situació actual de la sanitat animal, com ho prova la presentació d'un bon nombre d'iniciatives parlamentàries. Aquesta preocupació es va veure accentuada en constatar que els pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per al 1998, lluny d'incrementar els recursos que havien de permetre aturar la situació sanitària, clarament deficient, que pateix la nostra cabana ramadera, aquests recursos econòmics van minvar en relació amb els anys anteriors.

Malgrat les explicacions del conseller d'Agricultura en respondre la interpellació, ens sembla que a ningú se li pot escapar que el moment actual de la ramaderia catalana no és precisament un bon moment, si més no des del punt de vista sanitari.

El Departament d'Agricultura, considerant que la situació sanitària era prou bona, ha baixat la guàrdia i no ha fet l'esforç pressupostari i d'increment d'altres mitjans que la situació actual imposava. El sector ramader i boví de Catalunya pateix una situació força delicada, com a conseqüència de l'increment de casos de brucel·losi, fet que s'ha produït de manera més remarcable a la comarca del Pallars Sobirà, on els brots de brucel·losi s'han multiplicat per tres.

El Departament, com a mesura per pal·liar la malaltia, va fixar abans de l'estiu la immobilització d'un miler de caps de bestiar boví, és a dir, tots els animals d'aquelles explotacions que havien tingut, o bé que tenien, alguna vaca malalta. Aquesta mesura va comportar que la resta de vaques van haver de romandre immobilitzades entre quaranta-dos dies i tres mesos en les seves estabulacions, fins que la següent anàlisi no reflectís cap infecció.

És ben cert que el Govern de la Generalitat ha estat especialment negligent en el tema de sanitat animal, sobretot d'uns anys ençà. Tant la malaltia de la brucel·losi com la de la tuberculosi són temes molt seriosos i caldria donar-li una resposta contundent. Aquesta contundència es va produir fa uns deu anys, i es va aconseguir llavors, en una bona part, eradicar aquestes malures. Després de tants anys de parlar-ne, ens preguntem com és possible que tinguem encara un nombre tan important de brots de brucel·losi i tuberculosi dins la nostra cabana ramadera. Doncs bé, estem convençut que s'ha actuat prou bé i s'ha baixat clarament la guàrdia. Esdevé insòlit que els ramaders no hagin pogut aplicar les vacunes, en el cas de la brucel·losi, perquè el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no els les hagi subministrat.

Cal destacar, d'altra banda, el descontentament generalitzat que es viu en el mateix sector ramader avui dia,

motivats pel retard en el pagament dels ajuts en concepte de prevenció i control i que anaven destinats als diferents grups de sanejament.

Fa pocs dies que es declaraven les comarques de Lleida lliures de pesta porcina, aixecant la zona d'Albesa, que era la darrera en quarantena. Des que el dia 16 de febrer de l'any passat es van sacrificar, preventivament, els primers animals a Bellvís, s'han pogut comptabilitzar 874.780 porcs sacrificats, 1.805 granges afectades i un cost de 20.000 milions de pessetes, és a dir, tant com el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Amb una factura d'aquestes característiques, hem d'esperar que s'hagi après la lliçó i que es produeixin canvis radicals en molts procediments fins ara habituals. El mateix sector haurà d'exigir més control sanitari dels moviments ramaders, que vinguin a pal·liar les deficiències estatals i comunitàries que han provocat en el seu inici aquesta situació, i que s'acabi amb el tràfic clandestí de bestiar. Però caldrà també que, des del Departament no es torni a produir un índex tan alt d'improvisació davant una situació tan greu com la d'una pesta porcina.

El que és cert és que en el moment de l'aparició de la pesta porcina clàssica a les comarques de Lleida hi havia una escassa preparació del personal tècnic i una evident manca de mitjans també tècnics. Com hi va haver, molt probablement, un consens insuficient amb les organitzacions professionals agràries –així ens ho feia notar els sindicats en la seva compareixença a la Comissió d'Agricultura. En aquest sentit, entenem encertat el punt tercer de la Moció i considerem que, efectivament, cal incrementar la participació i la responsabilitat dels ramaders, reforçant les funcions i els recursos de les agrupacions de defensa sanitària i dels grups de sanejament, i establint mesures per incentivar la seva creació i integrant-hi els ramaders.

Per tots aquests motius que acabo d'exposar, és evident que el vot a aquesta Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya serà favorable en tots i cada un dels seus punts.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Portabella. Correspon ara la intervenció del Grup Parlamentari Popular. Per fer-ho, té la paraula el senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, de l'escó estant, em posicionaria respecte a la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Hi ha alguns punts d'aquesta Moció a què nosaltres, de forma reiterada, tornarem a donar suport. Concretament, al punt primer, al punt quart i al punt cinquè. Fa referència, no solament a un real decret de l'Estat espanyol que creiem que és l'obligació del Departament d'Agricultura i de la Generalitat de Catalunya que vetlli i faci complir tota la normativa. Un altre tema diferent és si s'executa amb la màxima eficàcia i si, a més, s'hi destinen els recursos suficients, que també hi fa referència un altre dels punts d'aques-

4664

ta Moció. I dic «reiterada», perquè el punt quart de la Moció, que fa referència a una resolució d'aquest Parlament, i també el punt cinquè, que fa referències a una moció, alguns dels punts d'aquesta resolució i aquesta moció, ja s'han dut a terme. D'altres, segurament, el Departament, i a alguns ens consta, almenys al Grup Popular, que els està duent a terme, i d'altres esperem que ben aviat, i potser també aprovant avui aquests diferents punts d'aquesta Moció, els pugui dur a terme ben aviat.

S'han fet algunes referències, per part de diputats que m'han precedit, sobre el tema de la pesta porcina clàssica, i jo també el voldria fer una sobre el mateix en nom del Grup Parlamentari Popular, felicitant no solament al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i a la mateixa Administració de la Generalitat: jo crec que s'ha de fer més extensiu a tots els funcionaris i veterinaris que, no solament des de la Generalitat de Catalunya, sinó també des de l'Estat espanyol, han col·laborat en el que és l'eradicació de la pesta porcina clàssica. S'ha dit abans ja la greu quantitat de diners que s'hi han dedicat: prop de 20.000 milions de pessetes, 19.000, em sembla, més exactament, que és la xifra que s'ha dedicat al tema de la lluita contra la pesta porcina clàssica i als pagaments tant de sacrificis obligatoris com de sacrificis voluntaris.

En alguns dels punts d'aquesta Moció nosaltres no hi estem d'acord. No estem d'acord en el punt, principalment, setè, que em sembla que ja ha dit el diputat, l'illustre diputat senyor Víctor Gimeno, que deixava a la consideració dels grups de la cambra. Doncs, la nostra, el que és el nostre parer, des del Grup Parlamentari Popular —a més, ja conegut i que l'hem dit a la mateixa tribuna d'aquí, del Parlament de Catalunya—, és que estem en contra de promoure l'ús de la vacuna marcada. Hi estem en contra perquè, avui dia, a la Unió Europea, com tothom ja sabem, no existeix la vacuna marcada i la possibilitat d'aplicar aquesta vacuna marcada. Tant de bo potser en el futur això pugui ser així i la puguem aplicar en alguns casos determinats; però de moment això no hi és, i crec que tampoc fóra bo que hi hagués un punt d'aquesta Moció que s'aprovés des del Parlament de Catalunya perquè arribés aquest punt al que són els estaments de la Unió Europea.

Tampoc no estem d'acord en el punt sisè de la Moció, quan es parla d'impulsar la creació d'un fons de compensació. Creiem nosaltres que els fons de compensació han de sortir del mateix sector, i dins dels propers dies hi ha una taula sectorial un altre cop, sembla ser, del porcí, i és allí on s'ha de promoure, des de la mateixa taula sectorial del porcí, el fons de compensació, perquè, evidentment, no solament és en el porcí: podria ser en multitud d'ocasions que s'haguessin de crear fons de compensació, i nosaltres no creiem que hagi de ser l'Administració ni qui ho impulsi ni qui tampoc hi participi, en aquests fons de compensació.

Deia que s'havien fet algunes referències per part d'altres diputats a un missatge que jo crec que és perillós, no?, a un missatge..., quan es parla de determinades zones del territori de Catalunya, de com han funcionat les ADS en determinades zones de Catalunya i del que estan fent algunes empreses dins del territori de Cata-

lunya. Nosaltres creiem que en un mercat tan important com el del sector porcí s'ha de deixar una lliure llibertat, una llibertat total al que són les empreses que treballen dins el sector porcí, i que les ADS, com a les zones del Pla d'Urgell o altres zones afectades, estan en tan..., o millors condicions..., una altra cosa és que els hagi tocat a ells i que s'hagi estès la malaltia d'una forma tan ràpida i tan preocupant, però com pot ser a d'altres zones del territori de Catalunya, com pot ser, per exemple, Osona. Crec que les ADS..., s'ha de vetllar per totes elles, però crec que totes estan treballant d'una forma exemplar.

Per acabar, el que voldria dir és que en el punt segon nosaltres ens abstindrem, donat que hi ha un tema que creiem que no és bo, almenys que hagués figurat en aquest text, que és el que fa referència a una repercussió a la salut humana d'algunes malalties; concretament, suposo que fa referència a la brucel·losi, concretament, sobre aquest tema. Sí que hi ha una incidència de brucel·losi, però tampoc creiem que és suficientment important per poder ficar en un punt d'una moció el que és una repercussió sobre la salut humana, i la problemàtica podria generar que, a més, s'aprovés aquesta part. Si el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds retirés aquesta part pel que fa a repercussió en la salut humana, nosaltres votàriem també aquest punt favorablement.

I dir que, finalment, quan es parla de garantir el control del compliment de les normatives sanitàries, doncs, no podem estar que d'una altra manera d'acord també amb el que es diu en aquest punt vuitè.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. El Grup Socialista vol intervenir? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president. I, en benefici de la demanda que ens planteja el senyor Víctor Gimeno, amb la major brevetat possible. Assenyalar que aquesta Moció insisteix en el debat tingut ja fa uns mesos, a proposta del Grup Popular, a través d'una interpellació i d'una moció posteriors. I assenyalar també que, dissortadament, aquesta Moció arriba temps després d'haver-se substanciat la interpellació, i, per tant, probablement, si fos aquest el moment que hagués d'escriure la Moció el senyor Gimeno, probablement ja no l'escriuria exactament igual, perquè la interpellació es va fer abans d'acabar el passat període de sessions, i de llavors fins ara, doncs, hi ha un mes de coll, el mes en què precisament s'ha declarat oficialment resolta la situació de pesta porcina clàssica aquí a Catalunya, concretament a les terres de Lleida, amb l'aixecament dels darrers focus, de les darreres zones, a l'entorn del municipi d'Albesa. Per tant, algunes de les qüestions que planteja són qüestions que tenen una relativa actualitat i que el pas del temps ha resolt d'una altra manera. Per exemple, en el punt sisè, quan es planteja la necessitat de

crear un fons de compensació, doncs, jo diria que la dinàmica dels fets ha resolt la qüestió d'una altra manera.

De tota manera, la Moció era aquesta. Jo crec que el senyor Gimeno farà el més procedent. Si la manté, nosaltres la hi votarem tota, del primer punt al darrer, perquè, si no en aquest moment precis, en el curs del temps nosaltres hem mantingut posicions molt similars a les que ara ell escriu en aquesta Moció, tant respecte a la creació d'un possible fons de compensació per a paliar els efectes perversos que es produïen o que es podien produir, sobretot sobre els productors independents, en el curs del temps, com en el tema de l'ús de la vacuna marcada. El senyor Fabregat deia que la vacuna marcada no existeix. Sí que existeix; no es comercialitza, però sí que existeix: acaben de lliurar un guardó comunitari, europeu, important als que han estat treballant en el tema de la creació, precisament, d'aquesta vacuna. Que no es comercialitzi és una altra qüestió.

Per tant, si el senyor Gimeno retira o modula alguns dels apartats d'aquesta Moció, ens semblarà bé; si la manté, nosaltres la votarem, tot i que pensem que alguns d'aquests punts no tenen una actualitat com l'haurien tingut, en la mateixa mesura que l'haurien tingut si s'hagués discutit aquesta Moció abans, més en el temps en què es va veure la interpellació.

Dues o tres qüestions, només, addicionals. Una primera: jo crec que hem de treure importants experiències d'aquesta història. La pesta porcina clàssica ha copejat molt fortament el sector ramader català. El conseller ha dit –i ho ha dit públicament– que no necessàriament ha significat una catàstrofe econòmica, donat que, afortunadament, s'ha pogut comptar amb vies d'indemnització que han fet que aquells danys econòmics que es podien haver produït fossin més lleus, o que han permès, per vies que ara seria difícil i exhaustiu, doncs, detallar, que el preu del porcí no hagi baixat durant aquests mesos en què ha durat la situació de crisi. Però el cert és que, encara que sigui des del punt de vista de l'impacte psicològic, ha copejat molt fortament. I diversos portaveus –i jo també ho dic aquí– afirmaven –i ho afirmo– que les coses en el sector porcí ja no seran exactament igual que abans. L'experiència ens ha ensenyat que, de cop i volta, podia produir-se la necessitat de sacrificar, doncs, nou-cents mil caps de bestiar, nou-cents mil porcs, afectar mil vuit-centes explotacions i gastar-nos tots plegats, entre la Unió Europea, l'Estat espanyol i la comunitat nostra, la Generalitat de Catalunya, doncs, 19.000 milions de pessetes.

Jo crec que això crida l'atenció sobre dos aspectes absolutament necessaris. Primer: cal fomentar una millor organització dels sectors ramaders productius, a efectes de ser al més eficaços possible en les mesures d'autodefensa que sigui possible, i això val en el sector porcí i en qualsevol altre sector. Les associacions de defensa sanitària que s'invocaven abans no van funcionar en el seu moment, i s'ha de fer el possible perquè funcionin en el futur, de la mateixa manera que en un moment determinat vam descobrir la importància i l'efectivitat de les agrupacions de defensa forestal quan van succeir els focs forestals de Catalunya. Per tant, cal ser preventius en aquesta matèria, cal impulsar el desenvolupa-

ment de les agrupacions de defensa sanitària i cal dotar-les, senyor conseller que ens segueix en aquesta sessió, segurament de més competències i de més possibilitats, per a contribuir a l'autodefensa del sector; ho repeteixo: a través de les agrupacions de defensa sanitària, que són del sector mateix.

Segon: cal fomentar una major organització del sector del porcí, donat que el porcí constitueix una de les produccions estratègiques del sector agroalimentari català. Cal impulsar la constitució d'una intersectorial del porcí que conjugui els interessos dels diversos elements que tenen a veure amb el sector del porcí: des dels productors als integradors, als comerciants; aquesta és una peça clau, que, si l'haguéssim tingut, ens hauria ajudat a afrontar la situació de molt millor manera que com ho hem pogut fer fins ara. I, vinculat amb això, la necessitat de procedir a una reforma de la Llei d'integracions, que en algun moment tots els grups n'hem parlat i la mateixa Administració també, la mateixa Conselleria també; doncs, posar fil a l'agulla i fer-ho.

I en segon lloc, per acabar, cal que des del Departament d'Agricultura –per tant, des de l'Administració– es presti més atenció a les polítiques de sanitat animal i vegetal –en aquest cas de sanitat animal– que cal realitzar a Catalunya –no solament a Catalunya: a Catalunya, a l'Estat espanyol i al conjunt de la Comunitat Europea–, perquè les polítiques sanitàries desenvolupades fins ara s'han mostrat clarament insuficients. El trànsit de porcs d'un costat a l'altre ha estès la situació de pesta. Jo crec que estem parlant de molts milions de pessetes –a algun senyor diputat que m'interromp– com perquè no es bromegi en aquesta qüestió; estem parlant de molts milions de pessetes com perquè es presti molta atenció en aquest tema. Fer el necessari, les accions necessàries perquè les polítiques sanitàries siguin més eficaces del que han estat fins ara; aquí, a Espanya i a Europa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, intervé l'illustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intentaré recordar la interpellació i algunes dades que va facilitar el conseller, l'honorable conseller, que avui ens acompanya també, en el sentit de..., perquè, amb les intervencions que m'han precedit, podria quedar la sensació que la situació de la sanitat animal, de la cabana animal –no tan sols del porcí, sinó de l'oví, del cabrum, etcètera– a Catalunya és un caos i és greu, quan la realitat no és així. I això, fins i tot, en la intervenció d'Esquerra Republicana m'ha sorprès molt; suposo que el seguiment que fa l'illustre diputat Jordi Ausàs..., no haguera sigut la mateixa intervenció, perquè les dades les tenia.

En tot cas, sí que la situació de sanitat, doncs, permeteu-me que usi un termòmetre per mesurar-la. Un seria

l'estadística, l'estadística de sanitat que es ve seguint des del mateix Departament, i un altre seria el tema pressupostari, d'aplicació de recursos per al sacrifici d'animals afectats, que també és una altra estadística i un altre termòmetre, que, si em permeten els membres de la cambra, faré ben breu unes dades, perquè dona la sensació que estem en una situació molt pitjor que anys enrere, quan la realitat no és així.

En tot cas..., i ho deia també l'honorable conseller, en la interpellació, al senyor Víctor Gimeno, que, per unes dades comparatives –termòmetre de mesura–, en tuberculosi l'afectació l'any 1991 era del 6,1%; l'any 1996, del 0,91. En brucel·losi, que hi ha hagut un canvi a partir del 95, que hi havien titulacions que em sembla que fins al 95 eren de trenta títols, a partir del 95 es decideix anar a zero títols, el que vol dir que hi pot haver un increment, però un increment fictici... Però, tot i així, és veritat que l'any 97 hi ha hagut un creixement, hi ha hagut una mancança de vacuna, per un error del laboratori subministrador, que el mateix conseller va explicar en la interpellació, i també –i ho va reconèixer el conseller– de, diguem-ne, insuficiència de recursos pressupostaris de l'any 97.

Però aquest mes de què feia esment el senyor Vilalta, i que coincideixo amb ell que sí que res serà igual, suposo, per al sector, perquè tots n'hem après –l'Administració, però, sobretot, el sector–, del tema de la pesta porcina, aquest mes també hi ha hagut, a part de l'obertura de totes les zones afectades..., de la qual cosa que ens congratulem, i que coincideixo amb l'illustre diputat senyor Fabregat a felicitar tot el personal del Departament i del Ministeri que ha treballat de valent des del primer dia, en una direcció que el temps ha demostrat que era l'encertada, perquè no ens congratulem que ara altres autonomies de l'Estat espanyol estiguin patint el que hem patit durant l'any 97 a Catalunya, i que altres nacions o estats de la Unió Europea no ho hagin resolt encara definitivament en el mateix temps que s'ha resolt a Catalunya i amb un nombre molt més superior d'afectats. Ni som més espavilats ni menys, però s'ha fet el procediment correcte, i crec que d'això ens n'hem de congratular, i felicitar el personal del Departament, que encarrego en nom del nostre Grup que el conseller els faci arribar la nostra felicitació, perquè penso que hi ha hagut una dedicació i un esforç professional, humà i vocacional –diria– que és digne d'elogi.

Continuant amb el termòmetre per mesurar aquesta situació, que semblava caòtica, de la cabana catalana, també en l'apartat de leucòcits, l'última estadística de l'any 96, el grau de sanitat és del 99,92%; per tant, només un 0,08 d'afecció. Si el més important continua essent un sector –ho va reconèixer el conseller, i ho reconeixem–, i hem corregit el tema pressupostari de la deficiència del 97 en el pressupost del 98 –que també ha passat l'aprovació en el transcurs d'aquest mes–, i hem passat d'una partida que va ser insuficient –i el conseller ho va reconèixer–, de 83 milions, de l'any 97, a una altra, de l'any 98, de 180 milions de pessetes, qüestió que també, quan va presentar la interpellació l'illustre diputat senyor Gimeno, no s'havia fet ni el pressupost, i que en aquest moment ja hi ha una rectificació...

Un altre termòmetre, si m'ho permeten –i no faré més números, perquè això pot atabalar–, però sí que em sembla que és gràfic i que tinc l'obligació de dir-ho, perquè faríem la sensació, davant del país, que la cabana de Catalunya està en una situació que no és la que correspon a la realitat, arran de les intervencions que m'han precedit–, les quantitats destinades a animals afectats per sacrifici per diferents malalties, només aquestes xifres –deixarem a part el 97 pel fet puntual, i molt greu, i tothom ho ha reconegut, de la pesta porcina clàssica–: l'any 1991 es van destinar 1.563 milions, que l'any 92 són 722, que l'any 93 són 502 milions, i el 96 arriben només a 249 milions. Un altre termòmetre que la millora de la sanitat de la cabana ha sigut gradual a bé, no a malament, com donava a interpretar alguna intervenció anterior.

De tota manera, el nostre Grup i el nostre Goven, al qual el nostre Grup dona suport, no treu, en aquest moment, aquesta estadística amb cap sentit de cofoisme. Senyores i senyors diputats, cofoisme, gens, responsabilitat, tota, i sentit de millorar, de ser atents i amatents en el futur per millorar experiències, tota. No és un cofoisme, sinó que és una realitat que em sembla que, a través d'algunes intervencions, m'he vist en l'obligació de fer.

L'honorable conseller i algun diputat han fet esment a una reunió que hi va haver amb diferents portaveus d'aquesta cambra, feia esment de la voluntat del Govern, un cop obertes les zones afectades per la pesta porcina, de continuar amb el màxim d'atenció, i ell anomenava, a través d'un protocol postepidèmia, del màxim de mesures de control de sanejament, tant de granges com de les entrades de nous animals. I això estaria en la filosofia, en la música global de les intervencions dels diferents diputats i, sobretot, del diputat senyor Gimeno, que ha presentat la Moció, que, en la música, hi estem d'acord, també, el nostre Grup, però em sembla que és necessari que matisem que la lletra no és la mateixa. No és la mateixa la interpretació, però sí la voluntat d'avançar cap a aquesta atenció a la millora constant, i, sobretot, que en alguns aspectes de la Moció també hi ha un missatge de recollir una qüestió que, en la compareixença que van tenir en la Comissió d'Agricultura les diferents agrupacions professionals agràries, reclamaven, i era un millor protagonisme en el mateix sector, en la seva organització, a través d'agrupacions de defensa sanitària, o a través..., perquè les ADS són només en el sector porcí, i en els altres camps serien grups de sanejament.

En tot cas, penso que sí que és bo que no sigui tan sols l'Administració, i en el sentit aquest sí que caldria aclarir que alguns dels aspectes de la Moció són perquè el sector, també, allò que ens reclamava en la compareixença, des del Parlament li ho reconeguem, i també li diem al Govern, instar que tingui el seu paper a través d'aquests grups de sanejament o a través de les associacions de defensa sanitària.

Per tant, senyor Gimeno, globalment, en aquesta música, en aquesta preocupació, en aquesta voluntat de millorar, de fer les coses més ben fetes, l'Administració i el sector bàsicament hi estem d'acord, i és en aquest sentit que, analitzant punt per punt –que hi passaré a

continuació— els temes de la Moció, li donaríem suport, encara que pensem que reiteren acords —que vostè ja hi fa referència— d'aquest mateix Parlament; per tant, seria una incongruència, avui, dir el contrari del que vam aprovar temps enrere, i encara que ens hauria sigut fàcil, o hem estat temptats —jo mateix, com a diputat responsable d'aquesta Moció— de fer allò que de vegades l'oposició ens critica tant, és a dir, fer aquella petita esmena de dir que el Govern «continui fent allò que està fent», però he pensat que, en aquest sentit —i el nostre Grup hi està d'acord—, també de pedagogia, de participació de l'Administració, però també del sector, que hi ha en el fons de la Moció, no es mereixia cap esmena i sí, en tot cas, dir-li, en allò que estem bàsicament d'acord, donar-li suport, i en allò que no hi estem d'acord, perquè en algunes intervencions coincidiríem en el sentit que no és prudent que aquest Parlament es manifesti en un tema que està prohibit per la normativa europea, com el cas de la vacuna marcada, demanar-li la retirada del punt setè. També la retirada del punt sisè —en el sentit aquest a què també feia referència l'illustre diputat senyor Fabregat—, que no és bo que es vinculí excessivament la responsabilitat del Govern quant als temes de responsabilitat de les agrupacions professionals o sectorials. I no tan sols del sector porcí —que era la gran preocupació del desembre—, sinó de tot el sector, i jo li ofereixo, i crec que podríem també obrir-ho a la resta de grups de la cambra, una iniciativa conjunta, a través d'una proposició no de llei en la Comissió corresponent, d'instar en aquesta línia que el Govern sigui impulsor, catalitzador, animador dels diferents sectors per a la creació —no tan sols en el sector del porcí— d'aquestes agrupacions professionals que s'autorensabilitzin en aquesta línia.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Iglesias i Sala

Dos minuts. A la resta de la Moció... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Iglesias i Sala

...hi donarem suport, a excepció del punt segon; hi donaríem suport globalment, si retirés el segon apartat del punt segon de la Moció número 2, que és a partir de «sanitat animal».

Perdoni, i moltes gràcies; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies per la seva comprensió. (*Pausa.*) Ara haurem de mirar... (*El Sr. Portabella i Calvete demana per parlar.*) Sí, digui. Per quina raó demana la paraula?

El Sr. Portabella i Calvete

Pels articles 65.1 i 65.2, senyor president.

El vicepresident primer

Però sobre quin tema és, en concret?

El Sr. Portabella i Calvete

Doncs, com diu als articles 65.1 i 65.2, per allusions.

El vicepresident primer

Vostè no ha estat alludit.

El Sr. Portabella i Calvete

L'article 65.2, el llegeixo textualment, diu: «Només es poden contestar les allusions en la mateixa sessió. Si el diputat alludit no hi fos» —i ha citat el diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Jordi Ausàs—, «un altre del mateix grup podrà contestar en el seu nom.» Per tant, atenent-me a l'article 65.2, demano els tres minuts reglamentaris que em pertoqueu.

El vicepresident primer

Ho sento, el senyor Ausàs ha estat citat, però no ha estat alludit. Per tant, no té la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. Portabella i Calvete

Home, jo... Atenent l'article 65.1, considero que el senyor Jordi Ausàs ha estat alludit.

El vicepresident primer

No ha estat posada en boca del senyor Ausàs cap paraula, ha estat citat. (*Remor de veus.*) Ho sento.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president, ha estat posat de manifest que el posicionament del diputat Jordi Ausàs no hauria estat el mateix en el cas que ell hagués intervingut.

El vicepresident primer

Per tant, ha estat citat i prou. Si us plau, li ho prego, no té la paraula.

El Sr. Portabella i Calvete

Senyor president...

El vicepresident primer

No té la paraula, ho sento. (*Remor de veus.*)

Passem, doncs... Qui demana votacions separades? (*El Sr. Gimeno i Sanz demana per parlar.*) Senyor Gimeno, digui'm vostè si retira algun punt o no. (*Forta remor de veus.*)

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Era, precisament, fent cas a algunes sollicituds d'alguns diputats, per retirar alguns apartats.

Al nostre Grup estariem d'acord que sempre hi ha més força quan una resolució és presa per unanimitat de tots els grups parlamentaris, i, una vegada escoltat el con-

4668

junt dels portaveus, renunciarem..., no perquè creguem que ens han convençut, sinó en benefici de la unanimitat i de l'eficàcia, entre altres coses, l'eficàcia, perquè ara mirava que hi ha dues resolucions que en demanem el compliment, que són del maig i el juny de l'any passat, i alguns aspectes encara no s'havien cobert quan es van fer, i ara tampoc encara no s'han cobert. Per tant, el punt segon, retirariem a partir de la coma, que diu: «especialment per a les malalties que tenen una repercussió en la salut humana»; no vol dir que no ens n'haguem de preocupar, sinó que, simplement, era una clarificació que queda implícita dins del text. I parlàvem de brucel·losi, o parlàvem de l'encefalopatia espongiforme bovina, que també és una malaltia important, tot i que aquí no té repercussions directes.

Al punt sisè, faria cas a la proposta del portaveu de Convergència i Unió, tot i que hi ha alguns diputats que han dit que no estarien per la labor d'impulsar –que no vol dir constituir i dotar– un fons de compensació, no per al porcí, sinó per al porcí, per al boví o per a l'oví, en definitiva, un o diversos fons de compensació dins el sector ramader; per tant, esperem que la setmana que ve, màxim l'altra, puguem presentar una iniciativa legislativa conjunta, i el punt setè, perquè entenc que també el tema de la vacuna marcada no és oportú, i a algú li podria causar incomoditats, però crec que, si no el Parlament català, algun dia el Parlament europeu aprovarà el que, com he dit abans, és de pura lògica i és de racionalitat: evitar despeses de milers de milers de milers de pessetes per a unes coses que són molt més fàcils de controlar que no la fórmula actual de control de la pesta porcina clàssica.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Després de la intervenció del senyor Gimeno, hi ha algun grup que demani votació separada? O es pot votar la resta conjuntament? (*El Sr. Guíllot i Miravet demana per parlar.*) Digui, senyor Guíllot, té la paraula.

El Sr. Guíllot i Miravet

Sí, senyor president. Demanaria a la Mesa resolució motivada de la seva decisió anterior de no donar la paraula per al·lusions.

El vicepresident primer

Molt bé, un moment. Se suspèn el Ple.

La sessió se suspèn a dos quarts de set de la tarda i catorze minuts i es repren a tres quarts de set.

El vicepresident primer

Es repren la sessió. (*Remor de veus.*)

L'article 26, al seu apartat sisè, dos, diu: «Si un grup parlamentari discrepava d'una decisió adoptada per la Mesa, en el compliment de les funcions a què es refereixen els punts quart i cinquè de l'apartat anterior, podrà sol·licitar-ne la reconsideració. La Mesa decidirà definitivament, mitjançant resolució motivada.» Els

punts quart i cinquè és: «Qualificar, d'acord amb el Reglament, els escrits i els documents d'índole parlamentària, així com declarar-ne l'admissibilitat o la inadmissibilitat. Cinquè, decidir la tramitació de tots els escrits i documents d'índole parlamentària, d'acord amb les normes establertes en el Reglament.» Com que cap d'aquests casos s'ha donat, sinó que es tracta de dirigir i moderar el debat, i això correspon a la presidència, si algun diputat o grup vol manifestar la seva protesta, constarà en el *Diari de Sessions*, però no escau la resolució motivada.

Per tant, passem a la votació de la Moció. (*Fora remor de veus.*)

Comença la votació.

La Moció ha estat aprovada per 99 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció. (*Veus de «Molt bé, molt bé!»*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament i el dèficit de la sanitat a Catalunya

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, i darrer, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament i el dèficit de la sanitat a Catalunya, presentada per la il·lustre diputada senyora Carme Figueras, del Grup Socialista. Té la paraula. (*Fora remor de veus.*)

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentaré ser breu; ja sé que és l'última Moció, i que aquest Ple ha estat molt llarg, i tampoc repetiré el que ja vaig manifestar a la corresponent interpellació. De fet, el debat sobre el nou sistema de finançament de la sanitat per al període 98-2001 ha durat molt de temps, gairebé des de l'inici de la legislatura fins al passat mes de desembre.

El tema s'ha tancat; al nostre entendre s'ha tancat malament, les nostres raons ja les vaig explicar en el moment de la interpellació, ja vaig dir i seguim mantenint que l'increment addicional respecte al sistema anterior real, per nosaltres, és de 23.000 milions si comptem l'increment del PIB nominal real i no el que inicialment havia comptat el Govern de l'Estat en fer el seu projecte de pressupostos, però aquesta és una guerra de xifres en què no ens posem d'acord; de tota manera, siguin 23.000 o siguin 30.000 milions, com deia l'altre dia el conseller, la resta fins als 50.000 milions o 55.000 milions de què es parla, en la seva majoria són hipotètics estalvis que ja veurem si s'aconsegueixen.

L'acord amb Farmaindústria és quelcom que sí que s'ha aconseguit, però només per a aquest any 98. Veurem què passa en anys successius, què seria aquest acord de finançament per a tot el quadrienni.

El «cop de medicament» desgraciadament és notícia aquests dies; ahir vam conèixer la llista. Caldrà veure'n els resultats, però, d'una banda, els medicaments retallats són fàrmacs que són força receptats i, si bé haurem d'analitzar les dades amb deteniment, tot apunta que, si

bé són per a malalties que no són greus, sí que són fàrmacs que fins ara han estat molt receptats per pal·liar molèsties importants. Són fàrmacs que afecten la qualitat de vida de les persones, són fàrmacs..., són laxants, astringents, medicaments per a cataractes, antihemorroidals, apòsits medicamentosos, expectorants, mucolítics, tot això són fàrmacs que, en definitiva, ajuden a superar molèsties que poden ésser força importants i, a més a més, molèsties molt freqüents.

I no s'hi val a dir, i creiem que no hem de perdre l'oportunitat de dir-ho, no s'hi val a dir des del Govern català, de Convergència i Unió, que l'estalvi serà dubtós i que aquesta mesura s'ha de veure si tindrà o no una efectivitat, perquè en realitat aquesta mesura es porta a terme perquè compta amb el suport de Convergència i Unió, i per tant això que s'està fent és haver tirat la pedra per després amagar la mà.

Té raó el conseller de Sanitat en una cosa i és que, potser, l'estalvi no serà l'esperat. Hem de recordar que, per a Catalunya, aquest estalvi que significa el «cop de medicament» està al voltant de 10.000 milions de pessetes. Aquesta retallada de la llista de medicaments es posarà en marxa segurament el mes de maig; per tant, hem de veure si del maig al desembre s'han aconseguit aquests 10.000 milions, però, a més, hi ha una cosa molt important i és que es retiren medicaments que es retiren perquè són compostos de dos fàrmacs. És veritat que l'Organització Mundial de la Salut recomana no fer, no receptar medicaments compostos per poder-ne administrar correctament les dosificacions; el que també és veritat és que probablement aquests medicaments hauran de ser substituïts pels dos components, per tant, una capsula d'aquest medicament retirat, d'alguns d'aquests medicaments retirats s'haurà de substituir per dues capsules diferents de dos medicaments diferents. Això, per tant, en principi ha de ser més car que no pas era fins a aquest moment.

De tota manera, tot el tema del «cop de medicament» jo crec que tindrem molta ocasió de parlar-ne perquè això no s'acabarà aquí. És una mesura molt important i greu la que s'ha pres en aquests moments i tindrem ocasió de seguir-ne parlant. Ara bé, és veritat que el «cop de medicament» és una part important d'aquest acord de finançament que per nosaltres s'ha tancat malament i també cal dir que és una trista victòria aquesta de l'acord entre el Partit Popular i Convergència i Unió.

Ara bé, també és veritat que l'acord no ha incorporat en cap cas el sanejament dels dèficits acumulats per la sanitat a Catalunya fins al 31 de desembre del 97. És a dir que caldrà prendre mesures, alguna cosa s'haurà de fer per eixugar aquests dèficits, perquè en cap cas el que s'ha aconseguit, el que està clar ja és que no arriba ni a eixugar el dèficit que cada any es produeix a la sanitat a Catalunya, doncs, per tant, ni molt menys n'hi ha prou per eixugar els dèficits acumulats.

Aleshores, el que reclamem amb la Moció que avui se sotmetrà a votació és un gest de responsabilitat per part del Grup de Convergència i Unió, per part del Govern, que en aquests moments segueix sense resoldre el tema del sanejament d'aquest dèficit acumulat i que recone-

gui la situació real de la sanitat a Catalunya i faci front a les seves responsabilitats, en bé de la sanitat a Catalunya.

El primer punt demana presentar dins del primer trimestre de l'any 98 un informe quantificatiu d'aquest dèficit acumulat per la sanitat a Catalunya. Nosaltres el tenim avaluat i el que cal és transparència i deixar els comptes clars, reconèixer-ho i buscar mesures, buscar mesures, que nosaltres estem disposats a parlar-ne i a ajudar perquè aquestes mesures es puguin aconseguir amb el màxim consens possible.

La Moció preveia un quart punt que no ha estat acceptat amb bon criteri per la Mesa, perquè preveia també que s'acordés la constitució d'una comissió parlamentària per a l'elaboració d'un pla de sanejament d'aquest dèficit acumulat per la sanitat a Catalunya fins al desembre del 97. En tot cas, hi ha una iniciativa parlamentària entrada en aquesta cambra des de fa ja bastants mesos i signada per diversos grups parlamentaris, no es va acceptar en la Moció perquè necessita la signatura de dos grups, però ja dic que diversos grups parlamentaris hem signat aquesta proposta que properament esperem que vingui al Ple i que demanem que sigui aprovada perquè creiem que és necessari fer front a aquesta responsabilitat que el Govern té.

Per tant, aquest dèficit acumulat que nosaltres el 31 de desembre del 96 valoràvem en 322.000 milions de pessetes —com ja he dit en diverses ocasions en aquesta cambra—, dèficit acumulat pel Servei Català de la Salut, 226 milions, i per la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, 96.000 milions; total, repeteixo, 322.000 milions, aquest dèficit és el que demanem, aquest més el que s'hagi produït l'any 97, que si segueix la tònica d'altres anys estarà com a mínim al voltant de 60.000 milions de pessetes; per tant, ens podem moure al voltant dels 320-380.000 milions de pessetes; és per això que reclamem aquest pla de sanejament.

Però, per tant, primer portem aquest informe quantificatiu del dèficit acumulat, si hi ha més factures que nosaltres no tinguem detectades, que hagin quedat als calaixos..., i presentem-lo en aquesta cambra per posar els comptes clars i en honor de la transparència, que tots els ciutadans i tots els diputats d'aquesta cambra hi tenim dret.

El segon punt seria el d'elaborar un pla de mesures de racionalització de les despeses corrents de sanitat, que s'hauria de presentar també en aquest Parlament. Aquest pla de mesures, sobretot, hauria d'incorporar mesures que estan a l'abast del Govern de Convergència i Unió, mesures per al que seria l'estalvi real en les despeses de medicaments. A Catalunya..., les despeses de medicaments de Catalunya han anat en els últims anys dos punts i l'últim any fins i tot tres punts per sobre de les despeses en medicaments de l'Insalud. L'any 98 el pressupost que hi ha per a medicines, per a despeses farmacèutiques és de 145.000 milions de pessetes; és a dir, estem parlant d'una cinquena part del pressupost total de la despesa de sanitat a Catalunya o, el que seria el mateix, del 50% del que es gasta en atenció primària a Catalunya.

4670

Per tant, reclamem aquestes mesures reals d'estalvi, les hem apuntades des de diversos grups parlamentaris en aquesta cambra en el moment del debat de pressupostos i en altres moments, parlem de protocols de referència, de protocols clars, parlem de restricció dels visitadors mèdics, parlem d'educació sanitària i de moltes mesures més d'aquest estil.

I, per acabar, el tercer punt de la Moció demana també que es trameti al Parlament, junt amb els informes trimestrals que fa el Govern de la Generalitat, una anàlisi del nivell de compliment a Catalunya de les mesures d'estalvi que contempla l'acord de finançament a nivell de l'Estat, però de quin és el nivell de compliment a Catalunya de les mesures d'estalvi en medicaments fruit del «cop de medicament», fruit dels acords amb Framaindustria, i quin és el nivell de compliment pel que seria l'estalvi que es preveu per a la lluita contra el frau de la incapacitat laboral transitòria.

Aquestes serien les nostres propostes, que esperem que puguin comptar amb el suport d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Figueras. A aquesta Moció hi ha presentada una esmena pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom de Convergència i Unió defensaré l'esmena presentada i també faré una defensa del posicionament, del capteniment de la resta de punts de la Moció.

En sentir ja fa uns quants dies la defensa de la interpellació per part de la senyora Carme Figueres i en llegir els punts de la Moció, i en escoltar avui també aquesta defensa de la Moció, fins i tot en llegir els comunicats de premsa que ahir es varen fer, una té la sensació que les iniciatives parlamentàries per part del Grup Socialista en l'àmbit de sanitat i també, com deia, els comunicats que es fan es veuen afectats a vegades per alguns fenòmens una mica estranys.

A vegades sembla que hi hagi la voluntat en alguns casos d'ignorar mecanismes de control de què disposa aquesta cambra, en altres casos sembla que hi ha una certa amnèsia que permet oblidar el pes i el fet que es va estar governant durant tretze anys al govern central, que això, lògicament, va tenir les seves influències en la sanitat i també, com és clar, en la sanitat catalana, i que això en molts casos va tenir efectes positius, que a nosaltres no ens ha fet res manifestar-ho quan així ho hem cregut convenient, i hi ha hagut casos que hi ha hagut efectes negatius, com és el cas de la infradotació pressupostària que jo vull ressaltar.

Per tant, vostès quan parlen de sanitat sempre parlen de dèficit, mai de mal finançament, i lògicament entenem que aquesta és una postura en què vostès se senten més còmodes, però és evident que ho haurien de tenir en compte.

Per altra banda, a més a més, francament, no veiem mai cap reconeixement d'aquelles accions positives que des del Govern de la Generalitat en alguns casos es deuen dur a terme, dic jo. Ja entenc que no tot són flors i violes, ja entenc que segurament no correspon a vostès cantar sempre les excel·lències, però no veig que sigui bo instal·lar-se a la contra perquè toca i, francament, creiem que no es poden, per una banda, ignorar els mecanismes de control existents, parlar sense assumir les responsabilitats pròpies, i per una altra banda sense reconèixer en cap cas aquelles accions positives que des del Govern es duen a terme.

El primer punt de la Moció, com bé ens recordava la senyora Carme Figueres, demana presentar dins el primer trimestre de l'any 98 un informe quantitatiu de dèficit acumulat per la sanitat a Catalunya el 31 de desembre del 97. Però jo li voldria recordar, com bé sap, que degut a la Llei de Sindicatura de Comptes s'estableix que el Compte General de la Generalitat es donarà a conèixer en aquest Parlament el 31 de juliol de l'any següent, amb el tancament de l'exercici de l'any, lògicament, anterior. Per tant, hi ha una liquidació de pressupostos i hi ha una xifra definitiva de dèficit.

També en l'aprovació dels pressupostos del 98 vam aprovar una disposició addicional, concretament la novena, la qual deia que trimestralment s'ha d'enviar al Parlament informació sobre l'evolució del dèficit de la Generalitat i els seus organismes autònoms amb l'anàlisi, si s'escaigués, de les desviacions. Per tant, entenem que abans del 31 de març es trametrà a aquest Parlament l'estat de la situació provisional a 31 de desembre del 97, amb un informe sobre l'evolució del dèficit.

Per tant, entenem que existeix regulació, entenem lògicament que no podem ignorar-ho i, per tant, no hi votarem a favor.

El segon punt de la Moció diu: «Elaborar un pla de mesures de racionalització de les despeses corrents de sanitat que s'haurà de presentar al Parlament de Catalunya dintre el primer trimestre.» Jo els voldria recordar també en aquest cas que ja l'any 94, degut al nou model de finançament —un nou model de finançament el qual es basava en una restricció pressupostària amb l'objectiu de Maastricht—, es va acordar que l'increment de la despesa sanitària seria igual a l'increment del PIB nominal. I també voldria recordar-li que, degut a la tradició de la infradotació pressupostària en aquell moment, es va estimar que el pressupost ja tenia una desviació en negatiu de 200.000 milions de pessetes.

També li hem de recordar que l'any 94 va haver-hi una reducció voluntària per part del Partit Socialista de 90.000 milions, i que això, l'any 95, es va ampliar fins a 150.000 milions. El Govern de la Generalitat, lògicament, va adoptar mesures i adopta mesures per aconseguir un ajustament al ritme de creixement de la despesa sanitària, mesures que entenc que ara no és el moment de detallar, perquè en primer lloc seria francament molt carregós, i per una altra banda, a més a més, vostès saben que es ve informant de manera regular aquest Parlament.

Les mesures existeixen, les mesures s'informen i, lògicament, hi haurà noves mesures i, lògicament, se segui-

ran informant. Per tant, no considerem oportú acceptar aquest punt de la Moció.

El tercer punt de la Moció, que és on nosaltres hem presentat l'esmena, demana que, dins de l'informe trimestral que sol·licitaven en el primer punt, el Govern de la Generalitat trameti al Parlament de Catalunya l'anàlisi del nivell de compliment, a Catalunya, lògicament, de les mesures d'estalvi contemplades en el nou model de finançament de la sanitat. Bé, el nou model de finançament de la sanitat vostès saben que són mesures d'estalvi amb les quals es mira de racionalitzar el consum dels medicaments. Per una banda, es vol adequar a les necessitats reals de la salut, mirant que es desincentivi el consum innecessari en temes de sanitat. Això, lògicament, són unes mesures preses pel Govern central, unes mesures en què diferents veus del nostre Govern –i m'agradaria, doncs, aquí, fer esment, lògicament, a la del conseller Rius– han dit en repetides ocasions –i així sortia en el diari– que per part nostra no creiem que siguin les més idònies, però unes mesures que el Govern central ha cregut que eren les que s'havien de tirar endavant. Mesures d'estalvi, que això ha representat un acord amb Farmaindustria, un acord que representarà un estalvi de 39.000 milions per a l'any 98, i de 26.000 per al 99.

L'acord del finançament, aquest al qual fèiem menció, ja preveu que de forma periòdica, en el primer trimestre, ja, de cada any, el Govern de l'Estat realitzi una valoració de l'impacte produït per aquestes mesures d'estalvi aplicades durant l'exercici anterior, per tal de garantir el compliment dels objectius previstos, i que proposi al Consell de Política Fiscal i Financera les mesures oportunes per tal de donar cobertura a les necessitats de despesa del sistema. És per això que nosaltres hem presentat una esmena a aquest tercer punt, perquè entenem que seria bo que aquest informe que es farà a nivell de l'Estat es pugui donar a nivell del Parlament de Catalunya, i entenem, a més a més, que tota la informació no estarà completa fins que l'informe a nivell de l'Estat no estigui realitzat. Per tant, si nosaltres ens avancem a donar informació a nivell de Catalunya, lògicament, ens faltaran moltes dades.

És per aquests motius que nosaltres, doncs, votarem en contra dels dos primers punts de la Moció presentada, i sol·licitaríem que ens acceptessin aquest tercer punt de la Moció.

I res més, gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Borràs. Ara poden intervenir per fixar llur posició els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Si li sembla bé, dividiríem la intervenció del Grup Mixt en mi mateix, en nom dels diputats del Partit per la Independència i, després, el senyor Fidel Lora, en nom d'Unitat de les Esquerreres, també adscrit al Grup Mixt.

El vicepresident primer

Molt bé, faci, faci.

El Sr. Morera i Tanyà

Pel que fa estrictament al nostre Grup, dir, senyor president, d'entrada, que votarem favorablement els tres punts que presenta la Moció del Grup Socialista, tot i no coincidir, probablement, en algun dels aspectes que s'han posat de manifest, tant el dia de la interpellació com avui, però, si més no, sí perquè estem d'acord en l'esperit i en la voluntat que anima aquesta Moció, amb el benentès que es presenta en un moment, pel que fa tant a la sanitat pública com al sistema de finançament, prou important. Hem de valorar el fet que s'ha aprovat fa molt poc un nou sistema de finançament, que ha d'afectar un nou quinquenni de les despeses en sanitat pública a partir d'ara, i, l'altra, l'experiència que es va posar ahir sobre la taula, del «cop de medicament», que fa que un seguit de medicaments deixin d'estar finançats per l'Administració pública.

És en aquest sentit i en aquesta conjuntura que trobem interessant la presentació d'aquesta Moció; nosaltres estem molt d'acord en el punt segon i en el punt tercer, en el sentit que s'arbitrin mesures de racionalització de les despeses corrents de sanitat, per tant, també a Catalunya, i, l'altre, que es presenti una anàlisi del nivell de compliment a Catalunya de les mesures d'estalvi contemplades en el nou model de finançament, que una de les propostes, o un dels objectius d'aquest nou sistema és, precisament, reduir les despeses corrents en aquest sentit.

Pel que fa al primer punt, a nosaltres ens agradaria que l'interès del Grup Socialista no fos estrictament a efectes publicitaris pel que fa a donar a conèixer el dèficit de la sanitat a Catalunya; a nosaltres ens sembla que l'interès estrictament pel que fa a la quantitat no ha de ser, diguem-ne, un interès que pugui anar més enllà de l'estrictament públic o d'allò, en tot cas, desitjable.

Nosaltres entenem que, al seu moment, també es va criticar d'una forma reiterada la falta de transparència que l'Estat tenia pel que fa al finançament sanitari, en molts anys en els quals precisament vostès hi estaven al capdavant. Nosaltres, el que entenem és que, si més no, amb el nou sistema de finançament, el que ha de permetre és, precisament, que aquest dèficit es redueixi, tot mantenint les mateixes prestacions socials i sanitàries en aquest sentit. I és precisament per aquest interès, que també votarem favorablement aquest primer punt, com he dit, no només a efectes quantitatius, sinó a efectes de mantenir un bon coneixement, i, sobretot, de mantenir la qualitat dels serveis sanitaris.

Res més, senyor president; moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. Pot completar la intervenció del Grup Mixt el senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Simplement, per anunciar el vot favorable del Partit dels Comunistes de Catalunya a la Moció presentada

per la diputada del Grup Socialista. Aquest vot favorable a la Moció se sustenta en la necessitat que el Govern de Convergència i Unió doni al més aviat possible un informe quantificador del dèficit acumulat per la sanitat a Catalunya, com s'explicita en el primer punt de la Moció, ja que és evident que cal saber exactament què és el que es deu per fer front al pagament.

Al mateix temps, el Partit dels Comunistes creiem que el punt segon hauria de ser un punt de partida per donar passos endavant en una sanitat pública i universal al servei de la majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Nosaltres no vam compartir, no compartim les polítiques del Govern català, ni les del Govern espanyol, ni les de l'actual ni tampoc les de l'anterior Govern, segons les quals la resolució del problema del dèficit de la sanitat passa per l'estalvi de recursos o per lliurar la xarxa pública sanitària al sector privat. Aquestes són posicions polítiques legítimes, legítimament conservadores, però són unes opcions que, des de les posicions de l'esquerra, des de les posicions d'esquerra que defensem el Partit dels Comunistes i aquelles energies que s'estan trobant en la Unitat d'Esquerra, no compartim. I no compartim perquè posa en pràctica els mots «estalvi» i «racionalitzar», cosa que ha comportat i que pot comportar, dins de la filosofia privatitzadora que els caracteritza, una retallada de serveis, de prestacions, i noves passes en la privatització directa i indirecta del sistema sanitari.

És més, nosaltres som convençuts defensors que una millora de la sanitat ha d'incloure, més enllà de la racionalització de la despesa, un pla de refinançament de la Sanitat a partir d'impostos directes. Un sistema de salut que redueix cada vegada més les aportacions empresarials, sota el pretext d'afavorir l'ocupació, i que cada vegada elimina noves prestacions, com ara el darrer espectacle d'aquests dies, fet amb el segon *medicamentazo*, que afectarà tantes i tantes persones, és un sistema pensat per a privatitzar la sanitat, perquè ell mateix pretén fer ineficaç allò que és un servei públic pensat per a la majoria de les persones. Aquests tipus de polítiques no són mai progressistes, vinguin d'on vinguin.

Avui, a Catalunya, cal realment un refinançament de la sanitat a partir d'una racionalització de la despesa, però garantint i ampliant els serveis sanitaris nacionals, mitjançant l'aportació econòmica des d'aquells llocs on s'estan produint beneficis, és a dir, des dels beneficis empresarials. En definitiva, el debat no està en si s'han transferit més o menys milions de pessetes quantitativament –encara que té la seva importància–, sinó que, sobretot, el que compta és en quina direcció s'invertiran per garantir la salut dels ciutadans i de les ciutadanes, tal com l'Estatut ens ho atorga i com ho consagren els mateixos principis constitucionals.

En definitiva, pensem que aquesta Moció és un pas endavant i, per tant, des del Partit dels Comunistes de Catalunya, recolzarem la Moció presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Lora. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció presentada pel Grup Socialista, que ha estat presentada en relació amb el finançament i el dèficit de la sanitat a Catalunya, i considerem que és oportuna, perquè incideix i posa en evidència el principal problema de la sanitat a Catalunya, que no és cap altre que el seu mal finançament.

En el debat de pressupostos per a l'any 1998, el nostre Grup Parlamentari ja va denunciar que ens vèiem obligats a analitzar la proposta del Govern sense poder conèixer el tancament dels pressupostos de l'any anterior. Si aquest fet dificultava l'anàlisi pressupostària, també provocava sospites més que justificades en relació amb el coneixement exacte del dèficit de la sanitat a Catalunya, per la qual cosa seria bo que aquesta cambra pogués conèixer de primera mà l'abast real d'aquest dèficit. En aquest sentit, doncs, és del tot raonable el primer punt de la Moció del Grup Socialista. Fins i tot més que raonable, podríem dir, ja que és del tot necessari.

En relació amb el segon i el tercer punts de la Moció, ens semblen perfectament assumibles, perquè, entre altres coses, és clar que una de les principals mesures d'estalvi que es pot plantejar a hores d'ara en la despesa sanitària passa per la racionalització de les despeses corrents.

N'hi ha, però, d'altres, de mesures. Nosaltres hem posat sovint l'accent en la necessitat d'augmentar el nombre de genèrics que existeixen actualment en les farmàcies i que elaboren els laboratoris, i, per tant, el nostre Grup Parlamentari considera que seria convenient iniciar amb immediatesa el debat sobre la creació de la comissió d'estudi del finançament de la sanitat a Catalunya. Aquesta iniciativa parlamentària, presentada pel nostre Grup, conjuntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i els socialistes, resta, a hores d'ara, encara, per ser debatuda en el Ple d'aquest Parlament. Potser ara seria un bon moment per tornar a posar damunt de la taula la creació d'aquesta comissió.

Mentrestant, ens conformem amb el vot favorable a aquesta Moció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Portabella. Ara correspon la intervenció del Grup Popular. (*Veus de fons.*)

Té raó, té raó, està canviat, aquí... Perdoni. Correspon ara, doncs, la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula la senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Molt breument, per anunciar el vot favorable del Grup d'Iniciativa - Els Verds als tres punts de la Moció.

Aquesta és una problemàtica que hem anat debatent darrerament molt sovint. Penso que cal una clarificació del nivell de dèficit i mesures per fer-hi front i, per tant, penso que aquesta iniciativa del Grup Socialista ajudaria a fer front a aquesta situació, i que el Parlament hi tingués una participació.

Per tant, com que l'argumentació que s'ha fet servir anteriorment la comparteixo, i és molt tard, simplement per dir que hi votarem favorablement, i també estem d'acord amb el que deia el representant del Grup d'Esquerra Republicana, que potser seria el moment d'agilitar la posada en funcionament de la comissió que està sol·licitada per a l'estudi del finançament de la sanitat, perquè seria un estri per tirar endavant.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mayol. Ara sí que correspon, si ho desitja, intervenir al Grup Popular. Té la paraula el senyor Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. També molt breument, ja que no crec, tampoc, que calgui estendre's massa en un tema com aquest, que fa ben poc s'ha tractat en el debat de pressupostos, i que darrerament ha estat notícia constant, donat l'acord sobre finançament a què s'ha arribat entre el Govern central i el Govern de la Generalitat, i que, com és lògic, el Grup Parlamentari Popular subscriu plenament, tot i que no podem negar que, com és lògic, ens agradaria que l'acord encara fos més favorable.

No vull entrar en xifres, tampoc, però sí que el nou model de finançament ve a ajudar a resoldre una situació de finançament amb la qual vostès, senyors propo-sants de la Moció, tenien molt a veure, i, realment, ara ens costa entendre que –com dic, ara que les coses comencen a anar una mica millor– hi hagi una certa voluntat de posar pals a les rodes, ja que, com a mínim, haurien de reconèixer que el model que actualment es porta a terme és, si més no, una mica millor que l'anterior.

Per tant, i com que he dit que seria molt breu, simplement anunciar el vot en contra de la Moció presentada, excepte en el punt 3, al qual, si s'acceptés l'esmena del Grup de la majoria, nosaltres també donaríem suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Herranz. Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula la senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. El Grup Socialista considerem que l'esmena que presenta el Grup de Convergència està bé, en si, la proposta que el Govern informi el Parlament de l'informe que presenti el Consell de Política Fiscal i Financera al Govern de l'Estat, però que no té a veure, en realitat, amb el que es proposa en aquesta Moció, és a dir, que es vingui a informar aquest Parlament d'una cosa, d'un informe que s'elaborarà a nivell de l'Estat. Ens sembla que sempre es pot demanar la compareixença al seu moment, però, en tot cas, no substitueix en absolut el que nosaltres proposàvem en el punt 3, que és que sigui el Govern de la Generalitat qui elabori un informe sobre el compliment –a Catalunya, no a nivell d'Estat, a Catalunya– de les mesures d'estalvi que preveu l'acord de finançament.

Per tant, no acceptaríem aquesta esmena, i demanaríem que es posés a votació la Moció tal com està redactada inicialment.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Així es farà, moltes gràcies.

Hi ha algun grup que demani votació separada d'algun apartat? (*Pausa.*) Molt bé. No essent així, passem a la votació d'aquesta Moció.

S'inicia la votació.

La Moció ha estat refusada per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Voldria demanar disculpes a aquells membres de la cambra que no hagin compartit els criteris de la presidència. Els agraeixo la col·laboració.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i catorze minuts.